

உ.
சிவமயம்,

சங்கரநாராயணசாமி கோயிற் புராணம்.

இது

சீவலமாறபாண்டியனாரால் அருளிச்செய்யப்பெற்ற

சீவமயம் சகஸ்ரத்தின் விதானம்

புரியாகுது

முத்துவர்கவிராயர் சேப்த

முன்னொறு சருக்கமும்

மதுரை கந்திரசங்க நூற்பரிசேசகரி

மு. ரா அருணாசலசகவிராயர் எழுதிய

அருப்பதவுறையும், சுருக்கவசனமும்

உருவதுசேகரி

சங்கரநாராயணநாரிகோலசகமயத்தீரநாகிய

புரீமாந்

ப. வி. வி. ரோமசுந்தரம்பிள்ளையவர்கள்

புரீமாந்

வி. திருவேங்கடம்பிள்ளையவர்கள்

இலாகாலை

பாதுரை.

வவேகபாது அச்சியந்திரசாலை

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1909

(இரண்டாம் பதிப்பு).

Copy Right Registered.

மு க வு ரா

உலகம் பலவற்றுள் இந்நிலவுலகம் ஏழ் தீவும் ஒன்பது
கண்டமுமெனப் பெயரிட்டுப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது; அவற்
றுள் சம்புத்தீவிலுள்ள இப்பரகண்டம் பல சிறு பகுப்புக்
களாகப் பகுக்கப்பெறும். இதில் சேர சோழ பாண்டியர்க
ளால் அரசாட்சி செய்யப்பெற்ற தமிழ்நாடு மூன்றனுள்
பாண்டிநாடு அநாகிமுத்த சித்தூருவாகிய பார்வதி, பரமேசு
ரன், குமாரக்கடவுளாகிய மூன்று தெய்வங்களும் செங்கோ
ல்செலுத்தி, ஆண்டுவந்தமையா லெல்லா நாட்டினு முபர்ந்த
தெய்வநாடு என்று சொல்லுகற்கு ஐபமொருசிறிதுமில்லை;
இக்ககைய பாண்டிநாட்டில் ஆண்மறைநாடு, முள்ளிநாடு,
ஆரியநாடு முதலிய உட்பிரிவுகள் சிலவுள்ளன; இவற்றுள்
ஆண்மறைநாடு-சேறை (சேற்றார்) முதலிய பகரங்களை யுடையது.
முள்ளிநாடு - பாவநாசமுக்கிய தலங்களை யுடையது.
ஆரியநாடு - திருக்குற்றாலமாதிரி கேசுத்திரங்களை யுடையது;
அவற்றுள் புண்ணைவன கேசுத்திரமுமொன்று; இந்த கேசுத்திரம்:
விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் சகலர் என்னு மூவரை
ஆணமாகக்கருது முறையே அருவத் திருமேனியாலும், உரு
வத்திருமேனியாலும், அருவுருவக் திருமேனியாலும் திருவ
ருளசெய்யுஞ் சிவபிரான் கடம்பவன கேசுத்திரமென்னும்
மதுராங்கரத்தைப்போல வேணுவன கேசுத்திரமாகிய திரு
மெல்வேலிக்குரசரீபமான சௌபதைப்பதிக்கடுத்தமணலூர்
முதலிய சில்லிடங்களை இராசதானிகளாகக் கொண்டிருந்த
உச்சிரபாண்டிய ராசாவின் பொருட்டுக், தன்னிடக்கிலு
ள்ள பிரதானியால்மெக்க ஒரு புற்றினடிபிலே அருவுருவமா
கிய சீவலிங்கவாழ வாய்த் தாமே பெழுந்தருளி (ஈயம்புவாய்)
இருக்கப்பெற்ற மான்மியமுள்ளது; இஃதன்றி உமாதேவி
யா நக்தூர், நங்கன், பதுமனென்னு மாகராசாக்க றிருவருக

கும் அரியும் அரணும் பேதமாயிருந்தாலும் ஐக்கத்தில் அபேதமென்று காட்டியருளிய அற்புத விசேடமுமுள்ளது.

ஆதலா விந்த க்ஷேத்திரத்துக்குச் * சங்கரநாராயணர் கோயிலெனப் பிரசித்திபெற்ற திருநாமம் வந்தது. இம் மட்டோ! இன்னும் பற்பல மான்மியங்கள் பொதிந்த இத்தல புராண சரிதம் வடமொழியிலுள்ளது; அகைச் சீவலமாற பாண்டியனார் நம்போன்றவர் உய்தல் காரணமாகத் தென் மொழியில் மொழிபெயர்த்துப் பாடியருளினர். இப்புராணத்துள் நதிச்சருக்கர், நாட்டுச்சருக்கம், நகரச்சருக்கம், தலவிசேடச்சருக்கம், தீர்த்தவிசேடச்சருக்கம், மூர்த்திவிசேடச்சருக்கம் என்னும் ஆறு சருக்கங்களும், கடவுள் வாழ்த்துள் 3 கவிகளும், புராணவரலாற்றுள் 2 கவிகளும், திருநெல் வேலியைச்சார்ந்த ஊற்றுமலைச் சம்ஸ்தான வித்துவானாயிருந்த புள்ளியங்குடி முத்துவீரக்கவிராயரால் இற்றைக்கு 21 வருடங்கட்குமுன் பாடிச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன வென்பது இகற்கு முந்திய பதிப்புப் புத்தகத்தால் தெரியவருகிறது. நதி, நாடு, நகரத்தைப்பற்றிய விசேடணங்களைத் தனித்தனியே கூறுதல் சமஸ்கிருத முறைப்படி. பண்டைநூலாசிரியர் வழக்கமின்மையால், அங்ஙனமே சீவலமாற பாண்டியனார் நதி, நாடு, நகர மூன்றையுங் கூறுது விடுத்துத் தலம் தீர்த்தம் மூர்த்தி விசேடங்களைச் சருக்கநதோறும் வேண்டுமிட மெல்லாம விளங்கக்கூறிவிடுத்தனர்.

இனி, சீவலமாற பாண்டியனார் காலமின்னதென ஒரு வற்றாணுர தெரிந்திலது. ஒரு நூலைப்பாடினோர் அப்பாட்டுடைத்தலைவன்முன் அரங்கேற்றுதல் மரபாமாதனை இந்நூலரங்கேற்றிடம் சங்கரநாராயணர் ஆலயமெனறே சொல்லலாகும். அதுபோல நூல் பாடியதற்குக் காரணம் நம்போலியர் உய்தலன்றி வேறொன்றும் தெரிதலில்லை. புராணமு

* இது: இக்காலத்துச் சங்கரன்கோயில் எனவும், சங்கராயனார் கோயிலெனவும் வழங்கப்பெறுகின்றது.

முவதும் உய்த்துணருங்கால் அரியசொற்பொருட் பிரயோகங்களும் விசேடண விசேடிபங்களும் நிறைந்து கிடப்பதோடு, பத்திரசம்பழக்கச் சுருங்கச் சொல்லல் விளங்கவைத்தல் முதலிய வனப்புக்களும் வாய்ந்திருக்கின்றன.

இவ்வருமை பெருமைக ளெல்லா நுண்ணுணர்வாலுணர்ந்து சங்கரநாராயணர் கோயிலுக்குத் தருமகருத்தராயிருக்கின்ற திருகெல்வேலியைச்சார்ந்த வண்ணுர்பேட்டையில் வசிக்கும் ஐக்கோர்ட்டு வக்கீல் ஸ்ரீமான் என். ஏ. வி. சோமசுந்தரம்பிள்ளை யவர்கள் கற்றாரன்றி மற்றாரும் எளிதினறியும்பொருட்டு ஒவ்வொரு சருக்கத்தின் முடிவிலுஞ் சருக்கவசன மெழுதிச்சேர்த்து, இப்புராணத்தை யிரண்டாம்பதிப்புச் செய்துகொடுக்க வேண்டுமென்று பரோபகார தருமமாக என் கணிட்ட சகோதரர் மதுரை வித்தியாபாநுப் பத்திராதிபர் மு ரா. கந்தசாமிககவிராயருக்கு திருபமெழுதி விடுத்ததுடன் ஒரு அச்சுப்பதிப்புப் புத்தகமு மனுப்பினார்கள். அவர் தற்காலம் வேறு லௌகீகப் பிரஸிருத்தியிலிருநகமையால் என்னை யிவ்வேலையைச் செய்து முடிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டனர். அதன்மேல் அவ்வச்சுப்பிரதியில் எழுதுவோராலும் பதிப்பித்தோராலும் நேர்ந்த பிழைகளை என்னறிவிற் கெட்டியமட்டுந் திருத்தஞ்செய்து வைத்துக் கொண்டு, சீவலமாறபாண்டியனுட் செய்த * சுயம்புருவாகிய கைபொழுதுதாப் பிரதியொன்று செந்தமிழ் சிலையமாகிய திருவாவடுதுறை யாசனத்துநிருந்ததைச் சீகாழி ஐஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீ பொன்னேதுவை மூர்த்திகளால் வாவழைத்து, அதனோடு மொப்புமைகோக்கிச் சருக்ககோறு முய்ள சரிதங்களைச் சருக்கவசனமாக எழுதியதுடன் நதிநாடு நகரமாகிய மூன்று சருக்கங்களுங் கற்பனையலங்காரங்களை நிரம்பப்பெற்றிருத்தலால் அவற்றிற் துமிட்டும் அருமபதவுரை யெழுதிச்சேர்த்து மதுரை விவகாபாநு அச்சி

யந்திரசாலையிற் பதிப்பித்துள்ளேன். அறிவுடையோ ரங்கீ
கரிப்பாராக.

“செயற்கரியசெய்வார் பெரியர்” என்றதற்கேற்ப இங்
நனஞ் செய்வித்த சிவநேசச் செல்வராகிய ஸ்ரீமான் சோம
சுந்தரம்பிள்ளையவர்களைப்போல மற்றைத் தேவஸ்தான தரு
மகர்த்தார்களும் அவரவர் பரிபாலனத்துக்குட்பட்ட தலபுரா
ணங்களை இலேமறை காய்போல் மறைத்துகிடவாமல் வெள்
ளிடைமலைபோல விளங்குமாறு, தமிழ்சுருங்கிப் இக்காலத்
துககுத்தக்கபடி, எல்லாரு மொருவருதனிபின்றித் தாமே
தெரிந்துகொள்ளச் சுருக்க வசனங்களெழுதி அவ்வச் சுரு
கங்களினிறுதிவிற்சேர்த்து அபிரக்கணக்காக அச்சிற்பதிப
பித்து வெளிப்படுத்தினால் எல்லாருஞ் சிவபத்தி முதிர்ச்சி
யடைந்து வழிபாடுசெய்து இமமை மறுமைப்பயன்களைப்
பெறுவார்களென்பதுதிண்ணமாம்.

சங்கரேசர் திருவடிவாழ்க.

இங்ஙனம்,

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்க நூற்பரிசோதகர்,

மு. ரா அருணாசலக்கவிராயர்,

மதுரை வித்தியாபாநுப் பத்திராதிபர்
மு. ரா. கந்தசாமிக்கவிராயரியற்றிய

சிறப்புப்பாயிரம்.

பொன்னிமய மலையாளம் பூரணியும் வெள்ளிவரைப் புனிதர்தாமு, மன்னுமலை தொறுமேவும் வள்ளிமண வாள்னுமுன் மௌலிகுடி, நன்னர சாட்சிபுரி பொதியவரைத் தென்னாட்டி னண்ணக் கூற, வுன்னகிரு செளகேட்க வுடனரிய பேறுமுழு துதவுந் தானம். (க)

ஆயவர ராசைநகர் மான்மியத்தை வடமொழியி னமைவுக் கேற்பத், தூயதமிழ் மொழிக்கவியாச் சீவலமா றக்கோமான் சொன்னான் முன்ன, நேயமுடன் முத்துவி ரக்கவிழ விருசருக்க நிகழ்த்தி யிந்நா, னேயவைத்தா னித்தகுநான் முதற்பதிப்பொன் றச்செழுத்தி லியைந்த துண்டால். (உ)

உண்டெனினுங் கிடைப்பரிதா முதுநோக்கிப் பலருமுணர்ந னாய்வு மனபு, கொண்டனைய தலததரும் கருததமுறை நடத்துரிமை குலவ ளாய்ந்தோன், கண்டனைய நயவசனா கரவாயன் சிவநேயன் கருததுந் தூய, நெண்டிசையும் புகழ்சோம சுந்தரமான் மீட்டுமர்ச்சி லிடுதற் குன்னி. (ங)

மாமதுரைத் தமிழ்ச்சாங்க நூற்பரிசோ தனையுளுற்றி மன்னுமென்முன், னாமமலி தருமருணா சலக்கவிஞற் கொண்டு கற்பார் நலிவு தீர்ப்பா, னேமமுற வரும்பதங்கட் கியல்பொருளுஞ் சருககங்க ளீற்றி னங்கங், காமரிய கதைச்சருகக வசனமுநன கெழுதுவிததொன் றுகச் சேர்த்தே. (ச)

எழுதாத வெழுத்தினிலீ ராயிரம்புத் தகமாக்கி யெவர்க்கு மீட்டே, கொழுதாரும் புகழ்தரும் கருததாவா முறை நலிகு தோன்றச் செய்தான், பழகாகா திவ்வகைநூல் விளககுளித்த லாற்சமயம் பல்கு மாற்றன், முழுதாய்ந்து புரிசோம சுந்தரவேள் பேரறிவின் முதிர்ச்சி நன்றே. (ரு)

ச ரு க் க அ ட் ட வ வ ண

—.-()-:—

நம்பர்.	சருக்கப்பெயர்.	பக்கம்
க.	காப்பு	க
உ.	பாயிரம்	உ.
கூ.	திருநதிச்சருக்கம்	எ
சு.	திருநாட்டுச்சருக்கம்	கசு
ரு.	திருநகரச்சருக்கம்	உ அ
கூ.	புராணவரலாறு	ருசு
எ.	தலவிசேடச்சருக்கம்	ருசு
அ.	தீர்த்தவிசேடச்சருக்கம்	கசு
கூ.	மூர்த்திவிசேடச்சருக்கம்	எ0
க0.	சங்கரநாராயணரானசருக்கம்	எகூ
கக.	உக்கிரன் வழிபடுசருக்கம்	கூசு
கஉ.	தக்கணைதவம்புரிசருக்கம்	க0ரு
ககூ.	வீரசேனன் பிணிதீர்த்தசருக்கம்	ககக
கசு.	சயந்தன் வீணைதீர்த்தசருக்கம்	கஉசு
கரு.	கானவன் வீடுபெற்ற சருக்கம்	ககூ0
ககூ.	கன்மாடச்சருக்கம்	ககூஉ

உ

கணபதிதுணை.

சங்கரநாராயணசாமி

கோயிற் புராணம்

காப்பு.

விநாயகர்.

பைநாகந் தொழுதேத்தப் பானிறமெல் லரும்பவிழ்ந்து
பைந்தே னூற்றும், புன்னாக வனத்துறையும் புராதனன்
றென் னூல்வேட்கை புரிந்து கூற, மைநாகத் துடன்பிறந்த
மலைமடந்தை திருவயிறு வாய்ப்ப வந்த, கைநாகப் பசங்
குழவி காமருசே வடிக்கமலங் கருது வாமே. (க)

* மும்மைப் புலன முழுதீன்ற முதல்வி யோடும் விடைப்
பாக, னம்ம தருக முத்தமென வணைப்ப வாங்கே சிறித
கன்று, தம்மின் முத்தங் கொளநோகுகிச் சற்றே நகைக்குக

(புறம்பத லுரை) 1. பை - படம். அவிழ்ந்து - விரிந்து.
புன்னாகம் - புண்ணைமரம். புராதனன் - அநாதியேயுள்ள சிவபிரான்.
தொன்னூல் - பண்டைநூல் விதிப்படி. வேட்கை - புணர்ச்சியை.
புரிந்து - விரும்பி. கூற (ஒரு புத்திரனைப் பெறவேண்டுமென்று)
சொல்ல. மைநாகம் - மைநாகமலை. மலை - இமயமலை. மடந
தை (அம்மலையிலவதரித்த) பார்வதி. வயிறுவாய்ப்ப - கருப்பங்
கொள்ள. வந்த - (அக்கருப்பத்தினின்று) தோன்றிய. கைநா
கம் - யானை. காமரு - அழகிய.

* இவ்வடையாளமிட்ட பாடல்களும் சருக்கங்களும் ஊற்று
மலைச்சமஸ்தான வித்துவான் புளியங்குடி முத்து வீரக்கவிராயாரும்
பிரகாஸத்திப் பாடிச் செர்க்கப்பெற்றவை.

௨ சங்கரநாராயணசாமி கோயிற் புராணம்.

நோழுமுகன், செம்மை முளரீத் திருத்தாளொஞ் சென்னி
ம்சைசிற் புனைவாமே. (௨)

* காராசை வலமாவெண் றிசைக்குமெழிற் கருங்கூந்தற்
கொத்து விம்மி, வாராசை யுடன்மருவு வளர்தனக்கோ மதி
மலைக்கு வேந்தாய் மன்னும், பேராசை மலைமகள்சேர் சிவ
சங்க ஷேகர்புகழ் பேசச் செல்வச், சீராசைத் திருநகர்வாழ்
சிந்துரமா முகன் திருத்தாள் சென்னி சேர்ப்பாம். (௩)

பாயிரம்.

கடவுள் வணக்கம்.

சங்கரலிங்கம்.

நீர்கொண்ட செழுஞ்சடைமே னிலவுமிழ்வெண் பிறை
வயங்க நெடுவான் பூத்த, வேர்கொண்ட தாரகையி னிடை
புடையே தவளமுதை யின்று தோன்றுங், கார்கொண்ட
புள்ளைவனங் காமுற்று வாழ்கருணைக் கடலை மல்லற், சீர்
கொண்ட சீராசைத் திருநகர்வாழ் சிவக்கொழுந்தைச் சித்
தை செய்வாம். (௪)

ஆவுடையமமை.

வேறு.

காவீனிற் பரவிப் பல்கா னனைகமழ் நறுந்தண் போது ,
காவீனிழ்ந் திதைஞ்சு நாகச் சூட்டொளிர் மணியின் சோதி

2. மும்மை - மூன்று. விடைப்பாகன் - இடபவாகனத்தை
கூடிகின்ற சிவபிரான். அம்ம - அசை. தம்பின் - தங்களுக்குள்.
முத்தவகொள - முத்திக்கொள்ள. நகைக்கும்-சிரிக்கும்.

3. காரா - மேகமா. சைவலமா - பாசிக்கொத்தா. பேர் -
பெரிய. ஆசைமலை - பொன்னிறமலை, இமயமலை. வரராஜநகர் -
புள்ளைவனமாகிய தலம். சிந்துரம் - யானை.

4. நிலவு உமிழ் - கிரணத்தை வீசுகின்ற. வயங்க - விளங்க.
நர் - அழகு. தாரகை - கசுத்திரங்கள். தவளமுதை - வெள்
வாய் அரும்புகள். கார் - கருகிறும். மல்லல் - லுளம்.

மேவலாற் பஞ்சி யூட்டி விளங்கிய வண்ணம் காட்டு
மாவுடை மாது செம்பொ னடித்துணை சென்னி வைப்பாம்.

விநாயகர் .

ஒருமுலை சுரந்த தீம்பா லுண்புழி மழலைத் திஞ்சொன்
முருகனுக் கென்றே யின்ற முதல்விவைத் திருந்த மற்றைத்
திருமுலை வருடு வான்போற்றிரள்புழைக் கரத்தாலுண்ணும்
வரிநுதற் களிற்றின் செந்தா மரையடி வணங்குவாமே. (ஈ)

சுப்பிரமணியர் .

மாமுத றடிந்த வொள்வேல் வலத்தன யிருந்துங் கோடி
காமர்வண் முழுவ் கூந்தற் கதிர்முலை வள்ளி மைக்கட்
டாமவேல் புரளுந் தோறுந் தனதுளங் குழையுஞ் செவ்வே
டேமரு கமல மன்ன சேவடி சென்னி வைப்பாம். (எ)

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்.

இழிதொழிலமணரென்னுமிருள்கெடுத்திமையோர்போற்றப்
பழுதற நின்ற தொல்லைப் பரம்பொருள் விளங்கச் செய்த

5. கனை - விரியும் பருவமுள்ள அரும்பும். நறும்- நல்ல.
தண் - குளிர்ச்சி. போது - மலரும். நாகம் - பாம்பு. குட்டு-உச்
சியில். ஒளிர்மணியின்சோதி - பிரகாசிக்கின்ற இரத்தங்களின்
காந்தி. பஞ்சி - செம்பஞ்சுக்குழம்பு.

6. சுரந்த - பெருகிய. உண்புழி - உண்ணுமிடத்து. வரு
டுவான் - தடவுதல். (வான் - தொழிற்பெயர் விருதி.) புழைக்கா
த்தால் - துவாரம் பொருந்திய துதிக்கையினால். வரி - இரேகை.
(குழந்தைகள் பாலருந்தும்போது மற்றொருதனத்தைக் கையிற் பி
சைதல் வழக்கிற்காண்க).

7. மாமுதல் - (சூரபன்மனாகிய) மாமரத்தின் தூர். ஒன் -
ஒளி. வலத்தன் - வெற்றியுடையவன். காமர் - அழகு. கதிர் -
பிரகாசம். கண்டாமவேல் - கண்ணாகிய கடரியவேல். தேம்- தேன்.
மரு - வாசனை.

பொழிகதி ரிரவி தன்னிற் பொழில்புனை புகலி வாழும்
வழிமதுக் கமலப் பைந்தார் வள்ளலை வணங்கல் செய்வாம்.()

திருநாவுக்கரசுநாயனார்.

வேறு.

கரைபொரு திரங்கு விரிதிரைக் கடலிற் கட்டின ரிட்
டகற் றிரவே, பரிவுறு புணையா வதனில்வீற் றிருந்து பழுத்
தபாண் மிழற்று வண் டினமார், முருகவி ழிதழித் தொடை
சடை முடித்த முதல்வனை வழத்திய கோமான், மருவுயிற்
தனிய முருகு கொப் பளிக்கு மரலடி வணங்குதல்செய்வாம்

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.

வேறு.

ஏனமாய் மாபோன் வேலை யிருநிலங் கீண்டுங் காணாத்
தேனவிழ் கமல மன்ன சேஷடி படியிற் றேய
நானவார் குழலி பங்கி னுதனைத் தூது விட்ட
வானுலாம் பொழில்சூழ் நாவன் மன்னனை வணங்கல்செய்வாம்

8. தொல்லப் பழம்பொருள் - அநாதியாகிய சிவபிரானே,
விளங்க - தெரிய, சதிர் பொழி - கிரணத்தைச் சொரிகின்ற,
இரலியின் - சூரியனைப்போலும். புகலி - சீகாழி, வள்ளல் - திரு
ஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்.

9. பொருது - மோதி. இரங்கு - முழங்குகின்ற. கட்டி
னர் - கட்டினவராகி. திரங்கல்லே - திரண்டகல்லே, பரிவு -
அன்பு. புணை - தெப்பம், தோணி, பழுத்த - முதிர்ந்த. முரு
கு - வாசனை, அவிழ் - விரிந்த மரு - வாசனை, உயிர்த்து -
சத்து. முருகு - தேன்.

10. ஏனம் - பன்றி, வேலை - சமுத்திரங்குழந்தை. இரு -
பெரிய. கீண்டும் - கிழித்தும். படியில் - பூமியில், தோய - படை,
நானம் - கஸ்தூரி. நாவல் - திருநாவலூர்.

மாணிக்கவாசகசிவாமிகள்.

வேறு

கள்ள யின் று கனிக்கும் வரிச்சிறைப்
புள்ள லம்பு பொழில்புனை வாதுவி
வள்ளன் மாணிக்க வாசகன் சேவடி
யுள்ள மன்புற் றருக வணங்குவாம்.

(கக)

அகோரசிவாசாரியர்.

பாயு மால்விடைப் பாக் னன்றிப்
தூய வாகம னுற்றுறை போய்மறை
யாயுங் கேள்வி யகோர சிவனடிச்
சேய தாமரை சென்னிசிறு குட்டுவாம்.

(கஉ)

அன்வயாடக்கம்.

வேறு

*கடகரி யுரித்த கடவுண்மான் மியத்தைக் கவினபெறு
பாடைகட் கனையாம், வடமொழி தன்னிற் பவுடியோத் தா
மா புராணத்தின் வகுத்ததை யறிவின், மடமையேன் றம்
மூற் சொல்லுத றெய்வ மாநதிக் கெதிசிறு வாய்க்கா
விடைவரு புனலொப் பென்னினும பெரியோ ரிகழ்ந்திடா
ர்சன்கா தையினால்.

(கங)

11. அயின் று - உண்டு, வரி - கீற்று, புள் - வண்டு, புனை -
அலங்கரிக்கின்ற.

12. மால்விடை - விஷ்ணுவாகிய இடபவாகனம். கவிந்
றிய - சொல்லிய, னுற்றுறை - னால்வழி, போய் - சென்று, கே
ள்வி - கல்வி, சேய - சிவந்த.

13. கடகரி - மதயானை, கவினை - அழகு, வகுத்ததை - பி
ரித்துச் சொல்லியிருப்பதை, மடமையேன் - இளமைப்பருவத்தை
புடையவான், (சுரியேனென்றபடி)

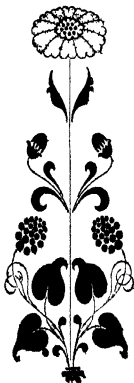
நாலாசிரியர்.

வேறு

வட்டிணர்சேர் புன்னைவனத் தீர்ஞ்சடைவா னவன்றெ
ன்னு லெழுதா வேத, நாட்டுபரா சுரன்சால நவீன்றபடி செ
ந்தமிழா நயந்து சொன்னான், கோட்டுவரிச் சிலைகுனிததுக்
கோளுழுவை தூர்திமையக் குன்றி நேற்றித், தீட்டுசெழு
ங் கயலுயர்த்த சேவலபு பாலனியற் செழியர் கோவே. (கச)

14. எட்டுஇணா - இதழ்களையுடைய பூங்கொத்து. நாள்
சை - குநிர்த்தசடை. எழுதாவேதம் - ஆரியவேதம். சால-மிக.
நயது - விரும்பி. கோட்டுவரிச்சிலை - வளைவாகிய வரிபுதுகட்
டில்ல. குனித்து - வளைத்து. கோள் - வலிமை. உழுவை -
(சாழாசலுடைய) புலிகொடியை. தூர்த்து - (காட்டில்) விர
ட்டி. தீட்டு - எழுதுகின்ற. உயர்த்த - மீளக்கொடியை யுயர்த
சைதக. சேவலபுபாலன் - சேவலமாறனென்னும். இயல் - தமிழ்
வழியுடைய. செழியர்கோ - பாண்டிய அரசர்க்குள் தலைவன்.

பாயிரம் முற்றிற்று

முதலாவது

திருநதிச்சருக்கம்.

சங்க பத்மர்செய் தவத்தினுக் கரனரி தானு
மெங்கு மொன்றெனத் திருவருக் கொண்டரு ளிடைய
மங்கை யாவுண்ட மணுள்தம் பெயரினை மருவிப்
பொங்கி யேயெழுங் கூழையாற் றறையினைப் புகல்வாம். (௧)

முக்கு ணத்தினின் முதற்குண நிறத்தின்வான் முந்நீர்
புக்கு நீரருந் திக்கடைக் குணமெனப் புகல்சூ
றெக்கு மற்றிடைக் குணநிற மின்னொளி தோன்றத்
திக்கு மம்பர மும்பந் தெழுந்தது திகழ்தே. (௨)

அறுகு மம்புலி யாமையோ டணிமுடிக் கணிந்து
செறிமு னிக்குழாந் சூழ்தலாற் சிவன்வடி வென்ன
மறுவில் சிந்தைமா யோகர்வாழ் வாதைமா மலைமே
னறும ணத்தரு வடவியின் மேகநண் ணினதே. (௩)

1. சங்கபத்மர் - சங்கன்; பதுமனென்னும் நாகராஜர்கள். மணு
ளர் - நாயகரது, கூழைப்பெயரினை - கூழையென்னும் நாமத்தை.
ஆற்று அணி - நதியினழகை.

2. முதற்குண நிறமாவது - வெண்மை. வான் - மேகம்
முந்நீர் - கடல். கடைக்குணமென - தாமதகுணமென்றுசொல்ல.
குல் தொக்கு - கருக்கடி, கருநிறங்கொண்டு. இடைக்குணம் - இரா
சகுணத்தின் நிறம் (போல) மின்னொளி - மின்னலின்பிரகாசம்.
அம்பரமும் - ஆகாயத்தினும். திகழ்து - விளங்கி.

*3. அறுகும் - சிங்கமும். (அறுகம்புல்லும்) அம்புலி - அழகிய
புலி. (சத்திரன்) ஆமையோடு - ஆகிய அழகுடன். (ஆமையின்
ஓடு) அணி - அழகிய. முடிக்கு - தலையிலு. செறி - நெருங்கிய.
முனி - யானைக்கன்று. (இருடி) குழாம் - கூட்டம் - மா - பெரிய.
யோகர் - யோகிகள், நறு - நல்ல. ஆடவி - தோலை.

அ சங்கரகாராயணசாமி கோயிற் புராணம்.

காழு றுங்கருஞ் சூல்கனத் தார்களை குரலிட்
டேழ்த லத்திற்கீ ழுறும்பணியுட்கயின் னெறித்து
சூழும் வானமீன் றனித்தனி கதிர்சிறிற் தொன்கபோல்
யீழும் வெண்ணிறத் தாரைகள் வினாந்துபெய்ததுவே (ச)

ருன்றின் மீதுபெய் குளிர்மழைத் தாரைக ளரணுக்
கொன்று மன்புடைத் தொண்டர்போ லொருவழிக் கொண்டு
பின்றை யவ்வர னருளொன்ப பெருக்கீம லுயர்ந்து
சென்று கூழையா நெனுநீருப் பெயர்சிற் தனவே. (ரு)

திகிரி வெஞ்சிலை தாங்கியே செவ்விய மானு
மகல மீதுற வரவமேற் கொண்டுறு தலினுன்
மிசும ரக்கரை யெறிதலான் மேதனி புரக்கு
முகிலை யொத்தது முழங்கிய மூரிநீர்ப் பெருக்கே. (ர)

அலரெ டித்துவண் டணிகொடு மரங்கையி லமையக்
கலக மாதரை மருவியே காலினே றுதலா

4. காழுறும் - முதிர்ச்சிபொருந்தும். கனத்து - மிகுத்து.
ஆர் - சிறைகின்ற. களைகுரலிட்டு - மிகமுழங்கி. ஏழ்தலம் - ஏ
ழுலகம். பணி - ஆதிசேடன். உட்க - வருந்த. மின்னெறித்து -
பின்னலை கீசி. வானமீன் - நகரத்திரங்கள். வீடும் கதிர்த்தொ
கை - விடப்பட்ட கிரணக்கூட்டங்கள். (மேகம்)

5. ஒன்றும் - பொருந்தும். பின்றை - பின்னர். திருப்
பெயர் - விசேடப்பெயரால். சிறந்தன - சிறப்புற்று விளங்கின.

6. திகிரி - மூங்கில். (சக்கரம்) வெஞ்சிலை - விருப்பத்தை
யுடைய ஒலி. (கொடியவில்) செவ்வியமான் - சிவந்தமான்கள்.
(சிவந்த இலக்குமி) அகலமீது உற - விசாலமாக மேலேபொருந்த.
(மார்பின்மேலே பொருந்த) அரவமேற்கொண்டு - பாம்புகளை மே
லேகொண்டு. (ஆதிசேடனாகிய பாம்பின்மேலிருந்து) மிகுமரக்க
ரையெறிதல் - மிகுந்தமரங்களை யுடைய கரைகளை யழித்தல். (மிகு
ந்த ராசுரதர்களைக் கெடுத்தல்) ஏழுகிலை - முகில்போன்ற விக்ஷு
வை. மூரி - பெரிய. பெருக்கு - வெள்ளம்.

னுலக மிபாபையு மமைத்தருள் வயிற்றினு னுதவுந்
தலைமை யாமத னுமெனத் தழைத்தது நீத்தம். (௭)

உந்தி பூத்தலாற் கமண்டலத் துறுகையா லெகின
முந்தி யேறலா னாற்றலை முகமுறு வதனா
விந்து சேர்சடை யிறைவனா ரொருதலை யிற்ற
கந்த நாண்மல ரயன்றனைக் கடுத்தது கணைநீர். (௮)

வேலெடுத்தவிண் டெவப்பினர் துருவிமேற் கோலஞ்
சால வேங்கையின் சட்டகம் கொண்டுநற் தரத்தாற்
பால லோசனத் தரன்றரு கோழியம் பதாகை
நீல மாமயின் முருகனை நிகர்க்குநீர் வெள்ளம் (௯)

7. அலர் - நீர், (பூ) வண்டுஅணி - சங்குகளின் வரிசை.
(வண்டாகிய நாணிலே தொடுக்கின்ற) கொடுமரம்மையில் அமைய-
கொடியமரங்கள் (தன்) இடத்தில்பொருந்த. (கரும்பாகிய வில்
கையினிடத்தடங்க) கலகமாதரை - கல்லிடம் பெரியதரை. (போ
ரையுடைய பெண்களை) காலின் ஏறுதல் - வாய்க்கால்கூறிச் சென்
றுபாய்தல். (தென்றற்காற்றின்மேலேறுதல்) தலைமை - முதன்
மை, மதன் - மன்மதன். நீத்தம் - வெள்ளம்.

8. உந்திபூத்தல்-நீர்ச்சுழிகளைத் தோற்றதல். (விஷ்ணுவினு
டைய உந்தியந்தாமரையிற் பிறத்தலால்) கமண்டலத்ததுறு கை
யால் - (கம் - மேகம்) மேகமண்டலத்தைப் பொருந்துதலினால்
(சலபாத்திரத்தைப் பொருந்திய கையினால்) எகினமுந்தியேறலா
னாற்றலைமுகம் - புவி மாமரங்களை. (உந்தி) செலுத்தி மேலே
றிச் செல்லுதலினால். (நால்தலை) காண்குதலையுடைய முகம். (அ
ன்னவாகனத்தை) (முந்தி)முற்பட்டு ஏறுதலான். ஆற்றல் ஐ மு
கம்- வலிமையும் அழகும் முகத்தில், கந்தம் - வாசனை, கடுத்
தது - ஒத்தது. கணைநீர் - முழக்கத்தையுடைய வெள்ளம்.

9. வேல் - வேலமரங்களை. (வேலாயுதத்தை) விண்டு - மூ
ங்கில், (கிரவுஞ்சமலை) உருவி - சென்று. மேற்கோலஞ்சாலவே
ங்கையின் சட்டகம் - மேலாகிய கமுகமரம் கூட்டமாகியபுலிகளின்
உடல், (மேன்மையாகிய அழகுடிக் வேங்கை மரத்தின் உரு

அந்நி யாரமு மடர்சினை யாரமும் வரையின்
மருவு காஞ்சன மலர்த்துணர்க் காஞ்சனம் வாரித்
கநவ ரம்பையும் தடமலை வரம்பையும் தள்ளிப்
பெருநெ டுந்திரைப் பரப்பொடு பெயர்ந்தது வெள்ளம் (௧௦)

பருங்கை யத்தியும் படரிலை யத்தியும் பனைத்து
பெருங்கு கோடர நெடியவாற் கோடர நீலக்
கருங்க னாகமும் கடிமலர் நாகமும் கடிந்து
சரும்ப ரார்த்தெழு வெழுந்தது தூயநீர் வெள்ளம். (௧௧)

வேறு.

கானவர் சிற்றில் புக்குக் கிழங்ககழ் கருவி கூடை
தானமாக் கோடு பாயற் சரும்மவெஞ் சிலைபுஞ் சாடிச்
தேனெடு திணையும் வாரிச் சிறுநனி வெருவ வார்த்து
நானமுங் கமழச் சென்று பாலையை நண்ணிற் றன்றே. (௧௨)

வம்) தரம் - தருதி. பாஸலேசனம் - நெற்றிக்கண். பதாகை -
கொடி.

10. ஆரமும் - முத்துக்களும். அடர்சினை - நெருங்கியகிளை
களுடைய. ஆரமும் - சந்தனமரங்களும். வரையின்மருவு - மலையி
ற்பொருத்திய - காஞ்சனம்-பொன். மலர்த்துணர் - பூங்கொத்துக்க
ளையுடைய. காஞ்சனம் - புன்கமரம். வாரி - அள்ளி. தருஅரம்பை -
மரமாகிய வாழை. தடமலை - தடாகங்கள் பொருகின்ற. வரம்பு -
கரை. தள்ளி - சாய்த்து. திரைப்பரப்பு - அலைகளின் விரிவு.

11. பருங்கை அத்தி- பெரியது திக்கையுடைய யானை.
அத்தி- அத்திமரம். பனைத்து- பருத்து. கோடரம்- சோலை.
கோடரம்- குரங்கு. நாகம்- பாம்பு. கடி - மணம். நாகம் - புன்
னைமரம். கடிந்து - அழித்து - சரும்பர் - வண்டு.

12. கானவர் - குறிஞ்சிலிழைக்கள். சிற்றில் - சிறுகுழல்.
அகழ் - தோண்டுகின்ற. கருவி - மண்வெட்டிமுதலியன. தான
மா - மதத்தையுடைய யானை. கோடு - கொம்பு. பாயற்சரும்பம்-
படுக்கையாகியதோல், சிலை - வில் - சாடி, மோதி, சிறுவர் - பிள்ளைகள்.
நனிவெருவ - நிகப்பயப்பட. நானம்-கஸ்தூரி. (வெள்ளம்)

எயினரா றலைபிற னொண்ட பொருளெலா மள்ளி யெற்றி
மபினிகு ரெயிற்றி மாதர் மறத்தியர் விழியை யன்ன
உயின்முதற் படையும் வெம்போர்த் துடிமீர்த் தடர்குல் கொண்ட
புயனிறத் திருமாஸ் காக்கும் புறவம்வந் தடைந்த தன்றே. ()

மூவினந் தனைப்பு ரக்கு மண்டரை முடுக்கிக் கையின்
மேவிய தடியும் வாயி னூதம்வேய்ங் குழலும் விழ்த்துக்
கோவிய ருறிப்பால் வெண்ணெய் தயிரெலாங் கொள்ளை கொண்டு
காவிரி பண்ணை சூழ்ந்த மருதத்திற் கலந்த தன்றே. (கச)

ஐவகை நிலனு நன்னீர் மசுடனக் கணையா னுலுஞ்
செய்வகை யறிந்து போற்றுஞ் செவிலியா மருதத் துற்றுத்
தாய்பழுக் கணிபு நெல்லுங் கொண்டிதன் றுணைவ நிற்செல்
றையல ரென்ன நீத்த நெய்தலிற் சார்ந்த தன்றே. (கரு)

குறிஞ்சியிற் பொருளை னெல்லாம் பாலைபிற் கொண்டல் சூய்த்து
மறஞ்செறி பாலை யுள்ள பொருளைவன் புறவத் தாக்கீசு

13. எயினர் - பாலைநிலமாக்கள். ஆறிலையில் - வழிப்பறியில்.
எற்றி - வீசி. எயிற்றிமாதர்மறத்தியர் - பாலைநிலப்பெண்கள் (இரு
பெயரொட்டு) அயில் - வேல். படை - ஆயுதங்கள். துடி - குறிஞ்
சிப்பறை. ஈர்த்து - இழுத்துக்கொண்டு. அடர் - நெருங்கிய.
புயல் - மேகம். புறவம் - முல்லையிலம்.

14. மூவினம் - பசு, எருமை, ஆடு. புக்கும் - காக்கும்.
அண்டர் - இடையர், முடுக்கி - தூத்தி. தடி - தண்டு. மேய்
ங்குழல் - மூங்கிற்குழல். வீழ்த்து - தள்ளி. கோவியர் - இடைச
சியர். கா - சேலை. பண்ணை - வயல். மருதம் - மருதநிலம்.

15. ஐவகைநிலன் - குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, மருதம், நெய்
தல் என்னு் நிலங்கள். நீர்மகள் - நதியாகியபெண். போற்றும் -
ஆதரிக்கும். செவிலி - செவிலித்தாய். தாய் - பரிசுத்தமுடைய
(தாய் என்பது முதல் குறுகித்துய் என்றாய் பெயரெச்சவிகுதியிற்
றது) துணைவரில் - நாயகரிடத்துக்கு, நீத்தம் - வெள்ளம்.

செறிந்திடும் புறவத் துள்ள பொருள்செழு மருதத் தாக்கி
நிறுந்தனர் மருதத் துள்ள நெய்தலிற் புகுத்து மாதோ (க௬)

வேறு.

நாற்றி சைப்பெரும் பொருளைநாற் புருடர்நல் கிடனுங்
கோற்றொ டுக்கரச் சூழையர் குணமற்றோர் புருடர்க்
கேற்ற வின்பம் தளித்தவர் பொருள்கொள வேகுந்
தோற்ற மாமெனத் தொடுகடற் புகுந்தது வெள்ளம். (க௭)

எல்வ கைப்பெருஞ் சேனைகள் சமர்க்கள நண்ணிக்
கால்பெ யர்த்திடி னென்றுவே றென்றுடன் கலத்தல்
போல்வ ரைத்திணைப் பொருள்முதற் பொருளெலா மயக்கி
லீல வார்கலி கலந்தது நிறைந்தநீர் வெள்ளம். (க௮)

மலைபி னராமும் புறவினற் றளவமும் வளைந்திட்
டலையின் மேல்வரு நுரைத்துகில் விரித்துடுத் தம்பொற்
சிலையி னூர்சங்க ரேசுந்தென் னூரிய நாட்டுத்
தலைமை யாநதி தலைவனாங் கடறமு வியதே. (க௯)

16. கொண்டு - கொண்டிபோய்- அங்கு உய்த்து. அவ்வி
டத்துச்சொரிந்து. மறம் - வன்மை. செறி - நெருங்கிய. ஆக்கி-
சேர்த்து (தாற்பரியம்) நிறம் - ஒளி. கிளர் - விளங்குகின்ற உள்ள-
உடையபொருள்களை. புகுத்தும் - புகுச்செய்யும் (வெள்ளம்)

17. நாற்புருடர் - நானிலத்து ஆடவர். கோல் - வளைந்த.
தொடி - வளையல். சூழையர் - பரத்தையர். மற்றோர் - வேறொரு.
என்ற - தக்க. அளித்து - கொடுத்து. ஏகும் தோற்றம் - செல்
லுங்காட்சி.

18. நால்வகை - ரதகசதுரகபதாதிகள் (பதாதி-காலான்)
சேனை - படை. சமர்க்களம் - புத்தகளம். கால்பெயர்த்திடி -
நடக்குங்கால். வரைத்திணை - குறிஞ்சிநிலம். மயக்கி - கலக்கச்
செய்து. நீலம் - கருநிறம். ஆர்கலி - கடல்.

19. ஆரம் - சந்தனம். புறவின் - மூல்லிலத்துள்ள. தளவம்
மூல்லுமலர். நுரைத்துகில் - நுரையாகியசேலை. பொற்சிலையி

மனைவி நாயகன் மலரணை நெருங்கிட மகிழ்ந்து
தனது கைகளை நீட்டியே தழுவிக்கொள் வதுபோற்
கணைக டற்றிரைக் கரங்களாற் கமலமென் முகையாம்
புனைத னத்தினைப் பொருந்திடத் தழுவிய தன்றே. (20)

வேறு.

அகரமா மெழுத்தொன் றாகி யகலமாய் விரிந்து வேறு
தொகைவகை விரியாய் மல்கித் தோன்றிய பகுப்புப் போல
மிகுந்தி யொன்று வேறு வேறுவாய்க் காலிற் சென்று
தகுதுளர் தடாக மோடை யெவ்வனுஞ் சார்ந்த தன்றே. ()

* திருநதிச்சருக்கமுற்றிற்று.

விவ. செய்யுள் - ௩௫.

ஞர் - மகாமேருவில்லையுடையாராகிய, தென் - அழகு, ஆரியநா
ட்டு - (பாண்டநாட்டினுட்பிரிவாகிய) ஆரியநாட்டில், தலைமை -
முதன்மை, தலைவன் - நாயகன்.

20. மனைவி - நாயகியானவன், கணை - முழங்குகின்ற, கடல் -
எழுத்திரமானது, கமலம் - தாமரை, முகை - அரும்பு, புனை
அலங்கரிக்கின்ற, தழுவியது - (நதியாகிய மனைவியைக்) கலந்தது

21. ஒன்று - ஏகம், அகலமாய் - விரிவாகிய, தொகை
வகைவிரியாய் - தொகுத்தல், ஒருத்தல், விரித்தலாகி, தொகுத்த
லாவது - ஒலியே, எழுத்தென்றது, ஒருத்தலாவது - அப்பெழுத்து
முதல், சார்பென்றது, விரித்தலாவது - முதலெழுத்து முப்ப
பிதன்றும் சார்பெழுத்து இருநூற்றப்பதினென்பதுமாம், மல்கி -
நிறைந்த, பகுப்பு - பாகுபாடு, வாய்க்காலிற்சென்று - வாய்க்கா
லால் கடந்து, குளம், தடாகம், ஒடை, (ஆய்) எங்கனும் - எவ்வி
டத்தும்.

இரண்டாவது:

* திருநாட்டுச்சருக்கம்.

அலகி லாமறை பரவிய சங்கர ருளா
ஹலக மியாவையுங் கொள்வதற் குறுபய னல்கிப்
பலக லேத்திறம் பயின்றஹிப் பாண்டிநாட் டிணுக்குத்
திலக மாய்விளங் கியதுதென் னூரிய நாடு. (க)

மாதர் கற்புநன் னெறியினுன் மன்னவர் புரியு
நீதி யான்மறை வேள்வியா னீண்மழை பொழிந்து
கோதி லாப்பெருஞ் செல்வழங் குறைவறப் பொலிந்தெப்
போது நல்லறம் புரியும்பொன் னூரிய நாடு. (உ)

கந்த வார்பொழில் கழனிகள் கமலமார் தடங்கள்
சந்த மாமுலை மடவிய ராடவர் தனைய
செந்த நானுமோர் பான்மைபா யிசைபெற வி ருக்கு
நிந்த வாரிய நாட்டணி தெரிந்தவா றிசைப்பாம. (ங)

சூரவன் வாய்மையாற் கலங்குறு முளந்தெளி குதல்போன்
பருத மாசிலத் திடைநனி பொருந்திய வளத்தால்
விரவ நன்னதி தடங்களின் மேவிய வெள்ளம்
திரமி சும்பளிங் காமெனத் தெளிவுகாட் டியதே. (ச)

1. அலகு - எண். கொள்வதற்கு - பெறுவதற்கு. உறு
பயன் - பொருந்தியபலன். திலகம் - திலகம், பொட்டு, தென்-
அடகு.

2. புரியும் - செட்டும். வேள்வி - யாகம். பொலிந்து-
விளங்கி. பொன் - அழகிய.

3. கந்தம் - வாசனை. வார் - நீண்ட. பொழில் - சோலை.
கழனி - வாயல். பான்மை - தன்மை. இசை - புகழ்.

4. சூரவன் - சூர. திடை - இடத்தில். வெள்ளம் - நீர்,
தெளிவுகாட்டியது - தெளிந்தது.

மதத்த யானையைப் பாகர்கள் வசப்படுத்தித் துதல்போற்
கதத்தின் மேவிய வெள்ளத்தைக் கால்குளங் களினல்
விதத்தி லேசெலச் செலுத்திவன் சிறைபுரிந் திரும்பின்
பதத்த மள்ளர்க ளுமுதொழின் முயற்சியிற் பயின்றார். (௫)

வேறு.

ஏர்தரு மூரி யேறு மிருங்கடா வினமுங் கட்டிக்
கூர்துதிக் கொழுக்க ளாழ வுழவற வுமுது கோட்கள்
சீர்தரு நாளில் வாறோர்க் கிறைவனார் தெய்வம் போற்றிந்
கார்நிற மள்ளர் சாலி முனோதெளித் தனர்க ளிப்பால். (௬)

நிலமக ணகையே யென்ன முனோவெளி தாகி நீண்டே
யலமறு பெரியோ ருள்ளத் தறிவுபோல் வளர்ந்து மானக்
கலையுணர் கவிஞர் சொல்லுங் கவியென விதழ்வி ரிந்து
சிலமகள் வடிவ மென்னப் பச்செனத் திகழ்ந்த தன்றே. (௭)

அறநெறி யெய்து செல்வ மாமென வளர்ந்த நூற்றை
மறநெறிக் கூற்ற மன்ன வாள்விழிக் கடைசி மாதர்
முறநெறி செவிமா லியான முரண்டரு மள்ளர் சொல்லாற்
பிறபிறசமையபேதம்பிரித்தல்போற் பெயர்த்தாரன்றே. (௮)

5. மதத்த - மதத்தையுடைய. கதத்தின் - வேகத்தோடு.
வஞ்சிறை - வலியகாவல். இரும்பின் - இரும்புபோலும். (வலிய)
பதத்த - கால்களையுடைய. மள்ளர் - உழவர்.

6. ஏர்தரு - கலப்பையில் சேர்க்கப்படுகின்ற. மூரி - டெரு
மை. ஏறு - இடபம். இருங்கடா - பெரிய ளுருமைக்கடா. இன
ம் - கூட்டம். கூர் - கூர்மை. துதி - துணி. கோட்கள் - கிரக
ங்கள். சீர்தருநாளில் - சிறப்பைக் கொடுக்கும் நகரத்திரங்களில்.
கார் - கரிய. சாலி - செல். களிப்பு - மகிழ்ச்சி.

7. நிலமகள் - பூமிதேவியின். கை - பல். வெளிது - வெ
ண்மையுடையதாகி. அலம் - சஞ்சலம். மானக்கலை - பெருமையு
டைய கல்விதூல். இடழ் - தோகை. சிலமகள் - பார்வதி. பச
சென - பசியுறமமாக.

8. அறநெறி - தருமவழியால். மறநெறி - வஞ்சகவழி. முற

பெயர்த்ததை நல்லோர் கூட்டம் பெயரினுஞ் சேர்தல்போல
வுபர்த்திதும் குப்பஞ் செய்தா ருழுதெளிச் சேறு நாற
நயத்தழை யுரங்க ளேற்றி நன்முடி கைக்கொண் டேட்கி
வயற்றழைசெந்நெலோங்க வாழ்த்தியேநடவுசெய்தார். (க)

பதித்திடு நாறு வீறி பெழுந்திடும் பருவ நோக்கி
மதித்திடு மள்ளர் சொல்லான் மள்ளிய ரெல்லாங் கூடிக்
குதித்திடுஞ் சேல்கள் கூர்வேற் கொலைவிழிக் கஞ்சி யோட
வுதித்திடுபகைபோற்றோன் றங்களைக்களைத்தலுற்றார். (கர)
மரகத நிறங்கொண் டோங்கி வளர்ந்திடு பைங்கூழ் குலாய்ப்
பிரபல மாகப் பிள்கள் முதிர்ந்துதோ டகன்று பின்னர்க்
குரகத முகம்போற் றன்கா னோக்கியே தலைகு னிந்து
தரையெணுந்தாயைப்போ ற்றுந்தன்மைபோனின்றதன்றே()

துன்னியுள் ளமுத மூறி வீளைந்துபொற் சோதி யாக
மன்னிய செந்நெ னன்னாட் கதிர்கொண்டு மதுவ ருந்திக்
கன்னியர் நுதலே யன்ன குயங்களா லரிந்து கட்டி
நன்னிலப்புறமதுட்க நகங்கள்போற்போர்செய்தாரே (கஉ)

ம் - சுளகுபோன்ற. நெறி - ஒழுங்குள்ள. செவி - காதுகளையு
டைய. யானைமுரண் - யானையின்வலிமையை. பிற - அசை.
பிறசமையம் - அன்னியமதத்தின். பேதம் - வேறுபாட்டை. பெ
யர்த்தார் - வேறுபடுத்தினார், பிடுங்கினார்.

9. பெயரினும் - பிரிந்தாலும். குப்பம் - மேட்டில். தெளி
ச்சேறு - சொழுத்தசேறு. நாற - உண்டாக. நயத்தழை - நல்ல
குழை. முடி - நாற்றமுடி. எத்தி - தெய்வம்பராவி.

10. மீறி - உயர்ந்து. மள்ளியர் - மள்ளப்பெண்கள். அ
ஞ்சி - பயந்து. உதித்திடு - உண்டாகின்ற.

11. பைங்கூழ் - பயிர். குலாய் - விளங்கி. பீள் - கரு.
தோடுஅகன்று - தோகைவீறிந்து. குரகதம் - குதிரை. குனிந்
து - விளைந்து.

12. துன்னி - நெருங்கி. பொற்சோதி - பொன்னிறம். மன்
னிய - நிலைத்த. நல் - நல்ல. நாள் - நகரத்திரத்தில். கதிர்

காரேலாஞ் சேர்த்துக் கட்டுந் தகுதிபோற் கடாக்கன் கட்டிப்
போரெலாம் பிரித்துத் தள்ளி யடித்ததிற்பதடி போக்கிச்
சிரேலாஞ் சிறந்த மள்ளர் தூற்றிமெற் கூட்டிச் சேர்த்திப்
பாரேலாம் புதழ்சு னேசர், பணிந்துபின் னளந்தா ரன்றே. (1)

அரிநர புரன் காளிக் கமைக்கலோர் குறுணி நல்கிப்
புரவலர்க் காறினொன்று நல்கிபோர் பூண்ப வெல்லா
புரீயவா ரல்து வேர்க்கு முன்னவா யுகளி வந்த
ளிரவலர்க் கே வானெந் குறைவிலா திருந்த வன்றே. (௧௪)
பண்டிக ணிறைப வேற்றிப் பற்பல நான தாகக் [1]
கொண்டு போயில் லிறேசர், ததச்சுதிர்க்களினிறத்துப்பின்ன
தண்டலை வரைபி னுள்ள சுண்டி வத்தி னுள்ள
பண்டமதிடாவுங்கொண்டா மதன, தன்பருவம்பார்த்தே (௧௫)
அறுசுவைப் பதார்த்த ரூப்பா நிரூட மைந்திற் றுண்டி
நறியமுப் பலமுந் தேனுங் கலந்தா லுணவோ டன்ன
பிறைதிரு வடியிப் போற்றி முகமனோ டினிற நல்கி
நிறைமனைமக்கள் சுற்றம்விருந்தொடுநீர்த்துண்பாரால், (௧௬)

கொண்டு = திறுத்து. மது = சுன். நதல் = நெற்றி, குயம் = அரிவான்
அரிந்து. அறுத்து. புறம் = முதுகு, உட்க = வருந்த. நகம் = மலை,

13. சார் = மேகம். தகுதி = தன்மை. போர் = நெற்போர்,
புதடி = பதர், புர் = உலகம், கணேசர் = விநாயகர்,

14. அரிநரபுத்திரன் = ஐயனார், சாத்தா. புரவலர் = அரசர்,
வர் = கலப்பையில், பூண்ப எல்லாம் = அணியப்படுவனவாகிய கொ
ழுநாடமுதலிய ககவமான பொருள்களும். உரியவாக = உரிமையுடைய
யனவாக. நல்குவோர் = கொடுப்பவராகிய கொல்லன், தச்சன்
சக்கிலியன். உள்ளவாறு = அறுதியிட்டவீதம். இரவலர் = யாசகர்,
இருந்தி = (நெற்கள்) இருந்தன.

15. பண்டிகள் = வண்டிகள், இல் = வீடு, குதிர் = நெற்
பெய்க்குடி, தண்டலை = சோலை, வரை = மலை. புறவும் = முல்லை
நிலம். பண்டம் = பதார்த்தம், பெருள்.

16. சிற்றுண்டி = பலகாரம், நறிய = நல்ல, மூப்பலம் =

வேறு.

நந்து லாவிய வாவியிற் கின்னர நண்ணு நாரியர் பாடுவர்
கின்னரம், பந்து நேர்வன மாதர் பயோதரம் பருவங்
கண்டு பொழிவ பயோதர, மிந்து தேரைத் தடுப்பன வில்
லமே யிசன் பூசைக் கெடுப்பன வில்லமே, மந்தி பூசத்தின்
வாவிக் குதிக்குமே வயல்க னெங்கும் வளரிக் குதிக்குமே. ()

போன கங்கள் பொருந்துவ சத்திரம் பூவை யன்னவர்
போர்விழி சத்திரம், வான நாட்டை மருவுமிற் கேதனம் வா
ரியவர் வறியவர்க் கேதனங், கான மெங்குநற் காய்கனி மூல
மே கருத்தி லுன்னல்பஞ் சாக்கர மூலமே, மோன யோசர்
மடங்களின் ஞானமே முயல்வ தாற்கெடு மோகவஞ் ஞா
னமே. (சௌ)

பங்க யத்தின் மருவுவ பாலனம் பத்திரைப்புரி வார்பரி
பாலனஞ், சங்க ரன்னர வச்சனைத் தானமே தான்செய் வார்
உடழைப்பர்சந் தானமே, யெங்கும் விரும்ம வொலிப்பன நந்தி
பே யிசனூர்ந்தங் கெழுவன நந்திபே, மங்கலத்தொண்டர் வா
ய்ச்சொறே வாரமே மாந்தர் நெஞ்சினில்வைப்பதே வாரமே.

முக்கனி. நால் உணவு - நால்வகையுணவு உண்பன, தின்பன,
நக்குவன, பருகுவன. அன்னம் - சோறு. இறை - சிவபிரான்.
முகமன் - உபசாரவார்த்தை. நேர்ந்து - உடன்பட்டு.

17. நந்து - சங்கு. வாவி - தடாகம். கின்னரம். ஓர்
பறவை (வசிக்கும்) கின்னரம்- வீணை. நேர்வன - ஒப்பன. பயோ
தரம் - கொங்கைகள். பயோதரம் - மேகங்கள். இந்து - சந்திரன்.
இல்லம் - வீடுகள். வில்லம் - வில்வங்கள். மந்தி - குரங்குகள். பூ
கம்-கமுகமரம். இக்கு - கரும்பு. உதிக்கும் - தோன்றும்.

18. போனகம் - சோறு. சத்திரம் - வேலாயுதம். இற்கே
தனம் - வீட்டிற் கட்டிய கொடிகள். தனம் - பொன். மூலம் -
கிழங்கு. மூலம் - பிரணவமந்திரம். உன்னல் - கினைத்தல்.
மோனம் - மௌனம். முயலீவதால் - முயன்றுசெய்வதால்.

19. பால் அன்னம் - வெள்ளிய அன்னப்பற்கை. புரிவார்-

மோகமாதர் தருவது முத்தமே மூரி நந்து தருவது முத்
தமே, பாகமாகப் படிப்பதி ராகமே பற்ற றுந்தவர் நீப்பதி
ராகமே,வாகு சேர்மட வார்நகை முல்லையே வண்ட யிர்மெய்
வழங்குவ முல்லையே, தோகையாவே சோலைய ரங்கமே சொ
ன்ன நேருவ தோகைய ரங்கமே. (௨௦)

மன்ன ருருவ மாவிர தங்களை மகான்கள் செய்வது
மாவிர தங்களை, பொன்னி னன்னவர் பூன்புலேச் சந்தமே
புனைந்து விசல் பொதியவ சந்தமே, தென்னை வரழை வருங்
கைகள் காமரஞ் சேர்ந்து வண்டுகள் செப்புவ காமரங், கன்ன
லன்ன கடவுடன் காறையே கருதுங் கேள்வியில் வைப்பர்
தங் காறையே. (௨௧)

வேறு.

பாவலவர் தந்நாவும் பணிலநிறை தவழ்ப்பணையு
மேவுவது செஞ்சொல்லே விரிநறும்பூஞ் சோலையினும்

செய்வார். பரிபாலனம் - பாதுகாப்பு. அரவச்சுனை - நாகச்சுனைத்
தீர்த்தம். தானம் - நானம். சந்தானம் - வமிசம். நந்தி - சிறு
பறை, ஓர் வச்சியம். நந்தி - இடபவாகனங்கள். அவை விஷ்
ணுவாகிய இடபம், தருமமாகிய இடபம். வாரம் - அன்பு.

20. மூரி நந்து - வலியசங்கு. முத்தம் - முத்து. இராகம் -
இசை. தவர் - முனிவர். நீப்பது - தள்ளுவது. இராகம் - ஆசை.
வாகு - அழகு. நகை - பல். முல்லை - முல்லையரும்பு. முல்லை -
முல்லைசிலங்கள். தோகை - மயில். அரங்கம் - சபை. நேருவ -
ஒப்பன. தோகையர் - பெண்கள். அங்கம் - சரீரங்கள்.

21. மா இரதங்கள் - குதிரைகட்டியதேர்கள். மா - பெரிய.
பொண்ணின் - இலக்குமியை. சந்தம் - சந்தனம். வீசுவ - விசி
றப்படுதல். பொதியம் - பொதிகைமலை. வசந்தம் - தென்றற்
காற்று. வருக்கை - பலா. கா - சோலை. மரம்; இதனை வாழை
முகலியவற்றிற் சேர்க்க. செப்புவ - பாடுவன. காமரம் - ஓரிசைப்
பாட்டு. கன்னல் - கரும்பு. காலை - மான்மியம். கேள்வியில் -
கேட்டலில். காலை - செவியை.

வாலியினு மாம்பலமே மடமா, தர் தடமாற்புப்
கோளியனன் முன்றில்களுங் குவிந்திவ செழுந்தனமே, (1)

வேட்டினது பரிக்குலங்கள் மேவினீய வேறு
மாடகப்பொற் கொடியினைய ரடிநீழியும் பந்தரமே
நீடுபெருஞ் சோலைபினு நிறையுடையார் செஞ்சகத்துங்
கூடுவது நன்மைகளை குறைவினா, தன்மைகளோ. (24)

பல்லகாப்பூர் தருக்குலங்கள் பணைத்தெழுந்தன் சோலையி
செவ்வார்மனை முற்றத்தும் விளையாடுந் சிறுகாலே [னுஞ்
புல்லேகிவ, தாயழின்னார் முழங்கினிலை கூறுவது
நல்லகுல மடவார்க ணடுவது மருதத்தியே. (25)

புகத்திருக்கு நகைகமல முடைநிருக்குத் தனமளியை
பொத்திருக்குங் கருங்கூர்த லுடையோர மதிபாசர்
நத்திருக்குங் குழைபணிர்க நாதர்திரு வருவாரனை
சிறத்திருக்குந் திருமாத சிறத்திருக்குங் குழையெல்லாம். (26)

22. பாகலர் பாட்டில்வல்ல வித்துவான்கள். பணிலம்
சங்கு நிறை - வரிசை. பணை - வயல், செஞ்சொல் + செவ்விய
வார்த்தைகள்; சிவந்த செந்திர்கள். வாலி + தாடகம். ஆம்பல
ம் - ஆம்பழங்கள்; அல்லிமலர்களினழகு தடம் + விரிவு. கோ-
அரசர். இயல் - பொருந்திய முன்றில் + முற்றம் தனம்
கொங்கை, பொன்.

23. வேள் + மன்மதன். பரிக்குலம் = குதிரைக்கூட்டம்,
விளிக்கூட்டம். ஆடகப்பொன் - நான்குலகையில் ஒருவகைப்பொன்.
பஞ்சம் + கூடு. (பஞ்சம்) பஞ்ச, அரம். நிறை - ஆடவர்குண நான்
வினொன்று, உறுதி. நன்மை - நல்லமிகழ, நீருண்டமேகம். தன்
மைக்குணம்.

24. தரு + மரம். குலம் - கூட்டம். புணைத்து + புரித்து,
சிறுகால் + தென்றற்காற்று, சிறுபிள்ளைகள், ஆயரின்னார் + இடைச்
சியர், முழங்கி - சத்தமிட்டு நாடுவது + விரும்புவதும். அருந்ததி +
அரியதயிர்; வசிட்டர்மனைவி,

25. முத்து இருக்கும் நகை - முத்துப் (பேரன்று) இருக்கும்

தேனும் வரியளிகள் சிலைநாடுஞ் சிறுநாணய்த்
தானுடுஞ் செல்வமதன் றனைநாடு மிரதியெனும்
பானுடு மொழியார்க டிருவழகைப் பங்கயத்தின்
மானுடும் வாணுடும் ளளநாடும் ளளநாடு (௨௩)

செங்கதரி மாப்பலாச் செழுங்கனியி னறவுடைந்து
சங்கநிறை தவழ்வயலிற் சார்ந்துசா லியைவளர்க்குங்
கொங்கையினல்லமுதருத்திக் குழலியையரய்வளர்ப்பதுபோ
லங்கையினு லிந்நாட்டோ ரறமெண்ணுன் கினைவளர்ப்பார். ()

தோகைசிறை விரித்தாடத் தும்பிரா கம்பாடப்
பூசநிறை மேன்மேகம் பொருந்துவமேற் கட்டியென
மாரமிகை யடர்சோலை வசந்தருறு காலத்திற்
நேகமத னிரதிபுடன் சேர்ந்தமணப் பந்தமொப்பாம். (௨௪)

சேல்காட்டுங் கருநெடுங்கண் செங்குமுதம் வாய்காட்டும்
பால்காட்டு மொண்டளபப் பந்திதிரு நகைகாட்டுங்

நகை. பற்கள். கமலமுறை - தாமரையரும்பு. தனம் - கொங்
கை. அளி - வண்டு. நத்து - சக்கு. குழை - குண்டலம். சித்
து - சயம், வெற்றி.

• 26. தேன் - மது. நாடு - வீரும்பு. வரி - பண்பாடும்
அளிகள் - வண்டுகள். சிலை (மண்மதன்கரும்பு) வில்லை சிறுநா
ணய் - சிறியகயிருள். தான்நாடும் - தான்விரும்பும் (தானென்
றதுந் தனையென்றதும் இரதையை) பால்நாடு - பால்விரும்பும். பங்க
யத்தின்மான் - தாமரைப்பூவிலிருக்கும் இலக்குமி. வானுடும் ளள
நாடு - வானுலகமும் விரும்புகின்ற ளளமும். நாடும் - விரும்பப்பட்
டும். வளநாடு - வளமுள்ளநாடு. (ஆரியநாடு)

*27. நறவு உடைந்து (பழக்கவினின்று) தேன் உடைபட்டு.
நிறை - வரிசை. சாவி - நெற்பயிர். ஆய் - தாய்

28. தோகை - மயில். பூசநிறை - கழகமரத்தின் வரிசை.
மாகம் - ஆகாயம். அடர் - நெருக்கிய. தேகமதன் - உருவமன்
மதன்.

கால்காட்டுஞ் செங்கமலங் கரும்பிரச மொழிகாட்டு
மால்காட்டு மாதரைப்போல் வளங்காட்டு மாமருதம். (உசு)

விடை, த்நைய திறன்மள்ளர் வெண்சாலி கரும்புவயற்
கடைத்தமடை திறந்துதே னரித்துவரு வெண்முத்தை
யிடைத்துகில்கள் சரித்துவிழ விருகையா ள்ளரியள்ளிங்
புடைத்துவினையாடுவர்கள் புனைமணிப்பொற்றொடிமடவார்.

தெங்கிலாரீர் முதிர்ந்துபெருஞ் செய்யில்விழ மோசையினிற்
கொங்குலவு தடவானை வெருவிவிண்ணின் மேற்குதித்து
மங்குலா டேறியந்த வான்மீனை வெருட்டி யும்பர்
பங்கயப்பூந் தடமுழக்கிப் பாய்ந்துபழ னத்திலுறும். (௩௧)

ஆலைபெந்தி ரஞ்சுழல்போ ததிரொலியு மங்குமடை
கால்கலிங்க தனில்வழிகீர் கடகடென வதிரொலியு
நீலவிழி மள்ளிபர்கள் குரவையிடு நீளொலியும்
வேலைபொலி யல்லாது வேறொலி பென் றுரைப்பரிதால். ()

29. சேல் - கெண்டைமீன். பால் - வெண்மை. ஒன் -
ஒளி. தரளப்பந்தி - முத்துக்களின் வரிசை. நகை - பற்கள்.
கால் - பாதம். மொழி - சொல். மால் - ஆசைப்பெருக்கம், மய
ச்சம். மா மருதம் - பெரியமருதநிலம். மூன்றாவதடி இறுதியில்
ஆதலால் என்னுஞ் சொல் வருவித்து முடிக்க.

30. விடை - இடபேற்றின். த்நைய - அளவுள்ள. திறல் -
வலிபொருந்திய. மள்ளர் - உழவர். வயற்கு - வயலிடத்து.
தேன் அரித்துவரு - (அவ்வயலிற் பெருகியிருக்கும்) தேன் தள்ளி
க்கொண்டுவரப்பட்ட. துகில் - சேலை. புடைத்து - கொழித்து.
பொற்றொடி - பொன்வளையல்

31. செய்யில் - வயலில். கொங்கு - வாசனை. தடவானை -
தடாகத்திலுள்ள வானைமீன். வெருவி - பயந்து. மங்குல் - மே
கம். வான்மீனை - நகரத்திரங்களை. வெருட்டி - பயப்படுத்தி.
உம்பர் - தேவருடைய. தடம் - மானதவாவி. உழக்கி - கலக்கி.
(மீண்டு) பழனத்தில் - வயலில்.

32. ஆலை - கரும்பு. எந்திரம் - கரும்பாட்டுக்கருவி. சுழ

ஊடுவதுங் கூடுவது முயிரனைய ருள்ளருகப்
பாடுவதும் பாலனங்கள் பகுத்துண்டு மணமாலை
சூடுவதுந் தோழியர்கள் சூழவினையாடுவதும்
பேடையன மனையார்க்குப் பிரியாத பெருவேலை. (௩௩)

வேறு.

சூத வனத்தினி லேகுயில் சூழுஞ்
சீத நதிக்கரை சேரு'மனங்கள்
மாதர் முடித்த மலர்க்கள் விரும்பி
யோதி யினிற்குடி யாயுறும் வண்டே. (௩௪)

சிந்துர வானுகன் மாதர் திரண்டு
நந்துறை வாவியி னுடந லாம்ப
விந்திரை யன்னவ ரெழில்வத னங்க
ளந்தர சந்திர னாமென விள்ளும். (௩௫)

சிந்து கனித்திரள் பீறிய தேறல்
வந்து வயற்புக வாளை யருந்துஞ்
சந்தன வெற்புறு தென்றல்க டாவக்
கந்த மலர்க்கொடி காவினி லாடும். (௩௬)

ல்போது - சுற்றுங்காலத்தில். அடுக்கும் - வரிசையாயிருக்கும்.
கால் - வாய்க்கால். கலிங்கு - மதகு, குளத்தில் மிகுந்த நீர் போ
தற்குக் கடையில் வைக்கப்படும்வழி. மள்ளியர் - உழத்தியர். வே
லையொலி - சமுத்திரவோசை. (என்று சொல்லலாம்) அல்லாது -
அல்லாமல். உரைப்பரிது - சொல்லமுடியாது.

33. பகுத்து - பாகித்து. பேடை - பெட்டை. பெருவே
லை - பெரியதொழில்.

34. சூதவனம் - மாஞ்சோலை. சீதநதி - குளிர்த்தஆறு. கள்-
தேன். ஒதி - கூத்தல்.

35. சிந்துரம் - பொட்டி. நந்து - சங்கு. ஆட - நானஞ்
செய்ய. நல் ஆம்பல் - நல்ல அல்லிப்பூ, இந்திரை - இலக்குமி.
வதனம் - மூகம். அந்தரம் - ஆகாயம். விள்ளும் - வீரியும்.

36. பீறிய - விளந்த. கனித்திரள் - பழக்கூட்டம். தேற ,

செம்முக மந்தி பிணுவொடு சேர்ந்து
கொய்மலர் மெத்தையி னன்பொடு கூடுந்
தம்மின மோடெரு மைத்திர டண்கார்
மைமலி சோலையின் மாகிழ றுஞ்சம். (௩௭)

மூல மெடுத்த கிடங்குகண் முற்று
மாலுறு செம்மணி தீயினை மாணுஞ்
சோலையின் மந்திகள் சூழ விருத்தல்
காலு பனிக்குளிர் காய்தல் கடுக்கும். (௩௮)

மைக்குவ னோக்கணின் மாதர் தடத்தின்
பொய்க்கு மலர்க்குமுன் மேலுற மூழ்க
லிக்குவி னுக்குடை யென்று வாரி
துய்க்கு முகிற்குல மென்று துலங்கும். (௩௯)

ஆகம சார மனைத்து மெடுத்துப்
பாகம தாவர னன்பர் படிப்ப
மோக முறுங்கிளி கேட்டதை முற்ற
நாகண வாய்க்கு நயிற்றுதல் செய்யும். (௪௦)

ல் - தேன் வாளை - வானைமீன். தாவ - பாய. கந்தம் - மண்
ம். கா - சோலை.

37. மந்தி - குங்கு. பிணு - பெட்டை. மலர் - பூவாகிய.
இனம் - சாதி. எருமைத்திரன் - எருமைக்கூட்டம். கார்மை - கரிய
மேகம். மா - பெரிய.

38. மூலம் - கிழங்கு. மால் - பெருமை. செம்மணி - மா
ணிக்கம். மாணும் - போலும். காலு - கக்குவின்ற. கடுக்கும் -
போலும்.

39. கணின் - கண்ணையுடைய. தடத்தின் - குளத்தில்.
மேல் உற - மேலேபொருந்த. இ - இந்த. குவினுக்கு - பூமிக்கு.
உடை - ஆடை. வாரி - சமுத்திரம். துய்க்கும் - உண்ணும்.
முகிற்குலம் - மேகக்கூட்டம். என்று - என்றுசொல்லப்பட்டி.

40. பாகம் - பக்குவம். ஆய் - ஆக. (எச்சத்திரிபு) மோ
கம் - ஆசை. முற்ற - முதிர். நாகணவாய் - சாரிணைப்பறவை.

ஆசை யிகந்த தவத்தின தன்பாப்
பூசனர் வென்பொடி பூணுவர் கண்டி
பேசுவ ரண்டர் பிரான்றிரு நாம
மாசில் விழாத்தெரி சிப்பர் மகிழ்ந்தே. (சக)

மன்னவர் நீதி மறாரோரு நாளு
மன்னவ ரானை யயர்த்தில ராகித்
துன்னிய நன்குடி குழ வளர்ந்து
பொன்னில மென்று பொலிந்ததந் நாடு. (சக.)

கற்புடை மங்கையர் காதல ரோடு
கிபாற்பொடு சேர்ந்துயர் புதரரை நல்கிச்
சொற்புரை தீர்ந்து சுகத்தினின் மல்கி
யற்புடன் வாழ்வதில் வாரிய நாடு. (சக.)

வேறு.

ஆற்றன்மிகு செந்தமி ழுகப்பொரு ளுரைக்கு
மேற்றமிகு மைந்தினை யெணும்பகுதி தம்மிற்
பாற்றின முதுங்கொடிய பாணைய யகற்றி
நாற்றினை மயக்கமனத நன்குரைசெய் வாமே. (சச)

41. இசை - நீங்கிய. பொடி - விழுதி. கண்டி - உருத்தி
ராகமாலே. மாசு - குற்றம்.

42. ஆணை - கட்டளை. அயர்த்திலர் - மற்றவரவர். துன்
னிய - நெருங்கிய. பொன்னிலம் - தேவனோகம். எந்து - சொல்
லப்பட்டி. பொலிந்து - விளங்கியது.

43. காதலர் - கணவர். பொற்பு ஓடு - அழகாக. சொல்பு
ரை - கீர்த்தியின் குற்றம். தீர்ந்து - நீங்கி. அற்பு - அன்பு. வர
ழுவது - வாழப்படுவது.

44. ஆற்றல் - வலி. அகப்பொருள் - அகப்பொருளிலக்கண
தால். ஏற்றம் - உயர்ச்சி. ஐந்தினை - ஐந்துவிதம்; குறிஞ்சி, பா
லை, முல்லை, மருதம், கொய்தல். பகுதி - பகுப்பு. பாற்றினம் -
பருந்துக்கூட்டம். மயக்கம் - கலப்பு. கன்கு - கன்றாக.

வேலு.

சந்தனத்தினிற் படர்தரு மாலதி, தண்முனை வான்
றேயு, மந்த மால்வரைக் குறத்திய ரெடுத்திரு ளடர்குழம்
கணிவார்கள், குத்த நீன்பிணைப் பிணைதரு வேங்கையின்
கொழுஞ்சினை நறவோடு, சிந்து மாமல ரிடைச்சிய ரெடுத்து
த்தஞ் செழுங்குழம் கணிவாரே, (சடு)

மங்கு றற்றிய வரையினிற் கிழங்குழ் குறத்தியர் மரு
ங்கெழ்திப், பங்க யத்தன மவர்நடை கற்கும்பாட் டளிமு
ரன் றிடப்பைப்தார்க், கொங்கு யிர்த்தபூர் டுடனவயின் வா
னறொடு குளிர்தரு வினிண்ணி, யிங்கு தத்தினன் மொழி
கிளி யுழகதிய ரிடத்தினிற் பரிவகிற்கும். (ச௭)

ஶுடியஞ் சிற்றிடைக் குறத்தியர் சிறுகுடி ஆச்சியின் மீ
தேறித், கொடிக ளங்கவர்க் கெய்தூரல் வரவினைக் குறிப்புட
னெடுத்தோதுங், கடிக்கொன் புன்கையின் காரிருங் கோட்டி
ளின் மயிலினங் களித்தேறித், தொடிய ணிதகை யளத்தி
யர் சாயலைச் சுகமுறப் பயின்றோடும. (ச௮)

4௩. சந்தனம் - (குறிஞ்சிலத்துச்) சந்தனமரம். படர்தரு-
படாதின்ற: மாலதி - (முல்லிலத்து) முல்லைக்கொடி. முனை-
அரும்புகள். மால் - பெரிய. இருள் அடர் - இருள்கெருங்கிய.
சுத்தம் - (முல்லிலத்துக்) குருநதமரத்தின். நீன்பிணை - நீண்டகி
ளைகளில். பிணைதரு - கலக்கின்ற. வேங்கையின் - (குறிஞ்சிலி
த்து) வேங்கைமரத்தின். சினை - இளைகளில். நறவு - தேன்.
இடைச்சியர் - (முல்லிலத்து) ஆய்ச்சியர்.

44. மங்குல் - மேகம். றற்றிய - கெருங்கிய. கிழங்கு அ
கற் கிழங்கு தோண்டுகின்ற. மருங்கு - பக்கம். அனம் - (மரு
திலத்து) அன்னப்பக்கி அளி - வண்டி. மூரன்றிட - ஒலிக்க.
தார - பூந்தண்டி, பூங்கொத்து. கெருங்கு - மணம். உயிர்த்த-
தத்த. டுடனவயின் - (மருதிலத்துச்) சோலையிலுள்ள. தருவி
ளில் - மரத்தினில். இங்குதத்தின் - மகிழ்ச்சியோடு. கிளி - (குறி
ஞ்சிலத்துக்) கிளி. உழத்தியர் - மன்னிகள்.

47. சிறுகுடி - (குறிஞ்சிலத்துச்) சிறுகுடிசை. கொடி

முல்லை மானினங் கன்றொடு சாமையின் முதிர்த்திற் களி
ன்மேய்ந்து, நல்ல மாமரு தந்தினிற் சோலையி னனவிழல்
வினையாடு, மொல்லு நீர்த்தடங் னுகளுஞ்செந் நாய்கடம் பற
மொடு நதியூடு, ஸல்லி யேகிக்கா னியாற்றினன் னீரிடை மரு
கியே வினையாடும். (ச௮)

புலவு மீன்கமழ் புண்ணியி னீழலீற் புகுத்தண்டர் சிறு
பால, நுலகி நின்றசா தாரிபர் வெங்கடே னுற்றுகாண்றை
நறுநீழ, லலைக டற்றலை யமர்ந்திடு புதல்வர்க் காழுதுருத் தால
ன்ன, கிலகு செவ்வழி யின்னிசை கண்டமொத் திசையப
பா தெல்கெய்வார். (ச௯)

கள் - (நெய்தலிலத்துக்) காக்கைகள். நவ்வரவு - சுபங்களை. குறி
ப்புடன் - ஆராய்ச்சியோடும். எடுத்தோதும் - எடுத்துக்கூறும்,
இதைச் சகுனமென்பர். கடி - வாசனை. புண்ணை - (நெய்தலிலத
துப்) புண்ணைமீரத்தின். கார் - கரிய. இருங்கோட்டினில் - பெ
ரியகிளையில். மயிலினம் - (குறிஞ்சிலத்து) மயிற்கூட்டங்கள்.
தொடி - வளையல். அளத்தியர் - நெய்தலிலப்பெண்கள். சாய
லை - அழகோடு. பயின்று - பழகி.

48. முல்லை - முல்லைநீலம். மருதம் - மருதநிலம். நறு-
நல்ல. ஒல்லும் - பெருகும். நடபுத்து - (மருதநிலத்து) ஊவியில்.
உகளும் - துள்ளும். பறழ் - குட்டி. வல்லை - வீரையில்.
வெ - சென்று. கரன்யாறு - (முல்லைநிலத்துக்) காட்டாறு.
இன் - இனிய. நல் - நல்ல.

49. புலவு - புலால்நாற்றம். புண்ணை - (நெய்தலிலத்துப்)
புண்ணைமரம். அண்டர்சிற்பாஸர் - (முல்லைநிலத்து) இடைபாசிறு
பிண்ணைகள். குலவி - விளங்கி. சாதாரி - ஓர்இராகம். கொன
றை - (முல்லைநிலத்துக்) கொன்றைமரம். கடல்தலை - (நெய்தல்
நிலத்துச்) சமுத்திரத்தினிடத்தில். புதல்வர் - (புலவர்) புண்ணைகள்.
உருத்தாலன்ன - சொரிந்தாற்போல. இலகு - விளங்குகின்ற.
செவ்வழி - ஓர்இராகம். இன்னிசை - இனியபாட்டும். கண்டம் -
கழுத்தும். ஒத்து இசைய - சமமாகிப்பொருத்த. (மருதநிலத்து)

விரவு செந்நெலின் முத்தமுன் என்னலின் விளையுமுத்
தமுமன்றிப், பரவர் தங்குரைப் பாவையர் பலாநிழற் புரிவர்கிற்
றில்கள் பண்பாய், நரலை வாயலை யுந்திய நந்துக. ணல்குமுத்
தமதன்ளி, மரக தத்தளிர்ப் புண்ணீர் முலித்கெற்றிச் வகுப்பர்
மன் னியர்மாதோ. (௫௨)

கருவ ராவதை மெய்படியுந் நகருள் கருணையன்கடல்புற்றின்
மருவ ராங்கு வரும்வழி படுதற்கு மாலும் சனுமான
விருவ ராகமு மேகமாய்ச் சராசர மிபாவையுந் தந்தென்று
மொருவரானவராரியாட்டுடெழி லுரைப்பதற்கெளிதாமோ.

* திருநாட்டுச் சருக்க முற்றிற்று.

ஆ. செய்யுள் - அசு.

மு ன் று வ து:

* திருநகரச்சருக்கம்.

பணியினுக் கழகு புரிமதிச் சடையார் பரவித் பத்தார்தம்
பிறவிப், பணியினுக் கமுதாம் கூழைநர் யகர்வாழ் பெருமை
யாற் பெருவிலை மதியா, மணியினுக் கழகாம் வயிரமே போல
வளர்நிலத் துள்ளமா நகரி, னணியினுக் கெல்லா மணிசெய்ச்
சாசை யணிநகர்ச் சிறப்பினை யறைவாம். (௧)

50. விரவு - கவுக்கின்ற. என்னல் - கரும்பு. பரவர் - செ
ய்தல்லில் மாக்கள். பலாநிழல் - (மருதநிலத்துப்) பலாமரத்து
நீழலில். சிற்றில் - சிறுவீடு. நரலைவாய் - (செய்தல்லில் துக்) கடலினி
டத்து. உந்திய - செலுத்தப்பட்ட. நந்துகள் - சங்குதன். மரக
தம் - மரகதரத்தம் போலும். மன்னியர் - மருதநிலப்பெண்கள்.

51. கரு - கருப்பத்தில். மருவு - பொருந்தி, அரக - பாம்பு
புளளாகிய. இருவர் - சங்கன் பத்மன் என்பவர். ஆகமும் - திரு
மேனிகளும். ஏகமாய் - ஒன்றாக. (ஆய் - ஆகவன்னு மெசைந்
திரிபு) மாலு - மீசனுமான இருவர் ஒருவராக னன்கூட்டிக.

1. பணி - ஆபரணம். புரி - செய்கின்ற. கூழைநாயகர் - சங்
கரேசர். நிலம் - பூமி. அணி - அழகு. சேர் - சேர்த்தி. சோசை -

1. அன்னவா. கன்னுங் கருடவா கன்ன மணிமுடி யடியறி யாத, வன்னவார் சங்கக் குழையினர் குழை நாயகர் மருவிய லலததாற், பொன்னவா நகரும் பூவினா நகரும் பேரற்றி. ராசைப்பெண் ன்கர்ச்சி, ரென்னவா வாலே யியம்பலா மென்ன வெண்ணுத லேழைமைத் திறமே. - (உ)

இரவிதன் கிரண மற்பமுஞ் செல்லா திருணிறை நிழற் றிட விண்ணிற், பரவிய தருவின் மேற்றரு வாகிப் பணைகண் ண டரும்பலர் மதுக்காய், விரவிய கணிகண் மூவிநு நுதுவு மிக்கவாய் வழங்கிமேற் புரிசை, மருவிய வகழிப் புறத்தி னின் வளைந்து வளர்ந்தது வளரத்தரு சோலை. (ங)

துணைகளும் பேடு மாகவண் டினங்கள் சூழ்ந்துபூர் துளி மது வருத்தி, யினர்களிற் குடைந்து தாதுக ளுமிர்க்கு மெழி ன்மரத் தொருசிறை யிருந்து, மணமுடித் திளஞ்சூன் மரு விய மந்தி வாவுறா தெனவியி னணைத்துப், பணைகளிற் கடு வன் பாய்ந்திடு சோலைப் பரப்பினைப் பகரலாம் படித்தோ. (ப)

ரோசையென்னும் பெயரினையுடைய. அணி - நன்மை. நகர் + (சுரு கரநாராயணர் கோயிலென்னும்) தலம்.

2. அணிமுடி - அழகியதலை. அடி - திருநெல். வன்னம் - நிறம். வார் - நீண்ட. வலம் - வலிமை. பொன்னவா நகர் - பொன்னுடையவாகிய தேவலோகமும். பூவினா - பிரமன். பொன் - அழகு. அவா - ஆசை. ஏழைமைத்திறம் - அறியாமைத் தன்மை.

3. இரவி - சூரியன். அற்பம் - சிறிது. நிறை - நிறைந்து, நிழற்ற - நிழலிச்செய்தற்கு. பரவிய - விரிந்த. தரு - கற்பகம். மேல் தரு - உயர்ந்த மரங்கள். பணைகள் - கிளைகள். விரவிய - கலந்த. ருது - இருது, பருவகாலங்களிலும். வழங்கி - கொடு த்து. மேல்புரிசை - உயர்ந்தத்தில். அகழி - அகழ். புறம் - பக்கம்.

4. துணைகளும் - சகாயமாகிய ஆண்களும். பேடும் - பெ ண்களும். மது - தேன். அருந்தி - உண்டு. இணர் - பூங்கொ த்து. குடைந்தி - கிண்டி. தாது - மகரந்தம். உயிர்க்கும் - சொ

மொய்ம்மதி தரித்தார் முதுகரி யுரித்தார் மூவுல கத்து
யிர்க் கெல்லா, மிம்மையி லிருமைப் பயனருள் கூழை யிறை
திரு நகரெயிற் புறம்போ, பெய்மையே காப்பா பெனக்கி
டர் தரற்றி னிசைவிலா வுவுர்க்குண மகற்றிச், செம்மையே
புரிவ ரெனத்திரைக் கடல்கூழ்ந் தாலெனத் திகழ்ந்தபேரகழி.

வாளா வுலகிற் கீழதா பாழ்ந்த வாழ்மு மெற்றதன் விரிவு,
நீளமுங் கணக்கா நிலைபடா மையினு னிகர்பாரம் பெருளக
முண்ட, கோளமுங் கடந்த காப்பினுச் சிபின்மேற் குலவிய
கொண்டல்கள் படித, னானமங் வகழ்நீ ருணவரு கயங்கள்
ஞாங்கர்வந் தமர்தலை நாமும். (சு)

நீயும். ஒருசிறை - ஒருபக்கம். மணமுடித்து - விலாகஞ்செய்து.
மதி - குரங்கு. வாவுறுது - தாவமாட்டாது. வயின் - வயிற்
றில். பணிகளில் - மரக்கிளைகளில். கடுவன் - ஆண்குரங்கு. படி
ததா - தன்மையதோ.

௩. மொய் - வலிமை. மதி - சந்திரன். முதுகரி - பெரிய
யானை. இம்மை - இப்பிறப்பு. இருமைப்பயன் - இம்மை, மறு
மைப்பிரயோசனம். அருள் - கொடுக்கின்ற. கூழை இறை-
சங்கராநாமாசனம். எயில் - மதில். புறம் - பக்கத்தில். அரற்
ரின் - ஜலபிட்டால். இசைவு - பொருத்தம். செம்மை - நன்
மை. சூழ்ந்தாலென - சூழ்ந்தாற்போல. திகழ்ந்த - விளங்கியது.
(திகழ்ந்தது என்பதில் இறுதிகெட்டது)

௪. வான்அரவுலகில் - ஒளி பொருந்திய நாகருலகத்தினும்.
ஆழ்ந்த - ஆழ்த்திய, தாழ்ந்த. விரிவு - விரிவாக, அகலம். நிலைப
டாமை - அளவுபடாமை. அகழ் - அகழி. பாரம்பொருள் - பிரம
ப்பொருள். நிகர் - சமானம். (ஆம்) அண்டகோளம் - (மேல்)
அண்டத்தின் வட்டம். கடந்த - தாண்டிய. காப்பின் - காங்
லாகிய மதிலின். குலவிய - விளங்கிய. கொண்டல்கள் - மேகங்
கள். படிதல் - தங்குதல். நாளும் - தினந்தோறும். கயங்கள் -
யானைகள். ஞாங்கர் - (அகழியின்) பக்கத்தில். அமர்தலை - தங்
குதலை. நாமும் - ஒக்கும்.

இடங்களுக்கு சுருவும் வானையும் கயலி னினங்களுங் கம
டமு நெருங்கித், தொடங்குபோர் புரிய நீங்குசைவலத்தின்
றொத்துக டொடர்ந்துபின் மூடன், மடங்கொன்மெய் யறிவு
நீங்கிய காலத் தெப்திடு மாயையை நிகர்க்கும், கிடங்கின்
பெருமை புறக்கடற் பெருமைக் கெண்மடங் காவதே னாக்
கின். (எ)

அல்லிவெண் கமலஞ் செங்கம லங்க ளார்பல்க ளலரக
ழியினிற், புல்லிய சிறைவண் டினமெலாக் கூடிப் புதறறு
வுண்டுபண் புதறல், வல்லியா வுடைசங் கரத்திருப் புசுழை
வண்டுருக் கொண்டுலா னவர்கள், சொல்லிசைப் பாட்டான்
மதிற்புறத் துற்றுத் துதித்தல்போற் சொல்லலாந்தகைத்தே,

அறமுதல் வளர்க்கு மம்மைகோ மதியங் குறைதலா
லவட்டரும் வரைநாற், புறமுகங் களிணு நான்குருக் கொண்
டு போந்துகின் றதுவெனப் பொருந்து, முறைபிர மனுநா
ரணனுநா டரிய வெருமுத லுய்ப்பர்வா னவர்கள், னிறைமு
னிக் கணங்கள் பரவிய சங்க ரேசுரர் நீணக ரிஞ்சி. (சு)

7. இடங்கர் - முதலை. சுரு - ஒர்மீன். வானை - ஒர்மீன்.
கயல் - சென்டைமீன். கமடம் - ஆமை. போர்புரிய - சண்டை
செய்ய. நீங்கு - விலகுகின்ற. சைவலத்தின் தொத்தகன் - பாசி
க்கொத்துக்கள். பின் - (போர்நீங்கிய) பின்னர். (வந்து) மூடல் -
முறைத்தல். மடம் - அறியாமையை. கொல் - கெடுக்கின்ற.
கிடங்கர் - அகழி. புறக்கடல் - பெரும்புறக்கடல். சத்தசமுத்திர
த்தையும் அப்பாற் சூழ்ந்துள்ள சமுத்திரம். எண்மடங்கு - எட்டு
ப்பங்கு (அதிகப்பெருமை) ஆவது - உண்டாக்கப்பட்டது. கிளக்
கின் - சொல்லுங்கால்.

8. அல்லி - அகலிதழ்களையுடைய அவர் - மலர்கின்ற.
புல்லிய - புணர்ந்த. நறு - தேன். புண்புதறல் - இசைபாடுதல்.
வல்லி - வல்லிக்கொடிபோன்ற. தகைத்து - கருதியையுடையது.

9. அறமுதல் - தருமமுதலியவற்றை. அவந்தரும் - அவ
ரைப்பெற்ற. வரை - இமயமலை. முகங்கள் - இடங்கள். உரு-

வான்முடி யளக்குந் தன்மையாற் திருமான் பலரடி
திகர்த்திடும் வான, மேன்மதி மேக முடியுறு தனிஞல் விரிச
டை விமலீனப் பொருளங், காண்முகக் துண்ணுஞ் சேடன்
மர் முடிமேற் கன்முற வடித்தலங் கதுவி, தூனயந் தெநீருத
சிற்பரும் ஈர்த்து தவலுதற் கரியதந் நொச்சி. (௧௦)

நால்வகைச் சேனை பொருந்தலாற் பொறிக ணண்ணலர்
லிபாணராற் திருந்து, நூல்வழி நடத்துந் தன்மையா னன்
னீர் மருவலா னோக்குவோர்க் கினிமைப், பாலுறப் புகழும்
பான்மையே யுறலாற் பாய்திரைப் பரவைகுழ் கிடந்த, தால
மேழ் புரகரு மரசருக் கிணையாச் சாற்றலாந் தடமதிற் சிறப்
பே. (௧௧)

வடிவம். கொடுபோந்து - கொண்டுவந்து. உறை - உயர்ச்சி. ஒ
ருமுதல் - ஒப்பற்ற முதற்பொருளாகிய. நல் நிறை - நன்மைநிறை
ந்த. நீள் நகர் - நீண்டவராகையின், இஞ்சி - மதில், முதற்பொ
ருளாகிய சங்கரேசரனக்கூட்டுக.

10. வான்முடி - ஆகாயத்துச்சி. திருமால் - விஷ்ணு. மதி-
சுந்திரன். மேகம்-, முடி உறதலினால் - தலையிலே பொருந்து
தலால். பொருளும் - ஒக்கும். (சிவபிரான்முடியில் காங்கு மேசங்
களிருக்கின்றன அதினைத் திருவிளையாடல் எல்லாம்வல்ல சித்தரா
னபடலம் முதலாவது செய்யுளிற் காண்க) கால் - காற்றை. முகந்து-
வாரி. கனம் - பாரம். அடித்தலம் - அடிப்பாகம். கதுவி - பற்
றி. நூல் நயம் - சாத்திரநன்மை. சிற்பர் - கம்மியார்; கம்மாளர்.
தவலுதற்கு - சொல்லுதற்கு. அரியது - அருமையுடையது. நொ
ச்சி - மதில்.

11. நால்வகைச்சேனைபொருந்தலால்-தக்கசதுரகபாதிகளின்
(சூழப்) பொருந்தியிருந்தலால். பொறிகள் - யந்திரங்கள். யாண
ராற்றிருந்து - தச்சர் (சொல்லிய) வழியிலிருந்து. (நன்மையாலே
திருந்துகின்ற) நூல்வழிநடத்தும் - சிற்பசாஸ்திரப்படி செய்யப்ப
டும். (தருமசாத்திரப்படி (நீதி) செலுத்தும்). நல் நீர் - நல்ல அகழி
யை (எல்லாணம்), நீர் - அகழியென்றது ஆகுபெயர். பால் உற -

நாற்றிசைப் புரிசை நடுவினி னிறுத்து நன்னிலை வாழி
ல்க ணுன்னின், நேற்றம் துரைப்பிற் றொன்விதி முகமோ சரி
யையே முதலநாற் றுறையோ, வேற்றமெய் யடியர்க் குதவு
சாலோக முதலநாற் பதங்கொலோ வெம்மாத், சாற்றவுந் தகு
மோ வவற்றின்மேற் சிகரந் தமனிய வுலகின்மேற் றயங்கும்.

மூன்றர ணட்டார் முச்சடா வீழ்பார் முபாகை யறுத
தமோ னியர்கள், போன்றவர் யார்க்கும் பொருந்துமு வயிக்
யம் புரிந்தருள் புண்ணிய மூர்த்தி, மான்றனி நோக்கி யாவு
டை வல்லீ மணுளர்க்கு மக. சிவ புரமாத், தோன்றுசீ ராசை
சூழ்ந்தெழு சோலை யகழிதொன் மதினிலை பிணையே. (௧௩)

வேறு.

புன்னை யின்னிழற் பூங்கொடி யாவுடை
யன்னை பாகத் தமர்சங்க ரேசுரர்
மன்னி வாழ வளர்ந்தசீ ராசையா
நன்ன கர்த்திரு வீதி நவிலுவாம். (௧௪)
மூவர் பாடன் முழக்கமு மொய்ம்மலர்ப்
பாவை யன்னவர் பாடலு மாடலுந்

வெண்ணிறம்பொருந்த. (பகுப்பு உற) பரணவ - சமுத்திரம். தா
லும் - பூமி. சிறப்பு - சிறப்புடைய மதில் - மதிலை.

12. புரிசைவெனில் - மதில்கள்கூடு இடத்தின், தோற்றம் -
காட்சி. தெரல்விதி - பெரிய பிரமதேவர். துறை - வழி. ஏற்
றம் - உயர்வுடைய. டிதம் - பதவி. தருமோ - கடமோ, அவற்
றின் - அவ்வாயில்கள் நான்கின். சிகரி - கோபுரங்கள். தமனிய
வுலகு - தேவலோகம். தயங்கும் - விளங்கும்.

13. தூண் - மதில். அட்டார் - கொன்றவகாடிய மூச்சு
ட்டர் - சோமஞரியாக்கினி. விழியார் - நேத்திசங்கையுடையவர்.
முப்படை - காமம், வெருளி, முயக்கமாகிய படை. பொருத்தம் -
சேரும். மூ ஐயம் - குருவின்கள்க்கமமாகிய மூன்றிலும் ஐயம்.

14. நிழல் - நிழலில். பூங்கொடி - பூங்கொடியோலும். மன்
னி - நிலபெற்றுச் சீர் - சீர்த்தி. வீதி - தெருக்களின் சிறப்பை.

சங்கரநாராயணசாமி கோயிற் புராணம்.

தேவ தேவன் விழாவணிச் செல்வமு
மோயி லாதென்று மோங்குமவ் விதியே. (கடு)

செம்பொன் மாளிகை செம்மணி மாளிகை
பம்பு சந்திர காந்தப்பன் மாளிகை
யம்ப ரத்தின ராள்மணி மாளிகை
யிம்ப ருற்றது போல விளங்குமே. (கௌ)

மாட மீது நிறுத்து மணிக்கொடி
யாட கப்புவிச் சென்றயி ராவதத்
தோடை மாதுத லொண்சிந் துரத்தின்மேற்
சாடி யந்தத் திலகத்தைத் தள்ளுமே. (கௌ)

நீல மாளிகை மேனிலை நிற்பவர்
சால நீல நிறம்பெறு தன்மைதற்
கால மேகத்தைக் கண்டு களித்திடுங்
கோல மஞ்ஞையின் கூட்டத்தை யொக்குமே. (கௌ)

பத்தொ டரறு கலைப்பனித் திங்களை
யொத்த மாமுகத் தோயிய மன்னவர்
முத்து மாளிகை மேவல்வெண் முண்டக்
மெத்தை மேலுறு வெண்டிரு மாணுமே. (கௌ)

15. மூவர்பாடல் - தேவாரம். மொய் - செருங்கிய. மலர்
ப்பாலை - இனக்குமி. விழா - நிருவிழா. ஒலிலாது - நீங்காமல்

16. மாளிகை - மாடம். பம்பு - செருங்கு. அம்பரத்தினர் -
விண்ணுலகத்தவர். ஆன் - ஆளுவென்ற. இம்பர் - இவ்விடத்தில்.

17. மணி - அழகிய. ஆடகப்புவி - "பொன்னுலகத்தில்,
அயிராவதத்து - வெண்ணையாணியன். ஒண்ட - பட்டமணிந்த. மா-
பெரிய. துதல் - செற்றி. சாடி - மோதி. திலகம் - முப்பட்டு.
தள்ளும் - அழிக்கும்.

18. மேல் நிலை - மேலிடத்தில். சால - மிக. தற்காலம் -
பருவகாலம், கால்காலம். கோலம் - அழகு.

19. பணி - குளிர்ச்சி. ஒவியம் - சித்திரம். முண்டகம் -
தாமரை. வெண்டிரு - சரசுவதி. மாணும் - போனும்.

பதும ராகத் தரங்கினிற் பாவையர்
சதிமுறைப்படி யாடுத றண்மதுப்
பொதிட டற்குட் பொடித்த துவர்க்கொடி
யதிருந் தென்றலி லாடுதன் மாணுமே. (௨௦)

பொற்றொ டிக்கரப் பூவைய ராடவர்
துற்றி வெம்முலை தோளொடு ரோசலா
லற்ற மாமணி யாரமுந் தார்களு
முற்று குப்பையவ் வீதி முழுக்கவே, (௨௧)

தோரணங்களுந் தூமலர் மாலைபும்
பூரணந்தரு பூம்புனற் கும்பமுஞ்
சீரணங்கு செந்நிலைத் தேர்களு
மூரடங்கவெவ் வீதியு முண்டரோ, (௨௨)

தென்னை வாழை கழுகு செழும்பலா
மன்னு வீதி மருங்கில் வளர்ந்துமேற்
பொன்னு லோகத்திற் புக்குத் தருக்குலர்
தன்னோ டேயிகல் செய்து தருக்குமே, (௨௩)

20. அரங்கு - நடனசாலை. சதி - தாளவொற்று. தண்மது - குளிர்த்தேன். பொதி - பொதிந்த. பொடித்த - உண்டாகிய. துவர் - பவளம். அதிரும் - ஒலிக்கும்.

21. பொற்றொடி - பொன்வளையல். துற்றி - நெருங்கி. உரோசல் - உரோஞ்சுதல். அற்ற - அழந்துவிழுந்த. ஆரம் - மாலை. தார் - (பூ) மாலை. முற்றுகுப்பை - நிறைந்தகுப்பை.

22. து - பரிசுத்தம். பூரணம் - நிறைவு. கும்பம் - குடம். அணங்கு - அழகு. செறி - நெருங்கிய. அடங்க - முழுவதும்.

23. மன்னும் - பொருந்தும். மருங்கில் - பக்கத்தில். புக்கு - புகுத்து. தகு - கற்பகவிருஷம். இகல் - பேரார். தருக்கும் - கருவக்கொள்ளும்.

வேறு.

அதிர்முகி நவமு மாடத் தமைத்தசா ளரமுன் னின்ற
முதிரிள முலையார் செவ்வி முகத்தினை நோக்குந் தோறுங்
கதிர்கலை குறைவு ருமற் களங்கரீத் தமுத மூறும்
புதுமதி கோடி கோடி பொலிதல்போற்றோன் றுமன்றே (௨௪)

பொன்னினு லமைத்த மேனட விண்புக வதன்மேற் புக்குத்
துன்னிய தோகை யன்னூர்க் கண்டுசூழந் தருகி னுற்ற
மின்னெலாமிடைக்கே யஞ்சும் வெண்பிறை நுதற்கே யஞ்சு
மன்னிய முகில்க னெல்லா மலர்க்குழற் கஞ்சு மாதோ (௨௫)

கொம்மைனெம் முலைக ளாடப் பந்துகொண் டாடு வாரு
மம்மனை கழங்கு கைக்கொண் டாடல்கள் பயில்கின் றுருந்
தம்மன விருப்பத் தோடுங் கொழுநரைத் தழுவிக்க கூடி
விம்மையி லீந்தர போக மிதுவென மகிழ்கின் றுரும். (௨௬)

கலவியை வளர்ப்ப தற்குக் காரண மின்றி யூடித்
தலைவர்தம் மனத்து ளாசை வளர்த்துத்தந் தாளில் விழ்ந்து
பலமுறை வணங்கச் செய்து பரிவுட னனர்தம் மார்பின்
முலைமுக டமுந்தப் புல்லி முயங்குதல் புரிகின் றுரும். (௨௭)

21. அதிர்முகில் - முழங்குகின்றமேகம். சாளரம் - சன்னல்.
செவ்வி - அழகிய. கதிர் - கிரணம். பொலிதல் - விளங்குதல்.

25. புக்கு - புருத்து. துன்னிய - கெருங்கிய. அருகின் -
பக்கத்தில். அஞ்சும் - பயப்படும். நுதல் - நெற்றி. மன்னிய -
பொருந்திய. குழல் - கூந்தல்.

26. கொம்மை - வட்டம். அம்மனை - அம்மாளை. கழங்கு -
சுழற்சிக்காய். பயில்கின்றார் - பழகுகின்றார். கொழுந் - கண்ணர்.
இம்மை - இப்பிறப்பு.

27. ஊடி - ஊடல்செய்து. தலைவர் - கணவர். பரிவு
அன்பு. முகடு - உச்சி. புல்லி - தழுவி. முயங்குதல் - கலத்தல்.

கிள்ளைகட் கனம்பா லுட்டிக் கிளர்மொழி கேட்கின் றாரும்
 வெள்ளன மயில்கள் பூவை விருப்பொடு வளர்க்கின் றாரும்
 கள்ளமர் கரிய கூந்தல் விறலியர் கணிந்து கூறல்
 தெள்ளமு தனைய பாடல் செவிமடுத் துணர்கின் றாரும். (1)
 மணிகளாற் செய்த பாவை யிரண்டினை மணக்கோ லஞ்செய்
 தணிபெற வருகில் வைத்து வதுவைக ளாற்று வாரும்
 பணிகளான் முனைபான் வல்லி யிடைதளர் பான்மை நோக்கித்
 தணிவிறங் கலன்க முற்றித் தாதியர்க் கணிகின் றாரும் (௨௯)
 கோட்டுமா மலரும் வாசக் குளிர்தட மலரும் வல்லித்
 தோட்டுமா மலரும் பூவிற் றேன்றிய மலருங் கொய்து
 வேட்டுணைக் கொழுநர் நல்க விரைக்கருங் குழலிற் சூட்டி
 வீட்டுபூண் முலையிற் றெய்யி லெழுதிப்பார்த்திறுமாப்பாரும். (௩௦)
 விசுமென் கரத்தி லிட்ட வண்டு ளாட விம்மித்
 தூசொடு தொடர்ந்த கொண்கைத் துணைகண்மே துந்தியாடப்
 பாசுழை யணிவில் லாட மரகதப் பதுமை போன்
 வுசன்மீ தேறி யுள்ளத் துணைகையோ டாடு னாரும். (௩௧)

28. கிள்ளை = கிளி. கிளர் = விளங்குகின்ற. பூவை = நாச
 ண்வாய்ப்புன். கள்ளமர் = தேன்தங்கிய. விறலியர் = பாடும்பெண்
 கள். செவிமடுத்து = கேட்டு.

* 29. மணி = இரத்தம். மணக்கோலம் = கலியாணக்கோலம்.
 அணி = அழகு. அருகு = பக்கம். பணி = ஆபரணம். வல்லி =
 வல்லிக்கொடிபோலும். தணிவு = தாழ்வு. கலன் = ஆபரணம்.
 தாதியர் = பாங்கியர்.

30. கோட்டு-மரக்கிளைகளிலுள்ள. தடம்-வாவி. வில்வி =
 கொடியிலுள்ள. தோட்டு = இதழ்களை யுடைய. பூவில் - சிலத்தில்.
 கொய்து = பறித்து. வேள்துணை = மன்மதனையொத்த. கொழு
 நர் = கணவர். விரை = (இயற்கை) வாசனை. பூண் = ஆபரணங்
 களை. ஈட்டு = தொகுத்த. தொய்யில் = சந்தனக்கோலம். இ
 றுமாப்பாள் = கருவக்கொள்வார்.

31. வண்டு = வளைபல். விம்மி = பருத்த. தாசு = உத்தர

மீரணம் விருப்பு கின்ற வனப்புறு புருட ரெல்லா
மேர்தினங் கஞ்சுதப் பாம துவகைநல் விருந்தோடுண்டு
விரகே சரிபோற் கூடி மென்மலர் மாலை சூடி
விரமென் களப்பம் பூசி யின்புறக் களிக்கின் றாரும். (௩௨.)

சிவபுரா ணங்கள் கேட்டுச் சிந்தையுண் மகிழ்கின் றாரந்
தவமுறு பெரியோர்க் கண்டு சரணினை பணிகின் றார
மவநெறி புலன்செல் லாம லத்துவி தங்க ளாய்ந்து
பவமறு ஞான முத்திப் பரம்பொரு ளுணர்கின் றாரும். (௩௩.)

கதிருத யத்துக் கைந்து கன்னலி நெழுந்து நன்னீர்
நதியிடைப் படிந்து பூதி கண்டிகை புனைந்து நாவிற
யதிதரு மெழுத்தஞ் சோதிப் புன்னையி னீழற் சோதி
புதுமலர்ப் பாதம் போற்றித் தோத்திரம புகல்கின் றாரும்.

இத்தகை மடவார் மாந்த ரெல்லியின கடிகை மூன்று
பாதையு மிணிது போககிப் பரிதிபோய் மறைந்த பின்னர்த்
தகைதல்-மொழியா ரோடு தண்மல ரமளி யெய்தி
முத்தகரி தனங்கைக் கொண்டு முபங்குதல் புரிகின் றாரும்.()

பா. தொடர்ந்த - தொடர்ந்தெழுந்த. துணை - இரண்டு. மே
றுந்தி - மேலேறி. பாச - பசிய. இழையணி - இழையாகிய ஆப
ரணத்தின். வில் - சோதி. ஆட - அசைய. ஆடுகார் - விளையர்
கோர்.

32. வனப்பு - அழகு. தினம் - நாள். தப்பாமல் - தவறா
மல். உவகை - மகிழ்ச்சி. வீரகேசரி - வீரமுள்ள சிங்கம். நர
ம - சூரிச்சரி.

33. சரண் - பாதம். இனை - இரண்டு. அவநெறி - பாவ
ஞாயில். புலன் - இந்திரியங்கள். அத்துவிதம் - இரண்டற்றவொ
ன்று. சிவமும் ஆன்மாவும் கூடிநிற்கு நிலை, பவம் - சன்னம்.
மெம்பொருள் - உண்மைப் பொருள்.

34. கதிர் - சூரிடன். கன்னல் - ராழிகை. பூதி - விபூதி.
கண்டிகை - உருத்திராக்கம். சோதி - சங்கரேசுவரர்.

35. இத்தகை - இத்தகுணத்தையுடைய. எல்லியின்-பக

வேறு

பொன்னுலு மவாவெழிலாற் போர்விழியாற் கனதனத்
தாற் பொட்டான் டெட்டாற், கன்னுர்கொண் டதேபோல
கடினமனத் துறவுரைபுங் கலக்கந் செய்து மன்னுடைத் தனை
ககொடுததுத் தமைவிருமபு வாராசை முயக்கின் வாகரு,
மின்னுராம் பரத்தையர்கள் விளங்குமணி னீதியணி விளம்ப
லுற்றம். (நூலா)

ஆடகத்தாற் பன்மணியா லமைத்தமணி மாளிகைமுன்
முகப்பி லன்னப், பேடுகுயின் மயில்கினிபே னடந்திசைபா
டிச்சாயல் காட்டிப் பேசி, நீடுநீழிக் கொடுங்கணையைக் கூர்
முகர்மார் பகததெறிய கெஞ்ச மஞ்சித், தேடிவந்து காதறி
நூறு செல்லமெலரந். இறைகொடுக்கச் செய்யு நீரார். (௩௭)

வந்தபுரு டருக்கெலாம் வாய்மொழிபா லுபசார வ
ணக்கஞ் செய்து, சொந்தமனை கிபர்போலத் தோற்றுவித்து
நயப்படுதெதித் தொகையாச் செம்பொன், மந்தபுரு டரைம
ருவித் தராதவர்தம் பொருள்கவர்தந் திரங்கள் காட்டி, சியந்

ற்காலத்தில். கழகை - நாழிகை. அ - அந்த. தத்தைநன்மொழியார் - கிளிபோலும் நல்ல வார்த்தையுடைய பெண்களுடன். அமளி - மெத்தை. அம்மாந்தர் - அந்த அடவர்.

36. பொன்னாழம் - இலக்குமியாலும், அவாவு - விரும்பப் படு. எழில் - அழகு. மெட்டி - குனிப்பு, கடித்தல். கல்நார் - கல்லினிடத்துநாரை. கொண்டதுபோல் - (உரித்து) வாங்குதல் போல. மண் - (தம்மிடத்தில்) நிலைபெற்ற. ஆசை - அன்பு. விரும்புவார் - இச்சிக்கின்ற ஆடவரது. ஆசை - பொண்ணை. மணி - அழகிய. வீதிடணி - தெருச்சிறப்பு.

37. ஆடகம் - பொன். மணி - அழகு. மூதப்பூ - முன்னரிடம். பேடு - பெட்டை. சாயல் - அழகு. காழுகர் - தூர்த்தர். அஞ்சி - (அக்காமுகர்) பயநது. திறை - கப்பம். நீரார் - குணத்தை யுடையார்.

தவிதத் திலும்பொருண்மே லிச்சைவைத்துத் தேடிபிக
விட்டு வார்கள். (௩௮)

விதிமுறையா மதனசாத் திரமறிந்த வாலிபராம் புருட
ர் மேனிக், கதமுறுபோ கத்தின்முயல் கருத்தையறிந் திகழ்
கொடுத்துக் கனிவு காட்டி, யிதமுறுநற் புறத்தொழிலின்
கலவியான் மோகவெறி யெல்லா நீக்கி, மதமுறும்பா னையை
ப்பாகர் வசப்படுத்தி நெருங்குதல்போன் மருவிக் கொள்
வார். (௩௯)

படுக்கைமனை யலங்காரஞ் செய்துமல ரமளிமிசைப் ப
டுத்துச் செம்பொ, னடுக்கனிகர் தனமிரண்டு மாடவர்தங்
கைக்கொடுத்தங் கவரைக் கட்டியுடுக்கையுந் தனைப்பொழுதி
னோகையுறும் போகத்தா லுயிருங் கூடக், கொடுக்கமன மு
றும்படிசெய் மாயவித்தை தனக்கொருகொள் கலமே யன்
னார். (௪௦)

நாடகத்தி லரம்பையுரு வசியனையார் பாட்டிசைக்கு
நார தாதி, மாடகால் வியாழுடையோர் மயங்கும்வகை புன்
னைவன மருங்கின் வைகு, மாடகப்பொற் சிலையுடையா ராவு
டையம் பிகைபுகழை யன்பாப் பாடிச், சூடகக்கை யாலவர்க்
கே தொண்டுசெய்து வழிபடுந் நெழுநிலை பூண்பார். (௪௧)

38. தோற்றவித்து - பாவனை காட்டி. தொகையா - குவிய
லாக. கவர் - கிரகிக்கின்ற. தந்திரம் - உபாயம். ஈட்டுவார் - ச
ம்பாதிப்பார்.

39. விதிமுறையா - கிரமப்படியாக. மதனசாஸ்திரம் - கொ
க்கோக முதலிய நூல்கள். கதம் - வேகம். முயல் - தொடங்
குகின்ற. புறத்தொழில் - வெளியே யவயவங்களிற்செய்யுங்கிரியை.
கலவி - புணர்ச்சி. வெறி - மயக்கம்.

40. அமளி - மெத்தை. அடுக்கல் - மலை. உடுக்கை - ல
ஸ்திரம். உலகை - மகிழ்ச்சி. போகம் - போகவிகற்பம், பலவித
போகம். கொள்கலம் - பாத்திரம். அன்னார் - போன்றார்.

41. அரம்பை - உருவம், தெய்வப்பெண்கள். நாரதாதி -

திருவிருந்த மருதவயற் செந்நெல்லின் முன்கொணாது
சிவனுக் கன்பாற், பெருவிருந்து முன்பொருவன் செய்த
குவே கடைப்பிடியாப் பிடித்துத் தாயர், கருவிருந்து வரும்
பொழுதே கல்லொழுக்கஞ் சைவநெறி கைக்கொண் டெய்தி,
வருவிருந்து புரநாமகிழ் வேணாளர் பெருவிதி ளளமை
சொல்வாம். (ச.உ.)

மன்னவர்க்கு கடமைநல்க லானைவழி நின்றன்மற்றான்
வினைதொடங்க, நன்னகத்திற் குற்றமின்மை யூக்கமொழுக்
கம்விரந்து தனைப்பு ரததல், பொன்முதற்கைக் கடன்கொடு
த்த லொற்றுமைகொள் ளாகறெய்வம் போற்ற லான, வின்ன
பத்துமிநகக்வேளாளரென்றுக்குறையாமலியற்றுவார்கள்.

இறந்தோரை யிறவாம லிருந்திரந்தோ ரைப்பற்றொன்
நினறித் தானே, துறந்தோரை யாச்சிரம மூன்றுபுரி தொல்
லோரைப் புரந்து சூது, மறநோரா யீசனணி மணிமுடிமே
லிருந்தகங்கை குலத்தின் வந்து, பிறந்தோராய் வாழும்வர்
டுபருமையொரு நாவாலே பேச லாமோ. (சச)

நாரதமுனிவர் முதலிய, மாடகம் - முறக்காணி, யாழ் - வீணை. மருகவில் - பக்கத்தில். ஆடகம் - பொன். சிலை - வில். சூடகம் - மாதர்கையில்லணியும் ஓர் ஆபரணம். வழிபடு - வணங்குகின்ற.

• 42. திரு - வளம். மருதம் - மருதநிலம். கொணர்ந்து - (இரவிலே) கொண்டு வந்து. சிவனுக்கு - சிவபிரானிடத்து. அன்பால் - அன்புடைமையால். பெருவிருந்து - (சிவனடியாருக்குப்) பெருமைதங்கிய புதிதாகிய உணவு. ஒருகன் - இளையாண்குமார நாயனார். கடைப்பிடியா - உறுதியாக. பிடித்து - கைப்பற்றி. புரந்து - காத்து.

43. மன்னவர்கடமைநல்கல் - அரசர்க்குச்செய்யவேண்டிய
நியதிகளைச்செய்துமுடித்தல். ஆணைவழிநிற்பல் - (அவரது) ஆணை
ஐயவினொழுதல். ஆள்வினைதொடங்கல் - முயற்சியின் மூலத்
தல். ஒற்றுமை - (அரசருடன்) மாறாபாடினமை.

44. இறந்தோர் - தென்புலத்தார். இரந்தோர் - யாசித்

மறுவறுநன் னாலோதல் விதிமுறையே மகவினையை
யாற்றன் மேலார், தொறுவினத்தைப் புரத்தலுமல் வேளா
யுமை நிதிவிர்த்தி செய்து தூய்மை, புறுதொழிலாம் வாணி
கமே புறுதியாகக் கொள்ளல்புக ழோங்கு மிந்த, வறுவகை
யார் தொழில்புரியு மெழில்வசிய விதிபின்பா டறைதல்
செய்வாம். (சுரு)

குன்றுக்கு நிகரான நவமணிபா லிழைத்தகூ லத்தி நுந
து, கன்றுக்கு நலந்தருகைக் கன்னியினுக் கடுத்தவிரா சிபை
க்கைக் கொண்டே, பென்றுக்கு நிகரான பொற்பணிபுந
பலபொருளு மிசைவா வாங்கி, பொன்றுக்குப் பதின்மடங்கா
லிலாபுழைம் வாணிகமே புளுற்று வார்கள். (சுசு)

நடுப்பேசி வழக்குரைப்பார் மறந்தேனுஞ் சொல்வாய்
மை உழவா ரொன்றை, வடுப்பேசார் தம்மரபின் மருங்கை
விடார் செய்துந்நி மறக்க மாட்டார், கடுப்பான மொழிபக
ரார் நல்விடயத் திற்கோடி கனக மேனுங், கொடுப்பார்கள்
குற்றமவருங் காரியத்தைத் தங்கருத்திற் குறியா ரன்றே.

தோர். பற்று - ஆசை. துறந்தோர் - முனிவர். ஆச்சிரமம் மூன்று-
பிரமச்சரியம், வானப்பிரத்தம், சந்நியாசம். தொல்லோர் - பழை
யோர். புரந்து - பாதுகாத்து. மணி - அழகு.

45. மறுவறு - குற்றமற்ற. மகவின - யாகஞ்செய்தல்.
ஆற்றல் - செய்தல். தொறுவினம் - பசுக்கூட்டம். புரத்தல் -
காத்தல். வாணிகம் - வியாபாரம். பாடி - பெருமை. அறை
தல் - சொல்லுதல்.

46. குன்று-மலை. இழைத்த-செய்த. கூலம் - கடைவீதி. கன்
று - வினையல். நலம் - அழகு. கன்னி - பெண், கன்னிராசி.
அடுத்த - (அக்கன்னிக்கு) பக்கமேயுள்ள. இராசி - துலாம்; நிறை
கோல். என்று - குரியன். இழைவா - பொருத்தமாக. உருற்று
வார் - செய்வார்.

47. நடு - நடுநிலைமை. எழுவார் - தவறார். வடு - குற்றம்.
மரபின்மருங்கு - குலாசாரம். கடுப்பு - வெறுப்பு. களகம் - பொன்.

துன்னுகளை மறையோத றொல்லிதியே யுயர்வேன்வித்
தொழில்கள் செய்தல், பொன்னிதியம் கொடுத்தலிந்தப் பூக
லத்தைப் புயமீது வைத்துக் காத்தன், மன்னுபடைத் தொ
ழில்பயிறல் போர்புரித லெனவாறு வகைத்தொழிறகு, முன்
னவராய் முன்னவ்ருக் கடுத்தகுல மன்னர்முது விதி சொல்
வாம். (ச-அ).

வேறு.

மதிமுக றுரோசு மாட மாளிகை பணிமு கப்புங்
கதிர்தொடு கோபு ரங்கள் கனமக மேரு மே
விதியறி சிற்பர் செய்த மேனிலைச் சிறப்பு நோக்கிற்
புதியதோர் தெய்வ லோகம் புவனத்திற் றேன்றல் போ லும்.
துன்னரி யேறு போலச் சுடர்முடி வேந்தர் மைந்தர்
மின்னும்வான் பலகை கைக்கொண் டெதிரெதிர் வீசி நின்று
தன்னுடற் காப்பி யற்றி யெதிரிவான் வெட்டுத் தாங்கிப்
பின்னவர் தம்மேல் வெட்டிப் பெயர்ந்துநின் றூர்க்கின் றாரும்.

48. துன்னு - றொருங்கிய. கின்மறை - உபவேதம். தொ
ல்விதி - பழையவிதிப்படி. வேள்வி - யாகம். பொன்னிதியம் -
பொன்னுகிய திரவியம். படை - ஆயுதம். போர் - யுத்தம்.
முன்னவர் - தலைவர். முன்னவர் - முதல்வருணத்தார், பிராம
ணர்.

49. மதி - சந்திரமண்டலத்தை. முகடு - உச்சி. உரோ
சும் - தேய்க்கின்ற. மாட மாளிகை - மாடமாகிய மாளிகை, வீடு.
முகப்பு - முன்னிடம். கதிர் - சூரியமண்டலத்தை. கனம் - மே
ன்மை. மகமேரு - மகாமேருமலை. நோர் - ஒப்ப. சிற்பர் - சிற்ப
சாத்திரவ் கற்ற தச்சர். மேனிலை - மேற்றட்டு. புவனம் -
பூலேகம்.

50. துன் - றொருங்கிய. அரியேறு - ஆண்சிங்கம். சுடர் -
பிரகாசிக்கின்ற. மின்னும் - ஒளிவீசும். பலகை - கேடகம்.
பின் - பின்னரி. அவர் - எதிரிகள், பெயர்ந்துநீங்கி. ஆர்க்கின்றார் -
ஆரவாரிக்கின்றவர்.

முரசுதிர் வீதி தோறு நிரைநிரை முகரோ பெட்டு
வரைபெனப் பருத்து நீண்டு வாவுமைங் கதியி னாலே
விடையும்வெம் பரிகள் பூட்டி மிளிர்மணிக் கொடிகள் கட்டு
மிரதமூர்ந் திந்தி ரன்சே யெனப்பொலி தெய்து வாரும். (1)
உன்னத முழுமே மொன்பா னீளம துடைத்தா பென்பான்
றன்னுறப் பதனாற் போரிற் சாடியித் தகையின் மீதின்
மன்னுமே முறுப்புத் தோயு மத்தமா நடாத்தி யுமடர்
பொன்னுல கரச நென்னப் புகழ்தர வருகின் றாரும். (12)
இரவித நொற்றை யாழித் தேரினை யீர்த்துச் செல்லு
மரகதப் புரவிக்கெட்டு மடங்குவல் வேகம் வாய்த்த
குரகத மூர்து சாரி வலமிடங் கொண்டு சுற்றிப்
பாதநா டகத்தி லாட்டிப் பரித்தொழில் பழிங்கின் றாரும். (1)
திரு துவெங்கோட்டுச்செத்தியனை யசெம்மயிர்க்கடாக்கள் [ம்
பொருதிடப்பொருத்திவென்றிகொண்டதைப்புழங்கின் றாரும்

51. அதிர் - ஒலிக்கும். நிரைநிரை - வரிசைவரிசையாக.
முகில் - மேகம். எட்டுவரை - அட்டகுல பருவதம். வாவும் -
தாவும். ஐங்கதி - பஞ்சகதி; மல்லகதி, மயூரகதி, குரங்குக்கதி
புலிக்கதி, இடபகதி. விரையும் - விரைந்துசெல்லும். மிளிர் - விள
ங்குகின்ற. இந்திரன்சேய் - சயந்தன். பொலிந்து - விளங்கி.

52. உன்னதம் - உயர்ச்சி. ஒன்பான் - ஒன்பது (முழம்.) உடை
த்தாய் - உடையதாகி. ஒன்பான் உறுப்பு - ஒன்பது அவயவம்;
வால், கால்கள், சரீரம், துதிக்கை, கொம்புகள். போர் - யுத்தம்.
சாடி - மோதி. ஏழ் உறுப்பு - ஏழு அவயவம், கால்கள், கோசம்,
துதிக்கை, வால். மத்தமா - மதத்தையுடைய யானை.

53. இரவி - சூரியன். ஆழி - சக்கரம். ஈர்த்து - இழு
த்து. மரகதம் - மரகதநிறத்தையுடைய. புரவி - குதிரை, மட
ங்கு - பங்கு. துரகதம் - குதிரை. வலம் - வலப்பக்கம். இடம்,
இடப்புக்கம். சாரிகொண்டு - உலாப்போந்து. பாதநாடகம் -
பாவநாடக தாளத்தோடுகூடியநாட்டியத்தில். ஆட்டி - ஆடச்செய்து.

விரிசிறை யடித்துக் கூவும் வாரண செங்கான் முள்ளார்
குருதி கொப்பளிக்கக்குத்துங்கொடுஞ்சம்பார்க்கின்றாரும் ()

இருமலை கோடுண் டாகி யெதிரெதிர் மலைந்தா லென்னக்
சருமுகில் போலு மற்றிக் கண்களிற் கனல்கள் சிந்தப்
பெருமத மூன்றுத் தத்தப் பெரும்பனைக் கரம்பி னைத்துப்
பொருகரிப் போரி யற்றிப் புயங்கொட்டிப் பார்க்கின் றாரும்.

தேர்நிறை நாவா யாகச் செழுங்கரிக் குலநீ ருண்ணுங்
கார்நிறை யாகக் காலாள் கதித்தெழு மீன்க ளாக
வேர்தரு புரவிக் கூட்ட மெற்றுவெண் டிரைக ளாகப்
பார்புக ழரசர் விதி படர்பெருங் கடலை யொத்த. (ரு௭)

வேறு.

மறையோத லோதுவித்தன் மகம்புரிதல் புரிவித்தல் வ
தேற் போர்க்கு, நிறைபாக நிதிகொடுத்த லேற்றலிந்தக்
தொழிலாறு நெறியிற் கொண்டு, முறையாமுத் தழலோம்பி
நாடோறு மூவ்முதற் றேவ ரியார்க்குங், குறையாம லனிப்
பாகங் கொடுக்குமறை யோர்விதி கூறு கிற்பாம். (ரு௮)

51. திருகு - முறுகிய. வெம் கோட்டு - வெய்ய கொம்புக
ளைபுடைய. கடாக்கள் - ஆட்டுக்கடாக்கள். பொருத்தி-மூட்டி.
வென்றி - வெற்றி. வாரணம் - கோழி. குருதி - இரத்தம்.
சமர் - யுத்தம்.

55. கோடு - கொம்பு. மலைந்தாலென்ன - சண்டைசெய்
தாற்போல. உறற்றி - பேரொலிசெய்து. கனல் - தீ. மதமு
ன்று - கன்னமதம், கைமதம், கோசுமதம். தத்த - பெருக்கெடு
த்தோட. பனை - பனைபோலும். கரம்பினைத்து - கைகளைப்பின்
னி. பெருகரி - போர்செய்கின்ற யானை. கொட்டி - தட்டி.

56. நிறை - வரிசை. நாவாய் - மரக்கலம், தோணி. கார் -
மேகம். காலாள் - வீரர்கள். கதித்து - மேலோங்கி. எர் -
அழகு. புரவி - குதிரை. எற்ற - மோதுகின்ற. நிறை - அலை.
விதி - வீதிகள். படர் - விரிந்த. ஒத்த - போன்றன.

57. மறை & வேதம். மகம்புரிதல் - யாகஞ்செய்தல். நிறை -

ஆதிசைவ ராய்மறையா கமலனைத்துத் தேர்ந்தபிழை, கங்க னாற்றிப், பூதியணிந் தைக்கெழுத்தைப் பொருளெனக் கொண் டான் பூசைத் தொழிலே பூண்டோர், சோதிசைவ சங்கரரா வுடைத்திருவா லயத்தின்முன்னர்த் தேன்று சின் ற, விதிபிணிற் சிவமறையோர் பொற்கிருக நிரைநிரைப்பாப் பினங்குந் தானே. (௫௮)

வந்திரவி யெழும்பொழுது மாத்யான மாலையென வகுத் த மூன்று, சந்திபிணங் காயத்ரி தனையுரைத்துச் சந்திசெயுந் தவதேகா ராகி, யிநதுவணி சடைப்பெருமாற் குரியவே ள் விககிரிபை யிபற்றி பென்று, மந்தணர்கள் சிறந்திருப்பா ருருமறையின் முழுக்கமற தந்த விதி. (௫௯)

பொய்புகலா வெருமொழியா ரிருபிறப்பாடி முக்குற் றம் போக்கி னான்கு, தெய்வமுறை யுணர்ந்தைந்து புலனடக நி யாறுசம யங்க டேர்ந்து, நெய்வார்த்தங் கெழுநாவா னீ ளொரிபுண் ணும்படிநன் னியதி செய்து, வையகத்தி லுள் ளோர்கள் போற்றுபூ சுரராகி வாழ்வா ரென்றும். (௬௦)

அளவு. தெரியில் - முறையாக. முறையா - கிரமமாக. முத்தழல் - மூன்று அக்கிரி, காருகபத்தியம், ஆகவநீயம், தெக்கணக்கிரி. ஒம்பி - பாதுகாதது. மூவர் - தென்புலத்தார், தெய்வம், விருந்து. அவி - உணவு. பாகம் - பங்கு. கூறுகிற்பாம் - செல்வமாம்.

58. மறையாகமம் - வேதமாகமம். ஆற்றி - செய்யப்பட்டு பூதி - வீபூதி. ஐத்தெழுத்து - பஞ்சாக்கரமத்திரம். கிருகம் - வீடு நிரைநிரை - வரிசைவரிசை. பூண்டோராகிய சிவமுறையோரெனக் கூட்டுக.

59. பொழுது - காலம். மாத்யானம் - உச்சிப்பொழுது. சந்தி - காலம் காயத்ரி - காயத்திரிமந்திரம். சந்தி - சந்திரியம். இருது - சந்திரன். வேன்வி - டாகம். அந்தணர்கள் - (ஆதிசைவரல்லாத மற்றைப்) பிராமணர்கள்.

60. மொழி - சொல். முக்குற்றம் - மூன்று குற்றம், காமம் - வெகுளி, மயக்கம். தெய்வம் - தெய்வத்தன்மை. ஐந்துபுலன்

மறையிடத்தினுதாத்தமனு தாத்தமுடன் மறையோ
கி யங்க மாறி, னின்றயுடைத்தா முன்னென்று மங்கோதிப்
பின்னைந்து நேயக் கல்வித், துறையிடத்தி லெடுத்தோதி
புபசுருதி புராணநா றேன்ற யாரு, முறையிடத்தில் னிரித்
தோதி மாணவர்க் கிப்பயனை யுறுத்து வார்கள். (சுசு)

தந்திரவுத் திக்ளைண்ணன் குந்தோந்து மதமேழந்
தழுவிச் சான்றோர், முந்தவுரைத் திடுமட்டப் பிரமாணங்
களுமுறையா, ஸுறிந்து முன்னர், வந்தெகிர்த்து வசநமிடுந்
தார்க்கீகர் தமைமுறுதது வாத மிட்டுச், சொந்தமாஞ் சைன
நிலை நிறுத்தியே பிறமதத்தைத் துளாச் செய்வார். (சுசு)

வேறு

இற்றுறந் திதயப் பற்றினை விடுத்திங் கினியொர்பற்
நிலையெனப் பொருளின், பற்றினைப் பற்றிப் பாவனை நீக்
கிப் பாவனா தீதாய்ப் பரிதி, யுற்றிடு குணம்போ சீயாவை
பஞ்சேந்திரியம் வார்த்து-ஒழுக்கி. எழுநாகூர்-எழுநாக்குகளால்.
நீள்கரி - நீண்ட அக்கினி. நியதி-நித்தியகன்மம். பூசுரர்-பூதேவர்.

61. மறை - வேதம். உதாத்தம், அனுதாத்தம் - உச்சரிப்பி
றேசைபேதங்கள். அங்கம் - வேதாங்கம். நிறை - சிறைவு.
உடைத்தாம் - உடையதாம். முன்னென்று - மந்திரம். பின்
னைந்து - பின்னுள்ளின்று, வியாகரணம், நிகண்டு. சந்தோபிசி
தம், நிருத்தம், சோதி - ம். கல்வித்துறை - நூல்பயிற்செய்யு
மிடம். உபசுருதி - உபவேதம். மாணவர்க்கு - மாணாக்கர்க்கு.
உறுத்துவார் - உறச்செய்வார்.

62. தந்திரவுத்தி - நூலிடுகலுமயுத்தி. மதம் - கொள்கை.
சான்றோர் - மேலோர். முந்த - முற்பட. அட்டப்பிரமாணம் -
எட்டுப்பிரமாணம்; அவையாவன - காட்சி, அனுமானம், ஆகமம்,
அருத்தாபத்தி, உலமானம், அபரணம், சம்பலம், ஐதீகம் என்பன.
இவற்றைச் சித்தாந்த சாத்திரங்களுட் காண்க. முறையா - முறை
யாக. வாதமிடம் - நர்க்கஞ்செய்யும். தார்க்கீகர் - தர்க்கஞ்செய்
வோர். நூலா-பொடியாக.

யுஞ் சமமா ஐளத்திடை யுன்னியொப் பில்லா, நற்றுறவடை
ந்த மகாங்களால் வசிக்க நண்ணிய மடங்களு மநேகம். (சுஅ)

வேறு.

ஆறு கட்டிகண் டிகைவெண்ணீ றணிர்தபி டேகப்
பேறு கட்டியைந் தெழுத்துணர் பெரியராய் நுதலீ
ன்று கட்டிய நிமலனை நினைத்துநெஞ் சகத்தில்
வீறு கட்டிய மெய்யறி வுடையராய் விளங்கி. (சுச)

சைவ னாகமஞ் சைவசாத் திரம்பதி னுன்கு
மெய்ய தாம்பச பதியொடு பாசமும் விசாரித்
துய்ய நன்கடி யவர்க்குப தேசங்க ளுரைக்கு
மைய்ய ராஞ்சைவா சாரியர் மடங்களு மநேகம். (சுரு)

வேறு.

தெரிவரும் பெருமைச் சங்கரே சுரர்கோ விலின்றென்
மேற் காசிய் திக்கி, னரியர வடிவா மரனுருக் காண்பா னம்
காமகோ மதியுளத் தன்பாற், பெரியநற் நவஞ்செய் தவச
மண் டபமொன் றுளததன் பெருமைகள் கல்விக், குரியநா
மகளு மெடுத்தெடுத் தநேக யுகங்கள் னுரைப்பினு முடியா.

63. இவ் - இவ்வறம். துறந்து - கடந்து. பற்று - ஆசை
பொருள் - பிரமம். பாவனை - நியானம். அதிதர் - எட்டாதவர்.
பரிதிருணம் - குரியனுடைய குணம்; அஃது எல்லாவற்றையுஞ்
சுடுதல். துறவு - சந்தியாசம். நண்ணிய - பொருந்திய.

64. ஆறுகட்டி - காமமுதலிய ஆறையுந் உண்டையாகத் திச
ட்டிக் கட்டிய ஓர் காதணி. கண்டிகை - உருத்திராக்கம். பேறு
யயனை. கட்டி - ஆக்கி. நீறுகட்டி - விழுந்திரித்து. வீறு கட்
டிய - பெருமையை ஆக்கிய.

65. மெய் - உண்மை. பசு, பதி, பாசம் - திரிபுத்தர்த்த
வசுஷணங்கள். விசாரித்து - ஆராய்ச்சிசெய்து. உய்ய - பிழை
க்க. ஐயர் - பெரியவர், சைவாசாரியர் - சைவர்களுடைய குருக்கள்.

66. தெரிவுஅரும் - அறிதற்கரிய. அரியரவடிவு - சங்கர
நாராயணவருவம். அரனுரு - விவசொருபம். காண்பான் -

அத்திவா ரங்க ணீமை மணிபா ஸ்னமத்ததன் மேற்
படி கத்தான், மெத்திய தளங்கள் பொருத்திப்பின் பதும்
ராகத்தான் மிளிர்ச்சு ரேற்றி, மத்தியிற் பவனக் கானினர்.
நாட்டி வயிரநற் போதின மீதி, ஆத்திரம் பச்சை யாற்ப
தித் துயர்வா பொளிர்வயி றீபக்கை யோங்க. (கௌ)

இசைத்துமேன் முகடு சேர்த்துமாற் றுயர்ந்த கிரசு
தத் தகட்டினால் வேய்ந்தன், கசைத்துவா னிரவி மதிபிர
தத்தை யடர்மணித். துடிமீ தனமத்துத், திசைக்கென்
மின்பஞ் செயுமிதன் கவினைத் தெரிந்திட வந்தவா ன்வர்க,
ணைசக்குமே லாகி யவர்மனத் தினையுங் கவருநல் விசித்திர
மாக. (காஅ)

பொறிகளங் கனமத்து னவத்தனர் கண்டோர் பொறி
புல னியாவும் பொறியாற், பறிகொள் கிடுத்துத் தாங்க
ளப் பொறியின் படிவமா யசைவற நிற்பின், மறிகொளுங்
கரத்தார் ஷடவினை நோக்கி வாயினோ மதிதீரு நாட்டக்,
குறிதனா திருந்து தவஞ்செயுங் கோஷம் காண்பவர் பெரு
மைகூ றரிதால். (காசு)

காணும்பொருட்டு. உளது - இருக்கிறது. காமகன் - சாகஸ்தி. முடி
யா - அடங்கா.

67. அத்திவாரம் - அடிவாரம், அடிப்பாகம். மணி - இரத்
நீம், படிசு - பளிங்குக்கல். மெத்திய - நிறைத்த. மிளிர் - விள
ங்குகின்ற. ஏற்றி - வளர்த்து. மத்தியில் - நடுவில். நிரை - வரி
சையாக. நாட்டி - நிறுத்தி. ஒளிர் - விளங்குகின்ற. கை - கை
மரம்.

68. இரசதம் - வெள்ளி. வேய்ந்து - முடி. அசைத்து -
கட்டி. இரவிமதி இரதத்தை - குரியசந்திரர்களுடையதேர்களை,
அடர்மணி - நெருங்கிய மணிகளையித்த. தவி - விமானம். மீது -
மேலே. அமைத்து - செய்து. கவினை - அழகை. சசைக்கு -
விரும்பத்துக்கு. மேல் - அதிகம் விசித்திரம் - சிறந்த அழகு.

69. பொறி - இயந்திரம். பொறி - இத்திரியம். புலன் -
அறிவு. அப்பொறியால் - அந்த இயந்திரங்களால். படிவம் - அடி

இத்தகை யுடைய தவசமண் டபந்தா னியற்றிய வேந்
தன்யா ரென்னின், முத்தமிழ்ச் சங்க மூன்றுட னுன்கா மு
றைபெற வளர்த்துமு துலகில், வைத்திடு மூற்று மலைக்கர ச
ர்மை மன்னவன் மருதப்ப வள்ளல், பத்தியாற் செய்திங் கே
ழீரண் டெனும் பரப்பினன் தன்புகழ்ப் பரப்பே. (௭௦)

வேறு.

மேரு வென்னலா முதனிலைக் கோபுர மினிப்பொன்
ரார்க்கி மானங்க ளிரண்டும்வெண் கயிலைதண் மதிதோய்
காரு லாமிம யாசல மென்னலாங் கடாவு
மேரு யர்த்தவ னுலயக் தெழில்சொல வெளிதோ. (௭௧)
மண்ட பங்களுந் திருமதி னிலைபுமா நடனங்
தொண்ட பொற்சபை மற்றுமீவ் வுலகினிற் குடிவந்
தண்டர் தச்சனா லமைத்ததா மன்றெனி லலர்ந்த
புண்ட ரீகத்தன் சிருட்டிபா மியாரிது புகல்வார் (௭௨)

வேறு

பூவியே முதலா மெவ்வுல கோர்க்கும் போகமும் விடு
நல் குவதீவ், வாமிகோ மதியோர் பாகனே யென்று வான்

பூவியே - போன்று. கிற்பின் - கிற்றலோடு. மறி - மான்.
காமி கோமதி - அழகுடையவளாகிய கோமதியம்மை. நாட்டக்
கறி - எண்ணத்தின்குறிப்பு. தவாது - கெடாது. கோலம் -
(ரவச்) கோலத்தை. காண்பவர் - தரிசிப்பவர்.

70. முறை - ஒழுங்கு மூதுலகு - பழைய உலகம். புகழ்
ப்பாப்பு - சீர்த்தியின் விரிவு.

71. மினிர் - விளங்குகின்ற. கயிலை - கயிலாசம். கார் -
மேகம். உலாவு - சுஞ்சரிக்கின்ற. இமயாசலம் - இமயமலை. கடா
வம் - செலுத்தும். ஏர் - இடபவாகனத்தை. உயர்த்தவன் -
(கொடியாகக்) கட்டிய சங்கரேசுவர்.

72. மற்றும் - பிறவும். குடிவந்து - குடியாக வந்திருந்து.
தண்டர்தபன் - தேவகம்மியன் புண்டரீகத்தன் - பிரமதே
வன். சிருட்டி - சிருட்டிப்பு.

73 போகம் - செல்லம். வீடு - மோகூடம். வாமி - அழகு
டையவளாகிய. வான்மொழி - பெரியவேதம். மெம் - பொன்.

மொழி சாற்றுதல் போல, ஹேமமால் வரைபோ லுயர்ந்த
கோ புரத்தி லிபற்றிய மணியிராப் பகலாத், தாமத மின், நிக்
கடிக்கை டோறுங் கணதனை வெனத்தனி யொலிக்கும். (௭௩).

வேறு.

ஆறு காலமு மருச்சனை நிவேதன மடியார்
கூறு பாடல்கள் கணிகைய ராடல்கள் கோல
நீறு பூசிய தொண்டர்தங் கூட்டங்க ணினித்த
பேறு தந்திடுஞ் சன்னிதி தனிலென்றும் பெயரா. (௭௪)

ஐந்து வாதிய முழக்கமு மரகர முழக்கு
நந்தி பின்னின்று நாவமு தூறந் றமிழான்
முந்து மூவ்சொல் பாடல்க னோதிடு முழக்குஞ்
சந்திரா தித்தர் மண்டலத்தாண்டியே முழங்கும். (௭௫)

சித்தர் கூட்டமுந் தேவர்கள் கூட்டமுந் தேர்ந்த
முத்தர் கூட்டமு முனிவரர் கூட்டமு முதிர்ந்த
பத்தர் கூட்டமும் பாவலர் கூட்டமும் பரவ
வத்தர் சங்கர ரம்மையோ டருள்புரிந் திருப்பார். (௭௬)

இயற்றியமணி - செய்துவைத்திருக்கப்பட்டமணி. கடிக்கை - நாழி
கை. தனி - தானே. ஒலிக்கும் - முழங்கும்.

74. நிவேதனம் - கைவேத்தியம். கணிகையர் - உருத்திர
கணிகையர்; தேவதாசிகள். பேறு - பலன். பெயரா - நீங்கா.

75. ஐந்துவாதியம் - பஞ்சவாதியங்கள்; தோல், துளை,
நரம்பு, கஞ்சம், மிட்டு ஆகிய கருவிகள். நந்தி - திருநந்திதேவர்.
முந்து - முற்பட்ட. பாடல் - தேவாரம். சந்திர ஆதித்தர் - சந்
திரசூரியர்.

76. சித்தர் - அணிமாமுதலிய அட்டமாசித்திகள் செய்ப
வர். முத்தர் - சிவன்முத்தர். முனிவர் - துறவிகள். - பாவலர் -
பாட்டுக்களில் வலியவராகிய வித்துவான்கள். அத்தர் - பிதாவா
சிய.

வேறு.

புன்னாக வனமுனிவர் போற்றநடம் புரிபவரைப் புகழ்தல் போலென், புன்னாக வனம்புரிதல் பொருளெனக்கொண்டார்வெண்ணம் புயத்தின் மானதப், புன்னாக வனந்தேடுங் கடவுளுக்கு நிழறந்து பூத்துக் காய்த்த, புன்னாக வனப்பெருமை புகலவர வாபிரநா வுப்போ தாவே. (எஎ)

அன்பரகன் குவிவதுபோன் முகையரும்பி யவர்முகம்போலலாந்தெந் நானு, மின்பமுற வவருளத்திற் சிவஞான மூறுதல் போ லெழிற்றே னூறி, மன்பதைக்கெல் லாந்துன்ப வினைக்கீழ் பிறகிவெம்மை மாற்று தற்குத், தன்பதத்தி னிழறருவார் தமக்குநிழ றந்துபுக டழைக்கும் புன்னை. (எஅ)

மூலமே மறையாக முளைத்தெழுந்தா றங்கமதாய் முதிர்ந்து மேற்சென், றுலுமடர் சினையாக மாதிரா ணங்கலைச் சா னங்க ளாகிச், சூலமெரி மழுமானுந் துணைக்கரத்திற் கொண்டபாஞ் சோதி பச்சைக், கோலமபி லாவுடையம் பிகைக்குமிடங் கொடுத்துமேற் குலவும் புன்னை. (எசு)

77. புல் - (முனிவர்) வியாக்கிரபாதமுனிவர். நாகவனமுனிவர் - சப்பவடிவமாகிய அழகிய பதஞ்சலிமுனிவர். நடம்புரிபவரை - நடேசமூர்த்தியை. புன் - சிறிய. நா - நாக்கு. வெண் - வெள்ளிய. அம்புயத்தில் - தாமரை மலரில். புல் - பொருத்துகின்ற. நாக - இளமையுடைய. அனம் - பிரமாவாகிய அன்னப்பறவை. கடவுளுக்கு - சங்கரேசுரர்க்கு. புன்னாகவனம் - புன்னைவனம். அரவு - ஆதிசேடன். போதா - பற்றா. கொண்டா ராகிய கடவுளரெனக்கூட்டுக.

78. அகம் - மனம். குவிதல் - திரளுதல். முகை - அரும்பு. அரும்பி - உண்டாகி. மன்பதை - மக்கட்கூட்டம். வெம்மை - வெப்பம். புகழ் - கீர்த்தி.

79. மூலம் - வேர். "மூல" - கீதம். அங்கம் - வேதங்களி னுறுப்பு. ஆலம் - அசையும். அடர்சினை - நெருங்கிய இளைகள்.

சங்கரரா ஞ்னடயிருக்க வமைத்தருளும் விமானமெனச்
சங்க ரேச, சிங்கிதமா, ஞ்னிபரவப் பணியமைத்த வணிமணிப்
பெட்டகமே பென்ன, வங்கனிப் பிணிதிர்க்க வழுதமை
த்த கடமென்ன வமைந்தெந் நாளு, மங்களமா வடிவுபெற்ற
வன்மீகப் பெருமைபெரி தாகு மாதோ. (௭௦)

பச்சாநிற மொருபுறமும் பவளநிற மொருபுறமும்
பணிபுந் தொண்டர்க், கிச்சைதரு கௌத்துவமு மெழிலுரு
த்தி ராக்கமுபபூண் டினிமை யாக, நச்சரவு சங்கபத்மர் தவ
த்தினுக்கு வெளிப்படையா நாம ரூப, மச்சதனு மரனு
மொன்றாஞ் சங்கரரா ராயணரே யநாதி மூர்த்தி. (௭௧)

நடுக்குமுடற் பிணிதீர நன்மருந்து புற்றுமருந் தாக
நாளுங், கொடுக்கும்வயித் தியர்பிறவிப் பெரும்பிணியை
யருண்மருந்தாற் கொன்றெப் தாமற், நடுக்கும்வயித் தியரா
ன சங்கரர்கோ மதிவளர்சீ ராசைத் தன்மை, யடுக்குமவ
ரயன்முனிவ ரமரரா லும்புகழ வடங்கா தன்றே. (௭௨)

*திருநகரச்சூக்த முற்றிற்று.

ஆ செய்யுள் - ௧௬௮.

கலையானம் - கல்விதால். எரி - சமிக்ஞ்ற. துணை - இரண்டு,
மயில் - மயில்போலும். குலாவும் - விளங்கும்.

80. விமானமென - தூவிபோல. அரவப்பணி - சர்ப்பாபா
ணம், அமைத்த - வைக்கப்பட்ட. அணி - அழகிய. மணிப்பெ
ட்டகம் - இத்தரிமைத்த பெட்டி. அங்கம் - சரீரம். அமுத
மைத்த - அமுதம் வைக்கப்பட்ட. கடம் - குடம். மங்களம் -
வங்கலம், வன்மீகம் - புற்று.

81. கௌத்துவம் - கௌத்துவமென்னும் மாணிக்கமணி
யும். எழில் - அழகு. நச்சஅரவு - நஞ்சைபுடைய பாம்பாகிய,
நாமரூபம் - பெயர் வடிவத்தால், அச்சதனும் - வித்தினும். அர
னும் - சிவபிரானும், அநாதி - ஆதிலின்பாதது. மூர்த்தி - கடவுள்.

82. அருள் மருந்து - கருணையாகிய மருந்து. சீராசைத்தன்
மை - சீராசையென்னும் பெயருடைய தலத்தின் குணம். அமரர் -
தேவர்.

புராணவரலாறு.

இருநிலத் துயர்ந்த ஷமிசா ரணியத் தீட்டுந் தவத்தி
னர்க் காண்பான், பரிவுறு தவத்துச் சூதமா முனிவன் பழுத்
தநல் லருளினை டெய்த, விரைமலர் தூவி யுயர்தவி சளித்து
விருப்புடன் முகிழ்த்தகை யினராய்க், கரையழி யின்பக் கட
வினுள் ளமுந்திக் கருதியொன் றுரைக்கலுற் றனரால். (க)

நறைகம ழிதழி நனிசடை முடித்த நாதன்வாழ்
பதிகளின் விறு, குறையற வெமக்குப் பண்டைநா ளுரைத்
தாய் குருமணிச் சூட்டரா வசைத்த, கறைமிடற் றிறையும்
பசந்துழா யலங்கற் கண்ணனுமோருருத் தாங்கி, யுறைதரு
பதியின் விடுறமக் கின்னே யுரைத்திட வேண்டுமென் றுரை
த்தார். (உ)

முரலுமஞ் சுரும்பர் வீழ்கலா நினது முககம லத்தினில்
விளைந்த, வரியநற் கதையாம் புதியசெந் தேனை யஞ்செவி
வள்ளவாய் முகந்து, பருகிடி லெவர்க்கே தெவிட்டும்வெண்
டரங்கப் பாற்கடற் றுயிறரு மாயன், புரைதரு வியாதன்
மலரடி போற்றிப் புராணமீ ரொன்பதுந் தெளிந்தோய். (ஈ)

வேறு.

விண்ணினிற் சிறந்தனன் வியாழன் வேலைசூழ்
மண்ணினிற் சிறந்தனை மதியின் மிக்கரீ
யண்ணலஞ் சேடனே யரவி னாட்டிடை
யெண்ணிடிற் சிறந்தன னென்று கூறினார். (ச)

*முனிவரே நீங்கள் வினாவிய தலத்தின் மகிமைபுர்தீர்த்
தழூர்த் தியுமப், பனிவருஞ் சடையான் மாலுமீ சனுமாய்ப்
பகருருத் தாங்கிய பண்புங், கனிதரு மன்ப னுக்கிர வழிதி
வழிபடு கதையுந்தக் கணையாம், வலிதைசெய் தவமும் வீர
சே னப்போர் மன்னவன் பிணிதவிர்த ததுவும். (ஞ)

*சயந்தன்மா பாவந் தீர்த்ததுங் கான வேடுவன் கதியு
றுந் தகையுங், கயந்தனிற் பசுவை மாய்த்தகன் மாடன் கா
னாரும் வீடுபெற் றதுவு, முயர்ந்தபுன் னாக வனத்தினன் மக
த்வ மெனவுயர் கியாசன்முன் னெனக்குப், பயன்றரு பவுடி
யோத் தரபுரா ணத்திற் பகர்ந்தவா நேபகர் குவனாஸ். (சு)

புராண வரலாறு முற்றிற்று.

ஆசெய்யுள் - கசை.

புராணவரலாற்றுச் சுருக்கவசனம்.

பெரிய பூமண்டலத்திலுயர்ந்த கையிசாரணியத்தில் வசிக்கும்
இருடிகள் (முனிவர்) முன்பு அன்புற்ற தலத்தையுடைய ருதமு
னிவர் முதிர்ந்த கருணையுட னெழுந்தருள்; அவரை அந்த இருடிக
ள் பூசித்து உயர்ந்த ஆசனத்தி லெழுந்தருள்செய்து வணங்கி
யானந்தக்கடலிலே மூழ்கிச் “சுமாமீ! கொன்றைமாலையைத்தரி
த்த சிவபெருமா னெழுந்தருளியிருக்கும் தலங்களின் பெருமையை
யடியேங்களுக்குப் பூருவகாலத்தி லருவிச்செய்தீர். அந்தச் சிவ
பெருமானும் விஷ்ணுமூர்த்தியும் ஒருவடிவமெடுத்து எழுந்தருளி
யிருந்த வரராசை (சங்கரநாராயணர்கோயில்) யின் பெருமையை
யினி அருளிச்செய்யவேண்டு” மென்று கேட்டனர்.

உடனே ருதமுனிவர் அம்மகருடிகளேனோக்கி “முனிவர்க
ளே நீங்கள் கேட்ட வரராசைத்தலத்தின் மான்மியமும், அந்தத்
தலத்திலுள்ள தீர்த்தத்தின் மகிமையும், மூர்த்தியின் மேன்மை
யும், சிவபிரான் சங்கரநாராயணராகத் திருவருக்கொண்டருளிய
தும், உக்கிரபாண்டியன் வழிபாடுசெய்தகதையும், தக்ஷண யென்
னும்பெண் செய்த தவமும், வீரசேன அரசன் வியாதிநீங்கிய சரித
மும், தேவேந்திரன் புத்திரனாகிய சயந்தன் பெரிய பாவந்தீர்த்த
காதையும், கானவென்னும் கேடன் மோக்ஷமடைந்த அற்புத
மும், பசுவைக்கொன்ற கன்மாடன் முத்திபெற்ற வரலாறும் புன்
னைவன கேஷத்திரத்தின் மகத்துவமென்று வேதவியாசமுனிவர்
பவுடியோத்தரபுராணத்தி லெனக் கருவிச் செய்தபடியே யுங்களுக்
குச் சொல்லுகே” எனன்று கூறியருளினர்.

நான்காவது:

* தலவிசேடச் சருக்கம்.

இப்புவிமற் றலத்தீர்த்த மூர்த்தியோ ரிடத்திலிக பரத்
தை நல்கு, மொப்பிறல மெத்தலத்து மில்லையிர்கத் தலத்து
ளதுங் கட்டு ளன்பாச், செப்புவல்யான் சித்தமொருப்
படலீனிர் கேண்மினெனச் செங்கை கூப்பி, யப்பணிபுஞ் செ
ஞ்சடையார் சங்கரே சுரர்த்தொழுகங் கறைவ தானுன். (க)

அத்தலத்தி னிருந்துசரி பைபையிபற்றி லரனுலகை ய
டைகு வார்க, ளத்தலத்தி லிருந்துகிரி பையையியற்றி லரன்
பக்க லனுகு வார்க, ளத்தலத்தி லிருந்தியோ கம்புரியிற் சி
வருப மாகு வார்க, ளத்தலத்தி லிருந்துமெய்ஞ்ஞா னந்தெரி
வோர் சாயுச்ய மடைகு வாரே. (உ)

புலேபரே நெவாகிப் புன்னெறியா னன்னெறியைப்
போக்கி னோருங், கொலைபரே யானோருஞ் சீராசை யாமித
னிற் கூடி னல்ல, நிலேபரே யாகியுபர் நெறியொழுக்க மாசார
நிலைத்துக் கல்வித், தலேயரே யாவார்க ளிப்பிறப்பி லினிப்பி
றவாத தன்மை யாவார். (ங)

முத்தொழிலு மடத்துசங்க ரேசுரர்வாழ் தலமகிமை
முன்ன ராகி, பெத்தொழிலின் முயற்சிபைக்கொண் டெய்தி
ன ரேனுமங்கோ ரிராகி ருந்தாற், சித்தமனி னந்தீர்ந்து சிவன
டியைச் சேவிக்குஞ் செல்வ ராகிப், பத்தரினு பத்தராய்ப்
பசுபதியா சத்தினுண்மைப் பயனைத் தேர்வார். (ச)

ஒருதினமங் குறைபவர்க ளுண்மையிற்செய் பவந்தீர்வ
ருண்மை யாக, விருதினமங் குறைபவர்க ளிண்மையிற்செய்
பவந்தீர்வ ரீசன் பொற்றான், கருதியே மூன்றுதினங் காத்தி
ருப்போர் மறுமைகினை கட்டிநி நிற்பார், சுருதிமொழி யித
லாமென் னுறுதிகொள்வோர் சுவர்க்கபதற் தோய்குவாரே. (ஈ)

ஆதிவா ரத்திலிந்தத் தலத்திலிருந் தரன்விழிபா யமர்
த்தி நுகருஞ் சோதிபிர வியைநினைந்து னோன்பியற்றிற் கண்
ணையு தொலைத்து வெப்பாம், காதுகொடும் பிணிதவிர்த்து
கதிரொளிபோ லெழில்விளங்கிக் காப நீங்கும், போதுகதி
ருலகனுற்று வாழ்ந்துபின்பு பாகதியிற் பொருந்து னாரே.()

மதிவாழ்த் தரன்சடையிற் பிறையாகி விழிபிணிறை
மதியு மாகித், ஆதிவான வருக்கமுத மூட்டுவிக்குந் தண்கட
லோற் றெழுது போற்றிப், பதிவாக வித்தலத்தி னோன்பி
யற்றும் பெரியோரப் பதத்தி னண்ணிக், கதிவாய்த்துக்
கணம்பரவச் சிவலோக மிருப்பிடமாக் கைக்கொள் வாரே.

மங்களவா ரத்திலிந்தத் தலத்திருந்து னோன்பியற்றில்
வக்ர னூலை, பொங்குபிணி தோஷமும்போய்ப் பூமன
ரு ளாற்சிவபோ கந்துய்ப் பார்க், டிங்களருள் சேய்புதனட்
சிறித்து னோன்பியற்றிற் சிறந்த கல்வி, தங்குபுத னுலக
டைந்து சர்புதிரு வுலகமதிற் சார்து வாரே. (அ)

குருதினத்தி வித்தலத்திற் குருவைநினைந் தேபத்தி
கொண்டு னோற்போர், கருதுமவ னுலகடைந்து கடவுளுறை
சிவபுத்திற்-கலந்து வாழ்வா, ரொருதினமா வதுசுக்ர வார
விர தம்புரிந்தோ ரும்பார் செல்வம், பெருகுமவ னுலகடைந்து
நீஞ்ஞ னன்றன் றிருவடிப்பே நெய்து வார்கள். (ஆ)

வேறு.

எவ்வம தனைத்தூந் தீர விருஞ்சனி தன்னை புன்கிச்
சைவநற் றலமாஞ் சீரா சைப்பதி தன்னி னோற்போ
ரவ்விய மகன வன்னு னுலகடை யமர்க்து பின்னர்க்
சைவரு நெல்லி பென்னக் கடவுடன் கழலைச் சார்வார் (க)

பலமொரு வருடங் கரீர்த் தசூகொரு வருடம் பற்றில்
சலமொரு வருடங் காற்றுத் தானொரு வருட முண்டு
நிலையிலா வுடம்பை வாட்டி நீடலுஞ் செய்வோர் பேறில்
நலமுறு தலத்தி னோற்போ துண்டிந் தவரை நண்ணு(க)

௫௮ சங்கரநாராயணசாமி கோயிற் புராணம்.

வேறொரு தலத்தி லூறு பரிமகம் வியந்து செய்த
பேறொரு பரிம சக்தா வித்தலக் தெய்தும் பேறா
மீறிலா வாச பேயம் பவுண்டர மிராச சூப
நூ மசெய் பலன்க ளக்னிட் டோமமோர் லொடியி னல்தும்.

தர்க்கைபத் தாபை யுண்மைச் சற்குரு பரணை வைது
நிர்க்கைசெய் தடித்துள் ளோரு நீபொரு தஞ்ச மென்று
வந்தவர்க் காவா தாரும் வறிபவர்க் குதவா தாரு
மிந்தநற் பதியி னெய்தி விருங்கதி யடைவா ரன்றே. (௧௩)

பூதலத் தன்னி லுள்ள புண்ணிப தலங்கட் கெல்லா
மேதகு தலமீ தாகு மியாதினா லென்னில் வேத
நாதனே புற்று மண்ணை நன்மருந் தாக நல்கிப்
பாதக நோப்க ணீக்கிப் பரிந்துகாத் தருள்வ தாலே. (௧௪)

கங்கைபைப் புனைந்த ஹிசன் கணங்கனி னதிக நந்தி
மங்கைபர்க் கதிசங் கற்பு வாய்த்திசு மடநல் லார்கள்
செங்கண்வா ளரஹிற் சேட னதிகமாஞ் சிவத லத்திற்
சங்கர னுறையுஞ் சீரா சைப்பதி யதிகந் தானே. (௧௫)

மணிகளொன் பதிற்கி ரேட்டம் வபிரமா முணியே யாகு
மணிகலை நூல்க டம்மி லத்துவி தஞ்சி ரேட்டங்
கணிகநூல் சொலுமி ராசி தனிந்கன சிரேட்டஞ் சிங்கம்
பிணிகவிர் தலங்க டம்மிற் பெருஞ்சிரேட் டஞ்சி ராசை. (1)

வானவர் தனிற்கி ரேட்டம் வபிரவாட் படைவ லாரி
சோனைமே கங்க டம்மிற் சொன்னமே கஞ்சி ரேட்டங்
கானமாக் களிற்கி ரேட்டங் கமழுங்கத் தூரி யாகு
அனமி றலத்திற் சீரா சைப்பதி யுபர்கி ரேட்டம். (௧௭)

பத்திரர் தனிற்கி ரேட்டம் பலந்தரு வில்வ மாரு
மத்திரர் தனிற்கி ரேட்டம் பாசப தாத்ர மாருஞ்
சத்திக டனிற்கி ரேட்டம் கையல்கோ மதித்தா யாகுஞ்
சித்திரத் தலங்க டம்மிற் சிரேட்டஞ்சி ராசை யாமே. (௧௮)

மருக்கமழ் மலர்க டம்மில் வனசமா மலர்சி ரேட்டங்
குருக்களிற் றேவர் போற்றுங் குலகுருப் பொன்சி ரேட்ட
முருக்கிய பொன்னிற் சாம்பூ நதிரிதி யுயர்சி ரேட்டங்
திருக்கிளர் தலத்திற் சீரா சைப்பதி சிறேட்ட மாமே. (௧௯)

மாதவ முனிவர் தம்மின் மலையமா முனிசி ரேட்டங்
தாதையைப் புரக்குஞ் சேயிற் றகுபகீ ரதன்சி ரேட்டங்
காதைக டனிற்சி ரேட்டங் கடவுடன் காதை யாகு
மேதகு தலசி ரேட்ட மிகுவர ராசை யாமே. (௨௦)

வேறு.

முன்னைவினை யிப்பிறப்பின் மோதுபிணி வினையனைத்து
முடுகி போட்டும், பின்னைவினை வாராமற் பிரமனெழுத்
தையுமழிக்கும் பெருமை யுள்ள, தின்னதல மகிமைதனை
யாவரே யெடுத்துரைப்பா ரிதனி னுமம், புன்னைவனஞ்
சீராசை வரராசை புரமெனவும் புகல்வர் மேலோர். (௨௧)

புண்ணியங்க ளொன்பதுட னுபசாரஞ் செய்துசிவ
னடியார்ப் போற்றிப், பண்ணியம்பா லடிசிலன்பா யித்தலத்
தி லொருபோது படைத்த பேர்க, ளொண்ணியநூ றுயிரம்
பேர் சிவனடியார்க் கயற்றலத்தி விடுபே ரெய்திக், கண்ணு
ததன் கயிலையினிற் கணங்களெலாம் பரவமனங் களித்து
வாழ்வார். (௨௨)

இத்தலத்தின் மறைபவருக் கொருசுரபி யன்பினு லீந்த
பேர்க, ளுத்தமவான் சுரபிபணி கேட்பவா னவர்க்கிறையா
யுற்று வாழ்வார், முத்தநகை நறுங்கூந்தற் கன்னிகா தான
மொன்று முடித்த பேர்க, ணித்தமுமா யிரங்கன்னி யயற்
புதிபி னுதவுபல னேர்கு வாரே. (௨௩)

பூதியுருத் ராக்கமன்பாற் புனைந்துசிவ னடியினை
யைப் போற்று தாருஞ், சாதியினிற் சீழான சண்டாள சன்ம
மாய்ச் சனித்த பேரும், பாதையினிற் போம்பொழுது சீரா

சைப் பதியினிற்கால் பதித்திட டாரேன், மேகஞ்சன் மத்தி
ஆற்று வினையெனந் தீர்த்து மெய்ஞ்ஞானிகளா வாரே. (உச)

தூரதே சத்திருத்தித் தலமகிமை கேட்போருந் தொலை
வின் மூப்பாற், பாரதனி னடந்துவரச் செயலிலராய் மனந்
தினினை பத்தி யோரு, மேர்தருந் விழியிலராய்த் தெரிசித்
தோ மிலையென்ன வெண்ணு வோருஞ், சீருயருங் கதிசேர்
லா ரெனின்சீரா சைப்பெருமை செப்ப லாமோ. (உரு)

திதுதவி ரித்தலசதிற் சிவனடிபார் திருவடிக்குச் சே
மஞ் செய்யும், பாதுகையுந் வெயிற் குடையும் பனிக்காடை
கோவணமும் பற்றிச் செல்ல, வாதரவாங் கைத்தண்டு விசிறி
முதற் பலதான மளித்த பேர்கள், பூககண நாதர்விமா னஞ்
சமப்பச் சிவலோகம் புகுது வாரே. (உரு)

எவ்வகைய தவப்பேறு மெவ்வகைய தானத்தா லெப்
தும் பேறு, மெவ்வகைய மகப்பேறு மெவ்வகைமெய்ந் நூல்
வழித்தா யெய்தும் பேறு, மெவ்வகைய தலந்தீர்த்த மூர்த்தி
யினு வியாவருக்கு மெய்து தின்ற, மெவ்வகைய பெருப்பே
று மித்தலமே கொடுக்குமென விசைக்கு மெய்நூல். (உ௭)

வேறு.

சூன்று போனூந் தளத்தர்சன் கோனெனம்
வென்ற சூதன் விரைச்சரண் போற்றியே
யின்று நீசொ றலத்தின் விசேடமே
நன்று நன்றினித் தீர்த்த நவில்கென்றார். (உ௮)

கார்த்தி கேயனைத் தந்த கடவுளைப்
பூர்த்தி யாணுப் போதி ளிருத்தியே
பார்த்த பேர்கள் பவப்பிணி நீத்திடுந்
தீர்த்த மாண்மியஞ் செப்பத் தொடங்கினான். (உ௯)

தலவிசேடச்சூக்திமுற்றிற்று.

ஆட செய்யுள் ௨௦௩.

தலவிசேடச் சுருக்கச் சுருக்கவசனம்.

“இம்மைப்பயனையும் மறுமைப்பயனையும் தலம், தீர்த்தம், மூர்த்தி கொடுக்குமிடம் எந்தவுகத்தினுங் கிடையாது; அஃது இரத்தப் பூ மயின்கணுள்ளது. உங்களுக்கு உள்ளனிபாகச்சொல்லு வேன். மனமொற்றுமைப்பட நீங்கள் கேளுங்க” என்று சங்கரே சுரரைத் தியானித்துச் சூதமுனிவர் சொல்லுவாராயினர்:—

“மேலேகூறிய வரராசையாகிய தலத்திலே சரியைமார்க்கத் தில் நின்றவர் சிவலோகத்தை யடைவர். கிரியைவழியிற் சென்றவர் சிவபெருமான் பக்கத்திற் போயிருப்பர். யோகஞ்செய்தவர் சிவசாரூபம் பெறுவர். ஞானத்தை யாராய்ச்சிசெய்தவர் சாயுச்சிய பதவியடைவர். நீசருடன் சினேகித்துத் தீயவழியிலே சென்றவரும் கொணையாளியானவரும் வரராசையில் வந்துசேர்ந்தால் சன் மார்க்கமுடையராய் அறிவிற்கென்று பிறவிப்பிணியை நீக்குவர். சங்கரேசுர ரெழுந்தருளியிருக்கு மந்தத் தலத்தின் பெருமையை நினையாமல் எந்தக் காரணத்தாலாவது அவ்விடத்துக்குவந்தி ஒரு இராத்திரி வசிப்பாரானால் மனத்தழுக்கற்றிச் சிவனடியார்க்குத் தொண்டாகி மோகித்தையடைவர். ஒருநாள்கிருத்தவர் முற் செனனத்திற்கெய்த பாவத்தை நீக்குவர். இரண்டுநாளிருந்தவர் இப்பிறப்பிற் செய்த பாவத்தை நீக்குவர். மூன்றுநா ளிருந்தவர் மறுமையிற் செய்யும் பாவங்களைப் போக்குவர். இது வேதவாக்கிய மென்று கம்புபவர் மோகித்தை யடைவர்.

ஞாயிற்றுக்கிழமையில் அந்தத் தலத்திலிருந்து சூரியனைத் தி யுணித்து வீரதமிருப்பவர் கண்களில் வரும் வியாதிநிலைமலிரு ந்து முடிவிலே சூரியமண்டலத்தை யடைந்து பரகதி சேருவர். சோமவசுரத்தி லுக்கிருந்து சந்திரனை வணங்கி வீரதமிருப்பவர் சந்திரனூடைய பதவியைப் பெற்றுச் சிவகணங்கள் வணங்கச் சின லோகத்தை யடைவர். செவ்விரயக்கிழமை வீரதத்தை யுத்தத்தல த்தில் அதுட்டித்தவர் சனிதோஷத்தினாலே வரும் லீயாதிமுதன் லீவை நீக்கிச் செவ்வாயின் கிருணையைப்பெற்றுச் சிவபேரமதுப விப்பர். சந்திரன் புத்திரனாகிய புசுனிகிழமை வீரதமிருப்பவர் கல்வியிற்கென்று சிவலோகஞ் சேருவர். வியாழக்கிழமை வீரத மிருப்பவர் வியாழபதவியடைந்து சிவபதவி பெறுவர். ஒருநாளாவது சுக்கிரவார வீரதமிருந்தவர் இந்திரசெல்வம்பெற்றுச் சாயுச சியபதவி யடைவர். துன்பமெல்லீர் நீரும்பொருட்டு அந்தத்

தலத்திற் சனிச்சிழமைவிரத மிருந்தவர் பொருமை முதலிய தூர்க் குண நீங்கச் சனிபதலியடைந்து உன்னும் புறமுடிபுத்துச சங்க ரோசர் திருவடியை யடைவர்,

ஒருவருடம் பழமும் ஒருவருடம் சருகும் ஒருவருடம் தண்ணீ ரும் ஒருவருடம் காற்றும் புசித்துப் பிறதவங்களிலே தவஞ்செய் வோர் பெறும் பயன் இரத்தலத்தில் ஒருகாலம் பட்டினியிருந்தவ ருக்குக்கிடைக்கும். வேறு தலத்தில் தூறு அசுவமேதஞ் செய்த பலன் இத்தலத்திலொரு அசுவமேதம் கொடுத்தருளும். காசபே யம், பவுண்டரம், இராசகுபம் என்னும் யாகங்கள் தூறு பிறதலத் திற்செய்தபலன், இரத்த தலத்திற்செய்த அக்கினிடோமம் ஒன் றுகொடுத்தருளும். பிதாநவபு வகுருவையும் மிந்தித்து அடித்தவரும் அடைக்கலப்பொருளைக் காவாதவரும் தரித்திரருக்கு ஒன்றுக்கொ டாதவரும் வரராசையாகிய இத்தலத்தில் வந்தால் கதியடைவர். சங்கரேசுரே. புற்றுமண்ணை மருந்தாகக் கொடுக்கின்ற காரணத்தி னாலே பூ பியிலுள்ள தலங்கட்கெல்லா மிரத்த தலமே புயர்ந்தது. சிவகணங்களுக்குள் திருநந்திதேவரும், பெண்களுக்குள் கற்புடைப் பெண்களும், பாம்புகளுக்குள் ஆதிசேடனும், நவரத்தங்களுக்குள் கபிரமும், சாத்திரங்களுக்குள் அத்துவிதமும், இராசிகளுக்கு ள் சிங்கராசியும், தேவர்களுக்குள் இந்திரனும், மேகங்களுக்குள் பொன்மழைபொய்யுமேகமும், பிரகங்களுக்குள் கஸ்தூரிப்பூனையும், ஜீலைகளுக்குள் வில்வமும், பாணங்களுக்குள் பாசுபதாஸ்திரமும், சத்திகளுக்குள் கோமதியாகிய வுமாதேவியும், பூவினுஞ் சாமரையும், குருக்களுக்குள் வியாழபகவானும், பொன்களுக்குள் சாம்புகதப் பொன்னும், முனிவருக்குள் அகத்தியமுனிவரும், பிள்ளைகளுக்குள் பகீரதனும், கதைகளுக்குள் சிவகதையும் உயர்ந்தனபோலத் தலங் களுக்குள் வரராசைத்தலம் உயர்ந்தது.

. சென்ற பிறப்பிலும் இப்பிறப்பிலும் இனிவரு பிறப்பிலும் செய்த, செய்கின்ற செய்யும் பாவங்கள் வராமற்றதெக்கும் பெருமை யுள்ள இத்தத்தலத்தின் பெருமை யாவர் சொல்லவல்லவர். இரத்த தலத்துக்குப் பெயர்கள். புண்ணைனம், சோசை, வரராசைபுரம் என்று சொல்லப்படும். இத்தலத்தில் சிவனடியார் வந்தால் எதிர் கொண்டுபோதல், பணிதல், பாசங்களை விளக்கல், ஆதனங்கொடுத் தல், வாசனைப்பண்டம், மலர் னூப தீபங்களாற் பூசித்தல் செய்து பவகாரம் பரபசத்துடன் அமுது செய்வித்தவர்கள், அன்னிய

தலத்தில் ஸ்தலம் இவ்வீர்ப்பார்களுக்கமுது செய்வித்த பீலனடைத்
து திருக்கைலாயத்திற் சிவகணங்கள் வணங்கும்படி வீற்றிருப்பர்.
ஒரு பசுவை யித்தலத்தில் பிராமணருக்குத் தானஞ் செய்தவர்
காமதேனு தமக்கு எவ்வென்பதத் தேவேந்திரபதவியடைவதூ சன்
னி+ாதானமிந்தத்தலத்திற் செய்தவர் பிறதலத்தில் காடோடும்
ஆயிரங்கன்னிகாதானஞ் செய்த பயினைப் பெறுவர். விபூதிபுருத்தி
ராககமணிந்து சிவபிரான் றிருவடிகளைத் துதியாதவரும் புலையா
ய்ப் பிறந்தவரும் வழிநடக்கும்போது காலால் இத்தலத்தைப் பரி
சித்தாராளால் மேற் குலத்திற் பிறந்து மெய்ஞ்ஞானிகளாகுவர். தூர
தேசத்திலிருந்து இத்தலத்தின் மான்மியத்தைக் கேட்டவரும் நட
ந்துவரச் சத்தியுற்று இத்தலத்தை மனத்தில் நினைப்பவரும்
தரிசனஞ்செய்யக் கண்ணில்வரமல் மனத்தில் நினைத்தவரும் உயர்
ந்தகதியடைவார்களென்றால் வரராசைத்தலத்தின் பெருமையை
ச்சொல்லமுடியுமோ?

இத்தலத்திற் சிவனடியார்களுக்குப் பாதரகைஷ குண்ட வஸ்தி
ரம் கோவணம் ஊன்றுகோல் விசிறி முதலிய வற்றைத் தானஞ்
செய்தவர் சிவகணங்கள் விமானஞ் சுமப்ப அதிலேறிச் சிவலோ
கம்போய்ச் சேருவர். எந்தத்தலத்தின் பலனும், எந்தத்தானத்
தினாலாகிய பலனும், எந்த விதமான புத்திரப் பேறும், எந்தச்
சாத்திரத்தினாலடையும் பிரயோசனமும், எந்தத் தலம் தீர்த்தம்
மூர்த்திகளாலெய்தும் பெரும் பயனும் இந்தத்தலமே கொடுக்கு
மென வேதங்கள் சொல்லும்” என்றனர். மலைபோலுயர்ந்த
தவசிரோட்ட முனிவர் குற்றங்கள் முழுவது நீங்கிய சூத
முனிவர் திருவடிகளை வணங்கி “இன்று நீர் அருளிச்செய்ததல
விசேடமே எல்லது. இனித்தீர்த்த விசேடங்கூறியருளுக” என்ற
னர். அதுகேட்ட சூதமுனிவர் முருகக்கடவுளைப்பெற்ற சங்கரே
சுரையிருதயதாமரையில் நிறைவாக வைத்துத் தரிசித்தவர்கள்
பிறவிப்பிணியைப் போக்கும் தீர்த்த விசேடத்தைச் சொல்லத்
தொடங்கினர்.

ஐந்தாவது:

* தீர்த்தவிசேடச்சுருத்தம்.

—(1)—

ஆகம விதங்களு மநேகமுறை தேரீந்
தோகையொரு பங்கினுறை சோமசடி லேசர்
வாகுபெறு மாலயமு னேயிடம தாக
நாகசுனை யென்றுநகி தீர்த்தமது நண்ணும். (க)

மாகனக் கில்லியைநல் வந்தனைசெய் தற்கா
வேகவிட நாகரிரு வோரும்விய னாக
வோனையொடு தொட்டதி னுடன்படி'க லாலே
நாகசுனை யென்றுபெயர் நண்ணினது மாதோ. (உ)

மோகமொடு சிதைமுலை யிற்கொடிய தாகி
வேகமொடு கொத்திடு சயந்தன்வினை வீட
வோகையுட னுடமுன முள்ளவுரு நல்கு
நாகசுனை யின்பெருமை நாமறைய வற்றோ. (ஈ)

உலவையுணர் நாகமத னுலுறுவ தாலே
சுலவுதிரை தோய்தட மதீற்சுழல்வ தான்
நிலைமைபெறு ஞெண்டுதம டந்தவனை நீண்டின்
சலசுநம தென்பது தவிர்ந்திடுமெ நாளும். (ச)

மெய்ச்சர வியாதிகளு மெய்யினி னுறுப்பை
யச்சழிவு செய்ததொழு நோயகல் வயிற்றைப்
பிச்செறிதல் போலவலி செய்பெரிய'ருன்ம
நச்சரவ வாகியிடை நண்ணு'முன தோடும். (ஞ)

போகிக வியற்றிய புகழ்ச்சியத னுலே
போகியுல சூத்தினுறு பொற்பணிக ளாடும்
போகிதட மேன்மைபுகல் வோர்களாயி ராணி
போகியென வேமகிழ்வு பூண்டினி திருப்பார். (தா)

நடுவனை யுதைத்தசிவ னாகசுனை யென்னு
மடுவிடை குளித்துவளர் புற்றினன் மருநதைத்

கடுகெடை யருந்தினவர் காலினின் வணங்கிக்
கொடுகிட மனைத்துவிடை கொண்டுருடி போகும். (1)

அற்பவுடல் பொய்யென வறிந்துவந் தாசைப்
பொற்பதி யுறைத்துதவு பூட்டணர்க ளாகிச்
* சற்பதட மாடினவர் தம்பவ டுகன்று
கற்பவரை யிசைநிரு கழல்பிரிகி வாசே. (2)

வீரகவிட ரேனும்வெகு பூவியர்க ளேனு
மரகம முழக்கமுட னைப்புல னடக்கிக்
கரகமல முச்சிபுற வேகதீபை யுன்னி
புரகசனை யாடினவ ரும்படுநன வய்வார். (3)

பெரன்னகம் வளைத்தவயர் புன்னைவன நாதர்
தன்னக மதிற்குடி புறத்தடம தாய
சொன்னகலை நன்னெறி யுணர்ந்துதுக டுரப்
பன்னக தடம்படிசு வேர்பரம னுவார். (4)

புட்டுசெவிய காதினுள் போதசுவ ஞானர்
விட்டுசெவிய திங்களணி வேணியர் நகர்க்குட்
கட்டுசெவி யகழந்ததட மூழ்கினர் கருத்தி
னுட்டுசெவிய ராகியுயர் விடுபெறு வார்கள். (5)

நிலை

நாகத்தின் பொருட்டாய் வந்த நெறட மகிமை யுன்னர்
நாகத்தின்பொருட்டாலேனுத்தண்புன லுட்கொண்டாரேற்
நேகத்தின் பொருட்டாய் வந்த திவினை யனைத்து நீக்கி
நேகத்தின்பொருட்டாமோர்ந்திங்கிறப்பிலாழுத்திசேர்வார்.

முப்பவி தன்னி லுள்ள முதியதீர்த் தங்க டம்மிற்
செப்புதற் குவமை யில்லாத் திவ்விய நாக தீர்த்த
மெய்ப்படிற் புறமு முள்ளுந் துயராப் டெம்பி றப்பாத்
கைப்புறு வினைபு நீங்கிக் கடவுடன் கழலிச சேர்வார். (6)

* சர்ப்ப - எதுகைநோக்கிச், சரீபுவென்றுயிற்று.

அந்தமா தீர்த்தந் தன்னி லாடுதம் கருக ரல்லா
நிரதனைச் சாதி யானோர் நெஞ்சினி னினைக்கிற் பார்க்கி
ஹந்திவிழ்ந் தாடு வோரா ஹுறுபுன ஹுடன்மேல் வீசிற்
பிரதிய பிறப்பின் மேலாம் பிறப்பினிற் பிறப்பா ரன்றே. (1)

தண்ணிய வறியின் ஞான நூலறி வதிக மாகு
மண்ணிய பொருள்கட் கெல்லா மறப்பொரு ளதிக மாகும்
பண்ணிய பாவ மெல்லாம் பரிதிமுன் னிருள்போ னீக்கும்
புண்ணிய தீர்த்தத் தம்மி னதிகமாம் புபங்க தீர்த்தம். (2)

சத்தமா புரிபின் மேலார் தண்டமிழ் மதுரை மூதார்
சத்தமா வுலகின் மேலாஞ் சத்திய வுலக மாகுஞ்
சத்தமா கடலின் மேலார் தண்பயோ ததியே யாகுஞ்
சத்தமா நதியின்மேலார் தடஞ்சுனை நாக தீர்த்தம். (3)

அபரணம் ணியகா லத்தி னந்தமா தடத்தின் மூழ்கிக்
சுயல்நீழி யுமையை யந்தக் கடவுள்சங் கரரைப் போற்றின்
வியனுறு தீர்த்த மெல்லா மாடிய மெய்ப்பே ரெய்தி
புயர்சிவ லோகத் தெய்தி யொழி விலாப் போகந் துய்ப்பார் (4)

மேடநன் மதிப்பி றப்பின் மேவியத் தடத்தின் மூழ்கி
யேடலர் மலர்கொண் டந்த விசுனை யுமையைப் போற்றி
நீடுமா லயத்தை மூன்று வலம்வந்து நேசிப் பாரே
லாடகத் திறைவன் வாழு மளகையி னழகாய் வாழ்வார். (5)

ஐயப்பி மதியின் முற்று மத்தடந் தன்னின் மூழ்கிக்
செப்பநுஞ் சாந்தி ராய ணபபெயர் விரதஞ் செய்வோர்
சுசப்பிர மனத்த ராகித் தூலதே கத்தோ டேவான்
ஹப்பொலி கண்டர் வாழு மகாசிவ லோகஞ் சேர்வார். (6)

ஆடிமா தப்பி றப்பி னத்தடத் தாடி னோர்கள்
கேடிலாச் செல்வ மெய்திக் கீரிசனுக் கன்ப ராவார்
நாடொறு மாடு வோர்க ணற்பரி சுத்த ராகி
நீடுநீர் வேலை சூழ நீணிலத் தரச ராவார். (7)

பரிதியை மழையைத் தீண்டப் படர்கனல் விடவாய்ப் பாந்தன்
கருதியிருநாண புண்ய காலங்கட் செவித்த டத்திற்
றருதியெப் பேறு மென்று சங்கற்பஞ் செய்து மூழ்கிற்
சுருதியின் முடிவா மீசன் றொல்லுல கடைகு வாரே. (௨௧)

செனித்திடுந் தினத்தின் மூழ்கிச் சங்கரர்திருத்தான்போற்றி
லனித்திய மான தேக மழிவிலா விதேக முத்திக்
தனிப்பதம் பெறுவர் திங்கட் டினத்தமா வரசை தன்னின்
மனித்தர்க டானம் பண்ணில் வானவ ராகு வாரே. (௨௨)

பிதிர் தின மந்த நீரின் மூழ்கியே பிண்டம் லைத்து
விதிவழி திலோத கங்க ளிறைத்துமேற் பிதிர்க்க ளொல்லாங்
கதிபெற வைக்கு மாந்தர் காதனன் மனைவி சுற்ற
மதியுடை மகப்பே றற்று மாநிலத் தென்றும் வாழ்வார் (௨௩)

புண்ணிப நாக தீர்த்தம் படிந்துபூ சுரருக் கன்பா
லெண்ணிரு தானஞ் செய்தா லெண்ணிலாக் கோடி காலம்
வெண்ணில வணிந்த வேணி விமலர்வா முலகின் மூன்று
கண்ணிறையுருவம்பெற்றுக் களிப்புடனிருப்பரன்றே. (௨௪)

மாதவர் தத்தில் வந்த மகத்துவப் புகர்வா ரத்தின்
மேதகு மக்த டத்தின் விருப்புடன் மூழ்கிப் பூக
நூதசங் கரணப் பொன்னு வுடையைப்பூ சித்த நல்லோர்
பாதக வினைகள் காற்றிற் பஞ்செனப் பறக்கு மாதோ. (௨௫)

வேறு

புன்னாக வனத்தீசர்க் கனுதினமு மாட்டுகிக்கும் புனித
மான, விரநாக தீர்த்தத்தின் பெருமையெவ ரெடுத்துரை
ப்பா சிபான றிந்து, சொன்னேனோர் கோடிபிலோர் கடை
கோடி யெனச்சூதன் சொல்லக் கேட்டு, மின்னரா னசையை
விடுத்த மெய்ப்புனிவர் சிரமசைத்து வியந்தார் மன்கோ. ()

பாகமா வுடைமருவு சங்கரர்வாழ் தலமுமன்பாற் படிந்
துண் போர்க்கு, நாகவுமுத னையுவிந்த நாககணை மகிமைபுரீர்

௨௮௮ தீர்த்தவிசேடச் சருக்கச் சருக்க வசனம்.

நவிலக் கேட்டோரோ; சோகநிடாய் தீர்த்தமுளங் சங்கரமுந்
த தீயின்பெருமை சொல்வ ரென்ன, யோகமுனீ வரர்கேட்
பச் சூதமுனீ யுணரப்பென்றாந் குன்று சொல்வான். (௨௮)

* தீர்த்தவிசேடச்சருக்கமுற்றிற்று.

ஆ செய்யுள் - ௨௩௦

தீர்த்தவிசேடச் சருக்கச் சருக்க வசனம்.

சகலாகமங்களும் அநேக காலந்தேடு சந்திரகேசரராகிய
சங்கரேசர் கோயிலுக்கு முன் இடப்பக்கத்தில் நாககணை யென்
றொரு தீர்த்தமுள்ளது. சங்கரேசரை வழிபடுதற்காகச் சர்ப்பவடி
வாகிய சங்கபத்ம அரசர்களாலே (பின்) தோண்டப்பட்டதனால்
இந்தத் தீர்த்தத்துக்கு நாககணை யென்ற பெயர் வந்தது. தேவேந்
திரன் மகனாகிய சயந்தன் காக்கைவடிவம் கொண்டு சீதாதேவி
யின் தனத்தைத் தொட்டதனால் வந்த பாவம் இந்த நாககணையி
லே வந்து மூழ்கினவுடனே நீங்கிப் பழையவடிவத்தைப் பெற்றா
னென்றால் இதன் பெருமைநாடு சொல்லும் அத்தன்மையுடைய
தோ? காற்றைப் புசிக்கின்ற சர்ப்பங்களாலே செய்யப்பட்ட
காரணத்தாலிந்தத் தீர்த்தத்தில் நண்டு, ஆமை, தவளை, மீன்முதலிய
நீர் வாழுமயிர்களில்லை. சரளோயும் சரீரத்தினுழையுமிருங்கூட்
டவிபாதியும், வயிற்றைப்பிடுங்கியெறிதல், போல வலிக்கின்ற குன்
மனோயும் இத்தீர்த்தத்துக்குப் பக்கத்தில் வருமுன் ஓடிவிடும். நாக
ங்களாலுண்டாக்கப்படுதலால் நாகலோகத்திலுள்ளவரெல்லாநிதி
லே வந்து தீர்த்தமாடுவர். நாககணையின் பெருமையைப் பேசுவார்
தேவேந்திரன் போல மகிழ்ச்சியுற்றிருப்பார்.

இதிலே ஸ்நானஞ் செய்து புற்றமருந்தைக் கடுகளவு உன்
டாரானால் விஷவியாதியடியோடே போய்விடும். சரீரமகித்தியி
மென்றறிந்து, தவவேடம் பூண்டு, இதிலே தீர்த்தமாடினார் பிற
வியைக் கெடுத்துச் சங்கரேசர் திருவடியைக் கலந்திருப்பார். தூர்
த்தராணலும் டாலிகளாணலும் அரசரென்று சொல்லிக் கும்
பிட்டு இதில் ஸ்நானஞ் செய்வாரானுந் சுவர்க்கபதவியடைவர்.

புண்ணைவன நாதர் தம் பக்கத்திலிருக்கும் அந்தத் தீர்த்தமரகிய காகசுனையிலே சரஸ்திரவிதிப்படி ஸ்நானஞ் செய்பவர் சிவசாஸ்திர பம் பெறுவர். கரிக்குருவியின் அழகிய காதில் ஒலிஞானமுப தேசீத்தவராகிய ஆகாயத்திலுள்ள சந்திரனோத் தரித்த சங்க ரேசரது வரராசைத் தலத்தில் நாகங்களாற் செய்யப்பட்ட நாக சுனையில் பரிசுத்தமுடையதாகித் தீர்த்தமாடினவரும் இஃதுன் மெருமையுணராமல் தாகத்துக்காவது தண்ணீரெடுத்தி, உண்டவருந் தீவினைகளைப் போக்கி புண்ணைப்பொருளே புணர்ந்து மோகும் டைவார்கள்.

தீரிலோகத்திலுள்ள தீர்த்தங்களிலு முயர்ந்த நாகசுனையின் தீர்த்தம் சீர்த்திற் பட்டாலும் உன்னும் புறமுஞ்ஞாயராய்வினைகளைப் பேரக்கிச்சங்கரேசர் திருவடியையடைவார்கள் இந் சத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்ய யோக்கியரல்லாத கீழ்ச்சாகியார் நினைத்தாலும் பார்த்தாலும் ஸ்நானஞ்செய்கோருடலிற் பட்டதீர்த்தத் தெறிசகப் பட்டாலும் மறபிறப்பிலுயர்ந்த சாதியராகப்பிறப்பர். அறிவினுள ஞானநூலறியும், பொருள்களுள் தருமப்பொருளும், முததிநகர மேழுள் மதுரையும், ஏழுகில் பிரமலோகமும், அழகடல்களுள் பாற்கடலும், ஏழுநகர்களுள் நாகசுனையும் உயர்ந்தனவாகும். அந்த நாகசுனையில் உத்தராயண தக்ஷணயண புண்ணியகாலங்களிலே ஸ்நானஞ்செய்து சங்கரேசரையும் கோமதியம்மையையும் வணக்கி ருல் எல்லாத் தீர்த்தங்களும் ஆடிய பயனடைந்து சிவபோகத்தையு மடைவர்.

சித்திரை மாதப்பிறப்பில் ஸ்நானஞ்செய்து சிவபூசை செய்து ஆலயத்தைப்பிரதக்ஷணஞ்செய்து லக்ஷசிப்பராஸுல் குபேர செல்வத்தையடைவர். ஆடிமாதப்பிறப்பில் தீர்த்தமாடினவர் சிவ பிரானுக்கன்புடையராவர். தினந்தோறமூழ்கினவர் அசராயப் பிறப்பார்கள். கிரகணகாலங்களிலே யெல்லாப்பலனுந்தருக என்று சங்கற்பஞ்செய்து ஸ்நானம்பண்ணினால் சிவலோகத்தைச் சேருவர். பிறந்தாளில் மூழ்கிச் சங்கரேசரைத்தோத்திரஞ்செய்தால் விதேகமுத்தியடைவர். சோமவாரத்தோடுவரும் அமா லாசையில் மனிதர்கள் தீர்த்தமாடினால் கானொராவர்கள் சிவத்தாளிலே ஸ்நானஞ்செய்து பிண்டமிட்டு எள்ளும் நீரு மிறைப்பவர் மனைவிமக்கள் சுற்றங்களைப்பெற்றுப் பெருவாழ்வடை

எந் முர்த்திவிசேடச்சுருக்கம்.

வாரீசன். இஃதன்றித்தீர்த்தமாடினவுடன் பிராம்ணருக்குச்சோடசநானம் (பதினாறுதானம்) செய்தவர் அளவில்லாதகாலம் சிவசாஸூரபதவி யடைந்திருப்பர். மாதாந்த னெள்ளிக்கிழமைமயில் தீர்த்தமாடிச்சங்கரேசரையும் ஆவுடையம்மையையும் பூசனைசெய்தவருடைய பாதகங்கள் காற்றிலகப்பட்ட பஞ்சுபோலப்பறந்தோடிவிடும். சங்கரேசருக்கு நாடோறுமபிடேகஞ்செய்யப்பெறும் நாகசுனை மகிமையை பெவர் சொல்லவல்லவர். சோடியிலொருசிறிது பிரகம் யான் சொன்னே னென்று சூதமுனிவர் கூற, பெண்மயலற்ற மகருடிகள் கேட்டுச் சிரமசைத்து மகிழ்ந்தனர். “தலமகிமையும் நாகசுனைத்தீர்த்த மகிமையும் சுவாம்! கீரூளிசெய்யக் கேட்டுச் சத்தோ ஷித்தோம். இனி, சங்கரலிங்கரூர்த்தி மகிமையைச் சொல்லி யருள வேண்டு” மென்று நைமிசாரணிய முனிவர் கேட்கச், சூத முனிவர் சொல்வாராயினர்.

ஆருவது:

✽முர்த்திவிசேடச்சுருக்கம்.

புண்ணைமா வனத்தி னீழற் புனியினி லநாதி யாதி
யண்ணைகோ மதியி னோடு மமர்ந்தரு ளமல வித்தாய்
மண்ணிய தொண்டர்க் கெல்லா மங்கள் நல்க லாலே
தண்ணைநே ரிவ்வி லிங்கஞ் சங்கர லிங்க மாகும். (க)

வான்வனி யனனீர் மண்ணப் வகுத்தவைத் திலிங்கத்துள்ளு
மேன்மையாம் புனியின் பாங்காய் மேவுமில் விவிங்கந் தண்ணை
ஞானமா முனிவர் சித்த ரும்பரோ டும்பன் னாக
ரானவ ரெவரும் போற்றி யறமுத னாண்டும் பெற்றார். (உ)

பூவரு மயனு மாலும் போற்றுதற் கரிய வள்ளல்
கோவருள் கொடுக்குந் தெய்வக் கோமதி யுமையி னோடு
மியாவருங் கண்டு பூசித் திதூபர போக மெய்த
மாவுர ஞானச தன்னின் மகாசிவ லிங்க மாகும். (ஈ)

சீர்த்திகொ டேவ மூர்த்தி யசுரராத் செய்யு மூர்த்தி
* யேர்த்திகழ் நாக மூர்த்தி யிவ்வுல கத்தி னுள்ள
பார்த்திப ரிபற்று மூர்த்தி யாகிய படிவங் கொண்ட
மூர்த்திகட் கெல்லா மந்தச் சங்கர மூர்த்தி முன்னும். (ச)

கண்ணினைக் காதைக் கையைக் காலினை வருத்தஞ் செய்ய
வெண்ணிய கன்மத் தாலே யெய்திய வியாதிக் கெல்லா
மண்ணினை மருந்தா நல்கித் தீர்த்திடு மகிமை யாலே
புண்ணிய வயிதய லிங்க மாகுமிப் பூமி லிங்கம். (ரு)

சித்தர்கண் முனிவர் தேவர் சேவிக்க வழியா வீட்டின்
முத்தியைக் கொடுக்குஞ் சைவ தலங்களின்முதன்மையாகு
மத்திரு விலிங்கந் தன்னி னதிகமாம் வரங்கொ டிக்குஞ்
சுத்தசை தன்ய மாயிச் சுயம்பிர காச லிங்கம். (சு)

தெய்வமா தலங்கட் கெல்லாந் தலைமேலே ராசை யாகு
முய்வரு டர்த்தந் தம்முட் டலைமையில் வரக தீர்த்த
நைவனந் தெரிந்த கான நாரதர் முதலோர் போற்றுஞ்
சைவலிங் கங்கட் கெல்லாந் தலைமையில் விலிங்க மாதோ. (௭)

சமையங்கள் பலவிற் சைவ சமயமே யதிக மாகு
விமிர்குல மலைக டம்மு ளதிகனை மேரு வாரு
முமையொரு பாகங் கொண்ட வொளிர்சிவ லிங்கந் தம்மு
ளமலவா னந்த சங்க ரேசுர ரதிக மாமே. (அ)

மனமொழி மெய்யிம் மூன்றான் மங்கள விலிங்கந் தன்னைத்
தினநினைந்துரைத்துப்போற்றல்செய்பவர்க்கெனமென்னுங்
கனவிருட் காட்டை வெட்டி மூலம தறக்க னைந்து
சனகரா தியர்போல்விட்டைச் சாருஞ் னிகளே யாவார். (௮)

சோமவா ரத்தி லிந்தச் சங்கர சுயம்பைப் போற்றி
நாமமா யிரத்தெட் டாலே கில்வவர்க் சனைந டாத்திக்
காமமே முதல மூன்று குற்றமுங் கடிந்து நல்ல
*நேமமா யொழுபோ துண்டி கொள்பவர் நிருப ராவார். (௧௦)

வெள்ளிவா ரத்தி வீர்தச் சங்கர விமலன் றன்னைக்
கள்ளவிழ் கரிய கடந்தற் கவுரிகோ மதினயப் போற்றி
நள்ளிருட் காலந் தன்னி னயந்துபூ சனைசெய் தேத்தி
'லுள்ளிய வரங்க னெல்லா முறுதியாப் பெறுவ ரன்றே (௧௧)

சித்திரைத் திங்க டன்னிற் பூரணைத் தினத்தி லேந்து
வத்திரத் தாலு மைந்து தொழினடாந் தியம கேசன்
சத்திய விடிவ மான சங்கர மூர்த்தி தன்னை
முத்தியை விரும்பிப் பூசித் தவர்பலன் மொழிய னாமோ. (௧௨)

நற்கட மா லு ராமு மொன்றென நம்பன் காட்ட
விற்கட சுப்பூண் செங்கை விமலைநற் றவம்பு ரிந்த
கற்கட கத்திற் பூரணைத் தினத்தினிற் கனிந்து போற்றி
லற்கடற் பிறவி நீக்கி யருட்கடன் மூழ்து ஞாரே. (௧௩)

மாசிவ ராத்சி தனனி வீர்தமா விவிங்கந் தன்னைப்
பூசனை ாலு சாமம் புரிந்துபோற் றியமெய் யன்பர்
காசியிற் கங்கை மூழ்கிக் கடவுளைக் கற்ப கால
நேசமாப் பூசை செய்த பலனெலா நோர்கு வாரே. (௧௪)

பஞ்சபா தகம றிந்து செய்தபா விவரா னாலுந்
தஞ்சநீ யென்றிம மூர்த்தி தாளினை பணித்திட டாரே
லஞ்சனீ யஞ்ச னீயென் றருட்கடைப் பார்வை நல்கி
நஞ்சினை யமுத டாக்குந் தன்மைபோ னயந்து காக்கும். (௧௫)

அற்பவா னனைப் பெற்ற யாங்கணின் னாக மத்தின்
சொற்பயன றிந்துபூசைத் தொழில்செயற்குரியரல்லேம் {
பொற்பதந் துணையெய் னுபோற்றுமெய்யடியார்க்கெல்லா
தற்பதங் கொடுக்கு மிர்தச் சங்கர சயம்பு னொன்றே. (௧௬)

அல்லுநற் பகறு பின்னி யடிநடு முடிவு மின்றி
யெல்லையில் பிரமத் தானே யிவ்வர ராசை தன்னிற்
பஞ்சரா சரத்தை பெல்லும் பாரிந்துகாத் தருள வேண்டி
கல்லிதர வினையாட் டாகந் தில்லிவ லிங்க மாகும். (௧௭)

கொல்வவா யிமயச் செல்வி கோமதி வலப்பா கத்திற்
நிவ்விய சொருப மாகத் திருவருள் புரிந்தி ருக்கு [நாம்
நிவ்விலிங்கத்தைப்போற்றுமியல்புளோர் பிறப்பென்றே
பென்வமேழ் கடந்து நிக்த பரிசுத்த ராகு வாரே. (௧௮)

மறுவறு பிரதோ டத்தில் லான்சுட ரத்த மத்தைப்
பெறுபொழு தால யத்தை வலம்வந்து பிறைவான் கங்கை
வறுகணி சங்க ரேசர்க கருச்சனை யாதி யாற்றி
நறுமலர்த்தானைப்போற்றி நமனைவென்றிவெரன்றே. (௧௯)

மட்டவி ழிதழி வேய்த மணிமுடிச் சங்க ரேசர்க்
குட்டதம் பன்ப ராகியொருபொழு துணவு நீக்கி
யட்டமி விரத நோற்போ ரகததினிற் குறிப்பா வெண்ணு
மிட்டமாம் பலன்க ளெல்லா மெய்தியின் புறுவர் மாதோ. (௨)

வேறு.

அட்டாங்க பஞ்சாங்க திரயங்க மேகங்க மாக வன்
பா, மட்டாரநத மலர்ப்பதததில் வந்தனரெய் திவ்வரனை
வழிபட் டாரேற், கட்டான பிறப்பதுத்துக் காமமுத லறுப
கையுங் கடிநது நீக்கி, யெட்டாந பரமபதத் தின்பசுக போக
த்தாழ்ந திருபப ரனறே. (௨௧)

சோடசமா வுபசாமித் தாட்டியா ன்டகன்புனைந்து தாய்
வசுதத், தேடலர்நால் வன்கமனருஞ் குட்டிநவ மணிபபணிக
ளிசையப பூட்டிக், தேடரிய பாலடிகில் சித்தர்வன்ன நிவேதி
ததுத் தெய்வச் சுஞ்சத், தாடனைமேற் கொண்டுபணிக திடி
லிந்த மூர்த்திதருஞ் சகல பேறும். (௨௨)

சங்கமொன்றிற் புனல்கொண்டிச் சங்கரனை யாட்டிடி
லா பிரத்தெண் சங்க, மங்கலநற் புனல்கொண்டு மந்தர்விதி
வாலாட்டு மகத்வஞ் சேர்வார், பொங்குதிரு, மேனியெனம்
பொதிந்தனத்தா லபிடேகம் புரிந்த பேர்க, ளங்கணன்ற னு
லகெய்தியன்னமொன்றுக்குகமொன்றுவமர்நதுவாழ்வார். (௨)

அத்தமம் - அத்தமனகிரி.

மடைப்பளியி லன்னமமைத் திவ்வதற்குப் பாத்திரங்
கண் மணிரீ ராட்டக், குடத்துடனே தூபக்கான் மூன்றைந்
தே மொன்பானாக் குறித்த லக்கத், தமிக்கியதீ பத்தாட்டுக்
குடைகவரி கண்ணாடி யால வட்டங், கடற்கடுவுண் டமுதா
க்கு மிக்கடவுட் களித்தவர்கள் கயிலை சேர்வார். (௨௪)

மீபுரங்க ணகைத்தெரித்த விச்சங்க ரேசுரர்க்கு விருப்
பமாகத், கோபுரங்கண் மண்டபங்க டிருமதில்கள் குறைவி
னறிக் குறித்துச் செய்வோர், மாபுரந்த ராதிரும்பர் வந்து
தொழப் புட்பமா னத்தி லேறி, நூபுரச்செஞ் சரணுமை
போ டரனிருக்குங் கயிலையினி னொடியிற் சேர்வார். (௨௫)

மணிப்பணிகள் கூழைநா யகருளத்தி லுலப்புறண் ம
ணியாற் செப்தோர், கணிப்புறுவா கனமமைத்தோர் கரிபரி
தேர் சிவிகைவா கனத்தி லேறிப், பணித்தலைமே லிருந்தவி
நதப் பாருலகுக் கரசராய்ப் பத்தர் பாசந், துணித்தரு லப்
படையார் தொல்லுலகிற் சென்றழிவில் போகந் துய்ப்பார்.

புத்தமுத மதியணிந்த சிவசங்க ரேசுரர்க்குப் புழுகு
வாசக், கத்தூரி செறிந்தநறுங் கலைவயினுன் முழுக்காப்புக்
கணிந்து செய்வோர், வித்தமுறு தெய்வகற்ப காடையி லர
ம்பையர்கண் மென்னை யாலே, கொத்தலர்நன் மலர்கூட்டி
க கூடிவினே யாடவன்பு கூர்ந்தி ருப்பார். (௨௬)

மருவாருங் கொன்றையணி சங்கராநார வணங்குமுதல்
ஷாச றன்னிற், நிருவாசி செய்துவைத்துத் திருவிளக்கித்
டோர்தெய்வ மாத ரெல்லா, மிருபாலு மணியிளக்கை யிரு
கையா லேத்திவா வித்தர போக, மொருநாறு கோடியுக் ம
றுபவித்துச் சிவபதத்தி லுறுவா னன்றே. (௨௭)

கருப்பூர தீபமிட்டுக் கருப்பூர வடிவாஞ்சங் காரைக் க
ண்ணால், விருப்பூரத் தெரிசிக்கு மேலவர்கள் விமானத்தி
லேறி வெள்ளிப், பொருப்பூர தாவிருந்து போதசிவா னந்த

பரஞ் சோதி பொற்றாட், டிருப்பூர்ணத் துடன்கலந்து நிறை
ந்துமீ ளாதென்றுத் திகழ்வ ரன்றே. (௨௯)

வாராசை நாதன்னைத் தியாதன் சீரரசை நாதன் வா
ளோர், பரவுபுண்ணி வனநாதன் சங்கரலிங் கங்குழை யான்
டி பண்பாத், தரைபுகழுஞ் சங்கரநா ராயணன்சங் கரமூர்த்
தி தானென் றெட்டாய், விரவுதிரு நாமங்கள் பெற்றிருக்கு
மிம்மூர்த்தி விசேட மூர்த்தி. (௩௦)

அருட்கடலாஞ் சங்கராசன் னிதிமுன்பு பரத்தையர்
க ளாடல் பாட, விருக்குமுத னால்வேத மெடுத்தோதச் செ
ய்தல்பல வின்னி யங்கள், பெருக்கமுடன் முழக்குவித்
தோர் காமியத்திற் பெருங்காலம் பெயரா துற்றுக், கருக்
கடலின் கரைகடந்து கடவுடிரு வடிக்கமலங் கைக்கொள்
வாரே. (௩௧)

ஆறுகா லமுமிந்தச் சங்கரலிங் கம்பதத்தை யன்பாற்
போற்றி, மாறிலாப் பொன்மணியா லயத்தைவல மாவரு
வோர் மதிபோல் வெள்ளை, நீறுபுனைத் துருத்திராக் கந்தரிப்
ப ரைந்தெழுத்தை நினைவிற் கொள்வோர், பேறுசொல வந்
ததுமை பாகனலான் மற்றொருவர் பேசொ னாதே. (௩௨)

திருத்தலமுந் தீர்த்தமுமூர்த் தியுமுரைத்த ருதமுனி
செம்பொற் றானை, விருத்தமுனி வரரெல்லாம் விரைமலர்
கொண் டர்ச்சித்து வியந்து போற்றி, மருத்தபிலுஞ் சங்க
பத்மர் வாதநிலிர் திக்காக மறைபோன் காணாக், கருத்தனு
ருச் சங்கரநா ராயணராய்க் காட்டியதைக் கழறென் றாரே.

மு ற் த் தி வி சே ட ச் ச ரு க் க மு ற் றி ற் று .

ஆ டு செய்யுள் - ௨௯௩.

மூர்த்திவிசேடச் சருக்கச் சருக்கவசனம்.

‘புண்ணை விருகத்தினிழுவில் அநாதியாய் மலயில்லாத மூலம் பொருளாகி அடியார்களுக்கு இன்பஞ்செய்தலாலே சங்கரலிங்கம் என்னும் பெயர்பெற்ற மூர்த்தி, ஆகாயமுதவிய மஞ்சபூத, இலிங்கத்தன்னே பிருதுலிலிங்கமாகும்; இந்த இலிங்கத்தை ஞானத்தையுணர்ந்த முனிவர் முதலிய எல்லாரும் வணங்கித் தர்மசுரத்த காமமோகும் பெற்றார்தான். பிரமவிஷ்ணுக்கள் காண்டற்கரிய சிவபிரான் கோமதியம்மைபுடன் எல்லாரு மிக பர சுகந்தையடைந்தற்காக வரராணசத் தவத்திலே மகாசிவலிங்கமாக இருந்தனர். தேவராலும், அசுரராலும், நாகராலும், அரசராலும் பூசிக்கப்பட்ட இலிங்கங்களுக்கெல்லாம் இந்த இலிங்க முதன்மையான இலிங்கமாகும். வினக்கீடாகக் கண், காது, கை, கால்களை வருத்தப்படுத்திய வியாதிக்கெல்லாம் புற்றுமண்ணை மருந்தாகக் கொடுத்துத் தீர்க்கின்றமான்மியத்தால் இந்த இலிங்கம் வயித்தியலிங்கமெனவும் பெயர்பெறும். சித்தர் முதலோர்க்கு முத்தியளிக்குஞ் சிவன் தலங்களின் முதன்மையான இலிங்கங்களுக்குள் பரிசுத்தமாகிய கடவுள்; இந்தச் சுயம்பிரகாசம் (தானே பிரகாசிப்பது) ஆகிய இலிங்கமாகும். சம்பங்களுக்குள் னைவாசமயமும், மலைக்குள்ளுள் மகாமேருமலையும், சிவலிங்கங்களுக்குள் சங்கரலிங்கமும் உயர்ந்தனவாகும். மனம், வாக்கு, காயங்களால் இந்த இலிங்கத்தை நாடோறுத்துதிப்பவர் சென்மமாகிய கசட்டை வேரோடு வெட்டிச் சனகர்முதலியோர்களைப்போல மோகூலீட்டைச் சேர்ந்திருப்பர்.

இந்த இலிங்கத்தைச் சேரமவாரத்திலே வில்வார்ச்சனைசெய்து, காமம் வெகுளிய மயக்கமாகிய முக்குற்றத்தையுங் கெடுத்து நியதியாக ஒருபொழுதுண்பவர் அரசராகிப் பிறப்பர். சுக்கிரவாரத்திலே கோமதியம்மைபுடன் அர்த்தசாமத்திலே பூசித்துத் துதித்தவர் நினைத்தவாங்களை நிச்சயமாகப் பெறுவர். சித்திரா பெளர்ணமியிலே மோகூலத்தை விரும்பிப் பூசைசெய்தவர் பெரும்பலனை யின்னதென்று சொல்லமுடியாது. நல்ல குடக்கூத் தினையுடைய விஷ்ணுவும் தானும் ஒருவிராண்டுசொல்லப்பட்ட சங்கரநாராயணராகிக் காட்சி கொடுத்த அந்த இலிங்கத்தை ஒளிதக்கிய கங்க ணமணிந்தகையையுடைய, கோமதியம்மை தவஞ்செய்யப்பட்ட ஆழமாதப் பெளர்ணமியிலே வணங்கினால் பிறவிக்குடலைக் கடந்து

கருணைக்கடவிலே முழுகுகார்கள். மகாசிவராத்திரியிலே காணாமலும் பூசித்து வணங்கிய மெய்யடியார்கள் காசிக்கங்கையிலே ஸ்நானஞ்செய்து விசுவேசரை பூழிகாலம் பூசித்தபலனைப்பெறுவர். பஞ்ச மார்புதகராநூலும் அடைக்கலமென்று வந்து பணிந்தால் பயப்படாதே யென்று கஞ்சை யமுதமாகவுண்டு தேவரைக்காத்தல் போல இந்த இலிங்கங்காத்தருளும். சிறிய வாணானையடைந்த நூல்கள் ஆகமவீதிப்படி புண்ணைப் பூசிக்கவலிமையில்லோம் உன்னுடைய திருவடிகளே துணையென்று வணங்குவார்க்குத் தன்னுடைய திருவடிகளை இந்தச் சங்கரலிங்கமொன்றே கொடுத்தருளும். இரவும் பகலும் ஆதி, மத்தி, அந்தமில்லாத பிரமமே, இந்த வராட்சைத்தலத்தில் எல்லாவற்றையும் இரக்சித்தற்பொருட்டுத் திருவிளையாட்டாகச் சிவலிங்கவடிவமானது. இதைத்துதிக்குமியற்கையுடையவர் பிறவிக்கடலைக் கடந்து பரிசுத்தராயிருப்பர். பிரதேர்டகரலத்தில் சூரியாஸ்தமனகாலத்தில் கோயிலை வலஞ் சுற்றி வந்து சங்கரேசுவராவணங்கி மருச்சுனைமுதலிய தோத்திரஞ் செய்தவர் யமவாதனையில்லாதவராவர். இரதச் சங்கரலிங்கத்துக்கு உள்ளே பெருகுமன்புடையவராகி அட்டயி விரதமிருப்பவர் மனத்திலே நினைக்குங் காரியங்களுள்லாமடைந்து இன்புற்றிருப்பர்.

இந்த இலிங்கத்தை அட்டாங்க பஞ்சாங்க திரயாங்க ஏகாங்க நமஸ்காரஞ் செய்து தொண்டு செய்தால் பிறவியை நீங்கிக்காம முதலாகிய ஆறு பகையைப் பெடுத்து உயர்ந்த பரம பதத்திலின் பங்மை யறுபவீத்திருப்பர். பதினாறு உபசாரத்தா லபிடேகஞ் செய்து பரிவட்டந்தரித்து நால்வகை மலர் மாலையும் புனைந்து இரத்நாபரணங்கள் தரித்து, பாயசம் சித்திரான்னம் கைவேத்தியஞ் செய்து திருவடித்தாமரைகளை வணங்கினு வந்தச் சங்கரலிங்கஞ் சுகல பலனையுந்தந்தருளும். இஃதன்றிச் சங்காபிடேகஞ் செய்தால் ஆயிரத்தெட்டுச் சங்காபிடேகம் (அன்னியதலத்து) இலிங்கத்துக்குச் செய்த மான்மியத்தையடைவர் அன்னாபிடேகஞ் செய்தவர் ஈன் ஒருசோற்றுக்கு ஒருயுகமாகச் சிவலோகத்திலிருக்கப் பெறுவர். சமையற் பாத்திரங்களும் அபிடேகபாத்திரங்களுந் தீபக்கால் தூபக்கால்களும் குடை சாமரம் கண்ணாடி விசிறிகளும் இந்த இலிங்கத்துக்குக் கொடுத்தவரும், சுகோபுஷ்யம், மண்டபம், திருமதில்கள் செய்தவரும் இந்திரன் முதலியோர் வணங்கத் தெய்வ விமானத்திற்

சென்று திருக்கைலாசத்தையடைவார்கள். கூழையாகாகிய சிவலிங்கப்பெருமான் மகிழும்படி அழகிய ஆபரணங்கள் நல்ல இரத்தங்களாற் செய்தவரும், வாகனங்கள் செய்தவரும் யானை குதிரை தேர் பல்லக்குகளிலேறிப் பூலோகத்தரசராயிருந்து பின்னர் சிவலோகத்தையடைவர்.

புழுது முதலிய வாசனைத்திரவியங்கள் சேர்ந்த கூட்டுவர்க்கச் சந்தனத்தால் இந்த லிங்கத்துக்கு முழுக்காப்புச்செய்தவரும், முதற்றிருவாயிலில் திருவாசி செய்துவைத்துத்திருவிளக்கேற்றினவரும் தெய்வப்பெண்களிரண்டுபக்கமுங் கைவிளக்குப்பிடித்துவர நூறு கோடியுக் மிந்திரபோகமறுபலித்து அதன்மேற் சிவபதவியடைவார்கள். கருப்பூரஜீபமேற்றி யாசையிகத்தெரிசித்தவர் விமானத்திலேறிப்போய்க் கயிலாசந்தங்கள் நகரமாகவிருந்து சுயம்பிரகாசமாகிய சிவபிரான்றிருவடியில் நிறைவாகக் கலந்து விளங்குவார்கள்.

இந்த இலிங்கம் வரராசைநாதன், வைத்தியநாதன், சோசைநாதன், புண்ணைவனநாதன், சங்கரலிங்கம், கூழையாண்டி, சங்கரநாராயணன், சங்கரமூர்த்தி என எட்டித் திருப்பெயர்களைப்பெற்றிருக்கும் விசேட இலிங்கமாம்; இதன் முன்னே வருத்திரகணிகையாடல், பாடல், நான்கு வேதபாராயணம், அநேக வாத்தியமுழக்கஞ் செய்தலித்தவர் இட்டகாமியங்களை மொடுங்காலமறுபலித்து முடிவில் திருவடித்தாமரையைச் சேருவார்கள். ஆறுகாலமுமிந்த இலிங்கத்தை வணங்கிப் பிரதக்ஷணஞ்செய்பவர், வீபுதி யுருத்திரசக்கம்புனைந்து பஞ்சாக்கர செபஞ்செய்தவர் மகத்துவங்களை அந்தச் சிவபிரான்றிறி பற்றொருவர் சொல்லமுடியாத” என்றனர். இங்ஙனம் தலம், சித்தம், மூர்த்திவிசேடங்கூறிய சூதமுனிவர் பாதங்களைப் பெரிய முனிவரெல்லாரும் பூசித்துக் “காற்றையுண்ணும் சங்கபத்மராகிய சங்கர்கள் வழக்குத்திரும்பொருட்டிச் சிவபிரான் சங்கரநாராயண மடிவங்காட்டிய சரித்தத்தைக்கூறியருளு” மென்று வினாவினார்.

சங்கரநாராயணரான சருக்கம்.

அருந்தன சிவ்வுண மறைய வாதினையப்
பொருத்திய வுணர்வினன் புகரின் மாதவன்
விரித்ததூற் கடலுணர் சூதன் வேட்கையாத்
தெரிந்தநற் கதையினைச் செப்பன் மேயினன். (க)

வேறு.

இன்றவம் புரியுங் காசிபன் மனைவி யிருவருட் சுத்துநு
வென்பான், மின்றிக முயிற்றுச் சேடனே முதலாம் வெ
வ்விட நாகங்க ளுயிர்த்தான், மன்றலங் கோதை வினைதைத
ன் வயிற்றின் வள்ளுகிர் கலுமுனங் குதித்தான், கன்றிய ம
னத்தி னிகவினைப் புரிந்து கழிந்தது பற்பல காலம். (உ)

வேறு.

வெஞ்சின விடங்கால் வெய்ய வந்தனே முதல நாக
மஞ்சிதைக் கலுமுற் கஞ்சி யவனது சரணில் விழ
வெஞ்சலி லுமக்கு வேட்கை யாதென வெம்மை யெல்லாஞ்
செஞ்சுடர்பொழிநின்மெய்யிற்சிர்பெறவணிதல்வேண்டும்.

என்றலுங் குழவி வெய்யோ னெழில்பெற விளங்கு இன்ற
வென்றியங்கலுமுன்மெய்யிலாவெலாம்விழைந்துபூண்டா
னைன்றுதொட்டணிகளாகத்தமதுரட்பவன்பால்வைத்துச்
சென்றன நாக லோகந் தீவிடப் பாந்த னெல்லாம். (ச)

வெள்ளைமுள்ளெயிறுக்கும் வெவ்விடப்பருவாய்ச்சேடன்
பள்ளிகொ ளணைய தாகப் பசுந்துழாய் மாயற் சேர்த்தா
னொள்ளொளி யணிய தாக வருகெழு மழுவா னேந்தும்
வள்ளல்பான் மணிச்செஞ் சூட்டு வாசகி பெய்தி னானே. (ஈ)

உரைப்புழி விஞ்சை யெல்லா முணர்ந்திட வேண்டிக் காற்று
மருத்தியா வருந்தி டாம லற்றைநாட் சங்க பத்மர்
வரத்தின லுயர்ச்சி மிக்க வாசகி யுந்தன் றன்பால்
விரும்பின லுள்ளம்வைத்து மெய்த்தவ மியற்றி னாரே (ஐ)

அரியநற் தவங்கள் மேன்மேலுந்நாற்றா மாற்றல் சான்ற
வீருவர்தம் முகத்தி னின்று மெழுதருவிடத்தின் வெய்ய
விரியழற் புணைப ரந்து விம்மலா ஊர்வ மெல்லார்
தெருமர லுளத்திற்கொண்டுதெருண்டனதெருண்டபின்னர்

வெள்ளிவே தண்ட மீது விண்ணவ ரீதைஞ்சி பேத்தப்
பிள்ளைமா னோக்கி யோடங் குறைதரு பெர்மாற் கன்பா
லொள்ளொளி யணிப தாக வுறைந்தவா சுகியின் பாலு
முள்ளேயிற் றந்தன் பாலு முதிர்விட் டார்கஞ் சேர்ந்த. (அ)

அடைந்தநா சுத்தை நோக்கி யாதீவ ணடைந்த தென்
ன, விடந்திக முரவ மங்ஙன் விளைந்தமை விளம்ப லோடு, ம
டந்தைபா கன்பாற் கொண்டல் வண்ணன்பால் விடைகொ
ண் டாங்கட், படந்திக ழிருவர் தங்கள் பதியினி லடைந்தா
ரன்றே. (சு)

நற்றவ மீயற்றுஞ் சங்க பத்மரை நயந்து நோக்கிக்
குற்றமி லவர்கள் வேண்டும் வரங்குறை வின்னி யீந்து
கற்றைவார் சடையோன் பாலுங் கமலலேர் சனன்றன் பாலு
முற்றுவா சுகிய நந்த னுறைந்தனர் விரைவீற் சென்றே. (இ)

பைத்தலைக் கவைநா வெய்ய பத்மனே யல்லா நாக
மெய்த்தவ மியற்றித் திங்கள் வேணிபார்க் கண்பு பூண்ட
மைத்தவல் விடங்கால் பத்மன் மாயனுக் கன்ப னாகி
யுய்த்துணர்சங்கன்றன்னோடுரைத்தனன்மாறுகொண்டே. (ஈ)

எம்மிறை பெரிய னென்று மெம்மிறை பெரிய னென்றுந்
தம்மின்மா றாசுப் பொங்கிச் சாற்றிய சங்க பத்மர்
செம்முக நோக்கி நீங்க டெளிவுறச் செப்ப வல்லார்
நம்முழையிலலைப் பாரி னடமினென் றுரைத்த நாகம். (ஊ)

அரவெலா முரைத்த வண்ணங் கேட்டலு மறிவி னுடிப்
பரவருந் தகைய னுன பதஞ்சலி பாதம் போற்றித்
தெரிவருங் கலைக ளெல்லுஞ் செவிப்புலன் குளிரக் தோளா
வரவுநீ ருலகின் மக்க னுருக்கிகாடு மேவி னாரே. (கூ)

தெண்ணிலாக் குழவி வேய்ந்த சிவந்தி படிந்து மாயோன்
புண்ணிய நதிக டோய்ந்து புகரறு சங்க னென்னு
மண்ணல்வா னரவின் ஸேந்து மறிவுசால் பத்மன் றுணுந்
கண்ணகன் ஞால மேத்துந் காசினி னெய்தி னுரே. (க௪)

காசியை யடைந்து முத்தக் கதிரிள முறுவற் செவ்வாய்
முகிவண் ணுறபுங் கூந்தன் முகிழ்முலை பங்கின் னாழ
மீசனெபெரியோன்செய்யா னிறைவனெபெரியோனென்று
மாசிலா முனிவர் பாற்ற மதமுயர்த் துரைசெய்தாரே. (க௫)

உரையது தேட்ட லோடு முரகர்தம் னதன நோக்கி
முருகவி ழிதழி வேய்ந்த முதல்வனே பெரியோ னன்றோர்க்
கரவிடைத் துயிலு மாலு மயிக்கமாம் பொருளா மென்றே
மருளிலத் திரிதொன் னாலாண் மலைவறக் கூறி னுனே. (க௬)

தாமரைச் செங்க ணன்மேற் றழைக்கபே ரன்பாற் பத்மன்
மாமுனி புரைகொள் ளாது திற்றன்மா தவத்தோர் நோக்கி
யேமுறு முங்கள் வாத மிவ்வுழித் தீர்வ தன்று
போயின்விண் ணுடு காக்கும் புரந்தர னவையி னென்றார். (க௭)

அறநெறி முனிவ ரவ்வா றதைதலு மறிவு சான்ற
விறல்கெழு புயங்க வேந்தர் விண்ணவர் வடிவந் தாங்கிப்
பொறிவரிச் சுரும்பர் மூசப் பொன்னினர் முகைய ளிழ்ந்து
நறைகமழ் பாரி சாத நாட்டினி லெய்தி னுரே. (க௮)

வேறு

பாலொத்த தீஞ்சொன் மடவாரிரு பா ளும் விசங்
கோலக் கவரிச் கொழுங்கற்றைமென் கொங்கு லாவு
மலைப் புயமேற் றுயல்வந்து வயங்கு சோதி
நீலக் கிரிமீது நிலாத்தவழ் செவ்வி காட்ட, (க௯)

துளிகிடுது கொண்ட றவழ்வானெழு நோற்ற நோக்கிக்
களிகொண்ட சாய வினநூர்மறி லாடு மாபோ
விளவஞ்சி யன்ன மருங்கிற்றிடு மென்ன விங்கி
வளர்கின்ற கொங்கை யழமங்கையர் மன்னி யாட. (௨௦)

அத்தண் ணிழற்கற் பகத்கம்பொ னரும்ப ிழ்ந்து
சிந்துர் திவலைப் பசுந்தேன்முடி மேற்றெ நிப்ப
நந்தம் புகழ்க்கும் புருநாரத் நாம நல்பா
முத்திள் னரம்பின் னிசைத்தேன்செவி யூடு குப்ப. (20)

காரேத்தி நின்ற பகலோனெழில் காட்டு கின்ற
சீரேத்து செம்பொற் கதிர்மாமுடி சேண்கி ளங்க
வாரேந்து கொங்கை யபிராணி மணப்ப ிண்ட
தாரேந்து மார்பி னணியாரத் தழைத்து மின்ன. (21)

இந்நாசித் தெழுந்த விளஞாபி நிலங்கு மாபோல்
விரிசோதி கக்கு மணிநிட்டு விளங்கு செம்பொ
னரியாச னத்தி லிருந்தான்றனை யாடல் கூருஞ்
செருவார் குவிசப் படைவேந்தனைச் சென்று கண்டார். (1)

வேறு

படர்ந்த காதலிற் கண்டடி பணிந்தனர் நிற்ப
விடைந்த நுண்ணிடை யிந்துவா னுதலபி ராணி
மடங்கொள் செப்பெனும் வனமுலை திளைத்திடு மார்ப
னடைந்த தும்வர வெள்ளென வருளுடனறைந்தான். (22)

மங்குல் கண்பும் வெள்ளியம் பொருப்பினில் வாழுஞ்
சங்க வெண்குழை யிறைவனே தனிமுத லென்றும்
பங்க யத்தடங் கண்ணனே பாம்பொரு ளென்று
மிங்கு வந்தன மென்றன ரூரகருக் கிறைவர். (23)

இருவர் மாற்றமுங் கேட்டது மிமையவர்க் கிறைவ
னருகி ருந்தநல் விபாழக்கை யருளுட னேக்கித்
தெரியும் வண்ணநீ செப்புவா யிவர்க்கெனச் செப்ப
மருளு ருவகை யறிகினால் வகுத்துரை வழங்கும். (24)

விண்ணின் மீக்கிளர் வெள்ளியம் பொருப்பினின் மேனாட்
பண்ணி னன்மொழி மலைமகள் பரமனை வணங்கி
யண்ண லேநறைப் பசுந்துழா யலங்கன்மா லுடன்
நண்ணு மவ்வுருக் காணவேட் டனனென நவின்ருள். (25)

நீரையி தழும்பொனின் கோதைவார் குழனினைக் கேணு
மரிய மாதவ மாற்றினு ஸஸ்தவ் வருவர்
தெரியக் காண்டன்மற் றரிதெனச் செப்பினன் றீர்தேன்
சொரியு மந்தளி ரிதழியற் தொடையணி தொல்லோன். (௨௮)

சிறும ரூங்கொசுந் திறுமிறு மென்னஸ்போற் சிறைவண்
டறையு மெஸ்ரிணர்க் கருங்குழ லணிவரை மடந்தை
யிறைவ மாதவ மியற்றவோர் தலமியம் பென்ன
மறியு லாங்கரத் தண்ண லும் வழங்கன்மே யினனாள். (௨௯)

முத்த மிழ்க்குறு முனிவன்வீற் றிருக்குமோர் தலனுண்
டத்த லத்தினி லருமபவிழ் புண்ணியின் வடிவாய்
மெய்த்த வம்பல ரியற்றினர் மெல்லவாங் கேடு
மெய்த்த நுண்ணிடை நீயுமா தவமியற் றுதியாள். (௩௦)

முருகு கிட்மிய மொய்குழ லவ்வுரு நினக்குத்
தெரியக் காட்டுவம் பசுநதுழாய்த் தேன்பொழி யலங்கற்
கரிய மாயனு நாமும்வே நின்மைதான் கருதிப்
பெரிய மாதவர் பெறலரு முத்தியைப் பெறுவார். (௩௧)

வெள்ளி யங்குரி பொருவிநீ மெய்த்தவ மியற்றற்
தெள்ளு தீம்புனற் பதியிலியாஞ் சிறத்தினி னுறைவேங்
கள்ளு லாங்குழ லப்பதி கருதின ரியாரு
முள்ள ருந்தனி வீடுசென் றடைவரென் றுரைத்தான். (௩௨)

என்று கூறலு மிதழியஞ் சடைமுடி யிறைவன்
மன்றன் மாமலர்ச் சேவடி வணங்கியாங் கேருங்
சூன்ற வெம்முலைக் கொடியிடைக் குயின்மொழி பரவுந்
துன்று தேவரை நோக்கின ளினையன சொல்வான். (௩௩)

அரனு மாயிதழ்த் துளவணி மாலுமொன் றாகு
முருவு னோக்குவா னருந்தவ மியற்றதற் குவந்து
பொருவி மென்புன்த தேருவல் பூத்தரு மிடைந்த
விருவி சும்பினும் மிருக்கையி னேகுதி மென்றுள். (௩௪)

பூண்ட வன்பினிற் போகலார் பொருப்பினங் கன்னி
சேண்ட யங்கிய சில்லரிச் சிலம்படி வணங்கி
யாண்டு நாங்களு மடைந்துனக் காட்செயு மாறு
வேண்டிளேமதுபணித்தியென் றிறைஞ்சினர்வீண்ணோர் (1)

அளித் வழந்தபூங் குழலின ளமரரை நோக்கித்
தளிர்செய் புண்ணையின் காவினீர் தருவுருத் தாங்கித்
துளிக றுவுயர்த் தலந்தபைந் தோட்டுமென் மலரால்
வினோ நுங்கனி யான்மன மகிழ்ச்சியை வினேமின். (௩௪)

தாது லாங்குழ லரம்பைய ராவுருத் தாங்கிப்
போது தோறுமின் பால்பொழிந் துளமகிழ் புரீவி
ராத லாலெமக் காவுடை யானெனச் சிறந்த
கோதி னுமமெவ் வுலகமுங் கூறிட வேண்டும். (௩௫)

அழிவில் யோகிய ரஞ்சக ராகியே பூசைத்
தொழிலி யற்றுமின் றும்புரு நாரதர் நீவி
நீழிவி னலலிசை பாடுமி னெரிவினக் கிடுநீ
வழிவி ளக்குவாய் வளியெனப் பணிவிடை வகுத்து. (௩௬)

கணங்க ளிற்சிலர் மானீட வருவமாய்க் கணிந்து
மணங்க மழ்த்தபூ மாலைத்தொண் டியற்றுமின் மற்றோ
நிணங்க ளின் றுசி பாதசே வைத்தொழி விபற்றி
வணங்கு வீரேன மலர்விழிக கருணைவைத் துரைத்து (௩௭)

அந்த ரத்தினி னமரர்க ளடிதொறு வாளு
மிந்தி ரன்சமு கத்தினி னெழினட மிபற்றுநீ
கந்த மென்குழற் கணிகையர் மனுடகன் னியசாய்
வந்து நம்முன மாடல்செய் வீரேன வழங்கி. (௪௦)

இன்று நீவிர்க ளியாவரு மிக்கரைத் தெழுந்து
கொன்றை யஞ்சடைச் சூழகன்வாழ் காசிகோ கன்னந்
தென்ற மிழ்ததிரு மதுறையின் றெரிசடைஞ் செய்து
கன்ற லந்துணர்ப் புண்ணையங் பொதும்பரின் வம்பின். (௪௧)

மண்ணு நீரும்வெங்கனலியும் வல்விசை வளரியும்
விண்ணு ஞாபிறுத் திங்களும் விரித்தசீ வனுமாய்
நண்ணு மாசிவ லீங்கங்க ஞானில வரைப்பி
னெண்ணி லங்ஙனஞ் சத்தியும் வேறுபட்டிருக்கும். (௪௩)

வேறு பட்டதால் விருப்புட னிறைஞ்சுவோ மெய்தும்
பேறும் வேறதாம் பின்னாவண் டின்னிசை மிழந்து
நாநி ணர்ப்புண்ணி வனத்தினி னவிறிய வெல்லாக்
கூறு மோருரு வாகியிற் றிருப்பனங் குழகன். (௪௩)

என்று கூறியெவ் வுலகமு மீன்றரு ளீறையி
மன்ற லந்தணர் மலிபுனற் பொருதையின் வடபாற்
பொன்றி கழ்த்தபூந் தாதுகு புன்னையங் காவிற்
சென்று மேவினள் சேடியர் வழத்தினர் செறிய. (௪௪)

உற்ற புன்னையம் பொதும்பரி னினருறு வுமிர்க்குங்
கற்றை வார்துழற் கதிரிள வனமுலைக் கயற்கண்
பற்றி லாததுன் மருங்குலா ளாயிரம் பருவ
உற்ற வயபுரித் திருநதன னுபக ணுவப்ப. (௪௫)

மாத வததினால் வருத்தின ளெனமனக் கொண்டோ
காதன் மீக்கொளத திருவுளஞ் சாலவுங் கணிந்தோ
போதி னுன்முங் வறிகலாப் பொன்னவிர் சடையோ
னாதி நாயகி தவம்புரி காவின்வந தடைந்தான். (௪௬)

தேனு லாந்துணர்ப் புன்னையம் பொதும்பரிற் சென்று
தாது மாணுமொன் ருகிய வடிவினைத் தயங்க
மாணு லாங்கரத் திறையவன் காட்டினன் வணங்கிக்
காணு லாங்குழ னுனமயவன் கண்டுகண் களித்தான். (௪௭)

களித்து நெஞ்சதங் களிந்துதெண் கடல்வினா யமுதற்
துளித்த போலுமஞ் சொல்லீனாள் பன்முறை துதிப்ப
முனைத்த ளெண்கதிர் முகிழ்சிலா முடித்தனெம் முதல்வ
னனிப்பன் வேண்டிய தியம்பென வருவின னருளால். (௪௮)

தழைத்த காதலான் மலைமக டாங்குமிவ் வருவ
மொழித்து நின்னுருத் தாங்குவா யெனவுரைத் திடலுங்
குழைத்த பைந்தளிர்ச் கொன்றையான் நன்னுருக் கொண்டு
மறைக்கண் மாதொடு புண்ணையங் காவினில் வதிந்தான். (௪௬)

ஆங்க ணெய்திரீ ரருந்தவம் பற்பல வாற்றி
டாங்கு யிற்சிது குதலைபாண் மகிழ்ந்துமுன் கண்ட
நிங்கி லவ்வுருக் காணினுஞ் சிந்தனை மயக்க
சிங்கு மென்றனன் விண்ணவர் குரவனா நிமலன். (௫௦)

வெவ்வி டத்தரா வரசர்கள் விபாழத்தை நோக்கி
யெவ்வி டத்தது கூறிய தலமியம் பென்னக்
கொவ்வை வாய்மலை மகனொடு குழகன்யிற் றிருக்கு
மவ்வி டத்தினை யாங்கவன் கூறுவா னமைந்தான். (௫௧)

வேறு.

விரிடையோ னுறைவேணு வனத்திற்கு மேல்பால்வின்
ணாகி தோய்ந்து, மருவிரிசண் பகவனத்தின் வடபாற்றண்
டேனருந்தி வண்டு பாடு, முருகுமழ் களாவனத்தின் நென்
பாற்றெண் கடன்ஞால முழுது மேதத, வுரைசெறிநத புன்
ளாவன மொன்றுளதா லதன்பெ நுமை புரைக்கற்பாற்றோ ()

இனமலர்த்தா ரணிகூந்த லிமயமயி றிருமுன்ன ரிமை
போர் செய்த, *சுணையுளதச் சுணைபடிந்து தூயதவ மியற்றுதி
ரேற் சுடர்வெண் கீற்றுப், பனிமதிய முடித்தபிரான் பசுந்து
ளவோ னொருபாலாம் படிவங் காட்டுந், தனைநிகர்வே நிலத
ந்தத் தலத்தினிலே குதிரென்று கூற்றி னானே. (௫௩)

ஏகுமினென் றுரைத்திடலு மிருவிசம்பு நீங்கிசில னே
முற் போற்று,நுகிளமென் டலர்ப்புண்ணை நறுங்காவி னடைந்

* இமையோர்செய்தசுணை - சங்கப்தமர் முதலிய பாம்புகள்
கொண்டுதற்கு முதலிலே தேவர்கள் தோண்டப்பட்டசுணை, அது
வேராகங்கள் தோண்டியபின்னர் நாகசுணை யெனப்பெயர்பெற்றது.

சங்கரநாராயணரானசருக்கம். அஃ

துகளை நளிரீ ராடிப், பாகடுமென் மொழிபாக னடிநினைந்து
பசுந்துளவோன் பாதக் தேர்ந்து, னோகையுடன் மாதவங்க
ளாளுற்றினரான் மணிச்செஞ்சூட் டிரக வேந்தர். (௫௪)

அருகினிலாக் கிருவோரு மான்றபல மாதவங்க ளாற்
றுங் காலேக், கருவிடவா னெயிற்றநந்தன் கார்மேக வண்ண
னடிக்கமலம் போற்றி, புருகெழுவான் மழுத்தடக்கை பொரு
வனுட னென்னுநின் னுருவு காண்பா, னிருநிலமே லரியதவ
யியற்றுகின்றான் பத்மனென விசைத்தா னன்றே. (௫௫)

விடப்பாந்த ளிணைத்துயில்வோன் வெவ்வரா வரசின்
முகம் கிரும்பி நோக்கிப், படைப்பானு மளிப்பானும் வேறு
ளரோ வமரரெனப் படுவோ ரெல்லாஞ், சுடர்ப்பால்வெண்
மதிக்கொழுந்து சூடினோன் கூறுவார் சொல்லுங் காற்றன்,
விடப்பாலா நம்முருவு மாங்கவனே காட்டுமென விசைத்தா
னன்றே. (௫௬)

விடமொழுது முள்ளெயிற்று வாசகிவெண் மதிக்க
கொழுந்து மிலைந்த வண்ணன், மடலகிழுஞ் செங்கமல மலர
னைய குரைகழற்றாள் வணங்கி யேத்தி, யுடைதிரைப்பாற்
கடற்றயில்வோன் தன்னுடனென் றுகியநின் னுருவு, காண்
பான், புடையிசை யரியதவம் புரிகின்றான் சங்கனெனப்
புகன்ற னன்றே. (௫௭)

குருமணிச்செஞ் சூட்டரவங் கூறுமுரை மனக்கொண்டு
குழனித் திங்கள், விரிசடையின் மிசைபுனைந்தோன் வெள்ளி
வரை நடநதனைய விடைமேற் கொண்டு, திரைசெய்கடல்
பருகுமுனி தெள்ளுதமிழ்த் தென்றிசைக்கோர் திலக மாகி,
யிருவிசம்பு தவழவுயர்ந் திணர்விரியும் புன்னைவனத் தேகி
னானே. (௫௮)

குழனியிள மதிதவழங் குநிமிநெடு மாணிக்கக் குன்று
சேர்ந்த, பொழிகதிர்சூழ் முழுநீலப் பொருப்பென்னத் தன்

௮௮ சங்கரநாராயணசாமி கோயிற் புராணம்.

நெருபாற் புலனங் காக்கு, மழலுமிழ் கூராழி யரவணை பா
னுநத்திகழ வந்தி வண்ணன், விழிவரும் வனங்கிணெடும்
வெவ்வரா வரசர்முனம் வெளிப்படட் டானே. (௫௯)

வேறு.

எறிதிரைக் கங்கை யாறுவட் டெடுக்கு மீர்ஞ்சடை
யொருபுடை யிலங்கச், செறிகதிர் பரப்பு மணிமுடி யொரு
பாற் சேட்டினம் பரிதியிற் நிகழப், பொறிவரி யரவக் கொ
டுங்குழை யொருபாற் பொலிகரப் புதுவெயிற் கற்றை,
நிறைதருமகரகுண்டலமொருபானீடிருள்பருகுபுசிலவ. (௬௦)

கடல்விளை பவளச் சடையின்மேற் கிடந்த கலைமதிக்
குழவியிட் டெறிக்கு, கெடுநிலாக் கற்றை தவழ்வது போல
நீற்றணி யொருபுடை நிலவப், படரொளி பரப்பும் பசும்
பொனீண் மௌலிப் பருமணி கொழித்திந் நீலச், சுடர்
தவழ்ந் தென்னத் தேங்கமழ் நானத திலதமோர் புடை
யினிற் றுலங்க. (௬௧)

ஊழிவெங் கனல்கான் பழுப்படை யொருபா லொளிர்
கர வுருகெழு தோற்றத், தாழிமற் றொருபா லுழலுமிழ்ந்.
திலங்க வழல்விட மொழுகுமுள் ளெயிற்றுப், பாழிவாய்த்
துத்திப் பஹலைச் சவைநாப் பருமணி கெழுமுசெஞ் சூட்
டுச், சூழர வொருபாற் றுபல்வர வொருபாற் சுடர்விடு
பசும்பொணன் டிலங்க. (௬௨)

பிள்ளைவண் டரற்ற நீணையனிழ் கடுக்கைப் பிணையலோர்
புடைநறுப் பிலிற்ற, விள்ளுமென் முகைய பசுந்துழாய்ப்
படலை விரையுபிர்த் தொருபுடை மிடைப, வள்ளுகிற் பே
ழ்வா யுழுவையம் பசுந்தோல் வாய்ந்தொரு மருங்கினிற்
முழ, வொள்ளொளி விரிகுசூமாடகப் பசும்பொன் னுடை
யொரு புடைசெறிற் தொளிர். (௬௩)

சங்கரநாராயணரீனச்சுக்கம். அக

உரைபெறுவேதத் துச்சிவீற் றிருக்கு மொருமல ரடி
யின்மேற் செறிந்து, விரியிருள் பருகு மெரிமணிச் சூட்டு
வெவ்வரா வணிகழன் மிளிரக், கருவிட முயிர்க்கு முள்ளெ
யிற் றகல்வாய்க் கட்செவிப் பஹைலக் கிடையா, நிருதில
மாந்த வொருமல ரடிமே லிலங்கொளிப் பொலங்கழ லிலங்க.

வேறு.

ஒளிபரந் திமைக்க நின்ற வருவுண் டிருகி யுள்ளங்
களிகொள வடியிற் றுழ்த்து கைம்மலர் முடியிற் கூப்பி
வ்ளையரப் பரமா னந்த மெய்ளிதிர் விதிப்பக் கண்க
ளிகொள வருக வேந்தர் பன்முறை துதித்தா ரன்றே (சுரு)

நாறிதழ்க் கமலச் செங்க ணளிமலர், துளப மா லுன்
கூறென வுணர்கி ராது கூரறி னின்மை யாலே
வேறென வுணர்ந்து னேற்கு விழிபருள் சுரந்த தென்னை
யாறணி கடவு னென்றாங் கடிதொழு துரைத்தான் பத்மன் ()

அவ்வரை கேட்ட லோடு மகமகிழ்ந் தவரை நோக்கி
பெய்வர மேனு மீவ னிசைமினிர் விழைந்த தென்னாக்
கொவ்வைய மடந்தை பாகன் கூறலு மணிச்செஞ் சூட்டு
வெவ்வரா வரசர் தாழ்த்து வேண்டுவ விளம்ப லுற்றார் (சுஎ)

ஐயரின் கூறே மா லு மயன்முதற் றேவு மென்னு
மெய்யுணர் வேபெஞ் ஞான்றும் விளைவுற வேண்டு மீங்கே
கொய்யுந் போது தூஉயன் குரைகழ லிலங்கு நோன்றான்
மையற வழத்தி யாங்கள் வைசலும் வைகல் வேண்டும். (சுஅ)

தொடுகட லுந்தத பாரிற் சொல்லரும் பாவ மீட்டுங்
கொடியரு மொருகா லந்தண் குவளையஞ் சுனைநீ ராடிக்
கூடநற வொழுதுஞ் செய்ய கமலமொத் திலங்கு நிற்பொன்
னடியிணை வணங் கப்பெற்ற லுழிநிலி டெய்தல் வேண்டும். ()

சூ0 சங்கர நாராயணரான சருக்கச் சுருக்க வசனம்.

எட்டிணர்ப் புன்னை நீழ லென்றும்வீற் றிருந்து ஞாலம்
வேட்டனவழங்கல்வேண்டும் கிமலவென்றிறைஞ்சலோடுங்
கேட்டநல் வரங்க னெல்லாங் கேட்டவா றருளி யாங்குச்
சூட்டரா வரசர்க் கல்லாற் றேன்றல னுறைந்தா னன்றே.()

சங்கர நாராயணரான சருக்க முற்றிற்று.

ஆ. செய்யுள் நூல்.

சங்கர நாராயணரான சருக்கச் சுருக்க வசனம்.

சிவபிரானைத் தியானித்தவராய்க் குற்றமற்ற புராணங்களெல்
லாதெரிந்த சூதமுனிவர் தாருகாவனத்து இருடிகள் கேட்க,
ஆன்போடு சொல்லத்தொடங்கினர்:—“காசிபமுனிவர் மனைவி
கிருவரில் கத்துருவென்பவள் ஆதிசேடன் முதலாகிய பாம்புகளைப்
பெற்றனள். வினைத யென்பவள் கருடனைப் பெற்றனள். அக்கரு
டனும் பாம்புகளும் விரோதித்துச் சண்டை செய்ய, அனந்தன்
முதலாகிய பாம்புகள் பயந்து கருடன் பாதத்தில் வந்து விழுந்து
எங்களை யுன்சீரத்திலாபரணமாகத் தரித்துக்கொள்ள வேண்டு
மென்று பிரார்த்திக்க, உடனே கருடனும் ஆபரணமாக்கிச் சிநேகம்
பாராட்டினன். அதன்மேல் பாம்புகளெல்லாம் நாகலோகம் போய்ச்
சேர்ந்தன. பின்னர் ஆதிசேடன் விஷ்ணுமூர்த்திக்குப்பாயலாகி
யிருந்தனன். அட்டதாகங்களிலொன்றாகிய வாசகியென்பவன்
சிவபிரானை வணங்கி அவருக்கு ஆபரணமாகி யிருந்தனன். அக்
காலத்தில் எல்லாச் சாத்திரங்களும்றியும்பொருட்டுக் காற்றையும்
உண்ணாமல் சங்கன், பதுமன் என்னும் நாகர் இருவர் வாசகி
யிடத்தும் ஆதிசேடனிடத்தும் அன்புவைத்துத் தவஞ்செய்வாரா
யினர்.

அங்குன மேலுமேலும் அரியதவங்கள் செய்ய அவ்விரண்டு
நாகர்முகத்தினின்று மெழந்தவிடத்தின் புகை யெங்கும் வியாபித்
தலால் நாகங்களெல்லாந் துன்பமுற்றுப் பின்னர்த் தெளிந்தன.

சங்கர நாராயணரான சநுக்கச் சநுக்க வசனம். ௯௩

அதன்மேல் வாசகியிடத்திலும் ஆதிசேஷனிடத்திலுஞ் சங்கபத்
மர் சென்று தங்கனப்பிராயத்தைச் சொல்லுதலும், அவ்விருவ
ருங்கேட்டுச் சிவபிரானிடத்திலும் விஷ்ணுமூர்த்தியிடத்திலும்
விடைபெற்று நாகருலகம் வந்து சேர்ந்து சங்கபத்மருக்கு வேண்
டும் வரங்களைக் கொடுத்து முன் போலத் தம்மிருப்பிடத்திற்குச்
சென்றனர். அதன்மேல் சங்கன் தவஞ்செய்து சிவபெருமானுக்
சடிமையாயினன். பத்மன் விஷ்ணுவுக்கன்புடையவனாகியடிமை
யாயினன். பின்னரிருவரும் விரோதித்துத் தங்கள் தங்கள் கடவு
ளைப் பெரிதென்று பேசிச் சண்டைசெய்தனர், அது கண்ட
நாகங்கள் உங்களுக்குத் தெளிவாக நியாயங் கூறுபவர் இங்கில்லை.
பூலோகத்துக்குச் செல்லுங்களென்று கூறின. அது கேட்டலும்
உடனே பதஞ்சலி முனிவருடைய பாதத்தை வணங்கி யநேக சாஸ்
திரங்குளெல்லாம் படித்துக்கொண்டு, மனிதவருவெழுத்துப்பூலோக
த்துக்குப்போய்சிவதீர்த்தம், விஷ்ணுதீர்த்தங்களிலே தீர்த்தமாடிக்
காசிக்ஷேத்திரத்தில் வந்து அங்குள்ள மகருஷிகளிடத்தில் சிவன்
பெரியன் விஷ்ணு பெரியனென்றுகருவங்கொண்டு கூறினர்.

அதுகேட்டஅவாகளுள்சிவபிரானையெல்லாருக்கும் பெரியவர்;
அவரிடத்தில் விஷ்ணு ஐக்கப்பொருள் (கலந்தபொருள்) ஆகுமெ
ன்று மயக்கமில்லாத அத்திரிமுனிவர் நல்லசான்றிர முறைப்படி
சொல்லினர். அந்தவார்த்தையை விஷ்ணுவினிடத்தில்வைத்த அன்
பால் பத்மன் உட்கொள்ளாது நிற்க, மகருஷிகளைப் பார்த்து
மயக்கமுற்ற உங்கள் வாழ்க்கு இவ்விடத்தில் தீரமாட்டாது, தேவோந்
திரன் சபைக்குச் செல்லுமென்றனர். உடனே சங்கபத்மராகிய
அரசர்கள் தேவ சொரூபத்தைப் பெற்றுத்தேவலோகத்தையடைந்
தனராகி, நீலமலைமேல் சந்திரகிரணந்தவழ்தல் போல இரண்டு
பக்கமுந் தெய்வப்பெண்கள் வீசஞ்சாமரத்தினொளி புயத்திலே
பாயவும், மேகத்தைக் கண்டு நடிக்கின்ற மயில்கள் போல அரம்
பை முதலிய மாதர் நடனஞ் செய்யவும், கற்பகமலர்களினின்று சிந்
• துத் தேன்றுளிதலை மேலே தெரிக்கவும், தும்புரு நாரதர் பாடும்
வீணையிசைத்தேன் காதுகளிலூற்றவும், மேகநதாங்கி நின்ற சூரிய
னைப் போன்ற செம்பொன் மணிக்கிரீடம் தலையிற் பிரகாசிக்கவும்,
இந்திராணி தழுவுமார்பில் இரதநப்பதர்க்கங்கள் மின்ன இளஞ் சூரி
யன் விளங்கிஹை போலும் மாணிக்கங்கள் பதித்தபொன் ஓலாகிய

சிங்காதனத்திலிருந்த தேவந்திரனைக் கண்டு ஆசையோடு வணங்கி நின்றலும், இந்திரன் பார்த்து நீங்கள் வந்த காரியம் என்னென்று வினாவினன்.

கயிலாசத்திலெழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவபிரானே பெரியவரென்றும் தாமரைக்கண்ணாகிய விஷ்ணுவே பெரியவரென்றும் நினைத்து வழக்கிட்டு, அது தீர்ப்பதற்கு இங்கேவந்தனமென்று சங்கபத்மர் இருவருங் கூறினர்; அவ்விருவர் வார்த்தையும் இந்தி னன் கேட்டுப் பக்கத்திலிருந்த தன் குருவாகிய வியாழபகவானை நோக்கி, இவர்கள் மனந்தெளியும்படி கூறு மென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனன்; அவரும் மயங்காத விதமாகச் சொல்லுவார்: திருக்கயிலாசமலையிலே யுமாதேவியார் பரமேசுவரனை வணங்கிச் சுவாமி! விஷ்ணு மூர்த்தியுடன் நீர் பொருந்தியிருக்குந் திருக்கோலத்தைக் காட்டவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர். சிவபிரான் அவனை நோக்கிக் குற்றமற்ற தவஞ்செய்தாலன்றி, அந்த வடிவங் காணுதற்கரியது என்றருளிச் செய்தனர். அப்பொழுதே உமா தேவி சுவாமி! தவஞ்செய்தற்கேற்ற ஒரு இடம் அருளிச்செய்ய வேண்டுமென்று கேட்கச், சிவபிரான் சொல்லுவார். அகத்தியமுனி விரிக்கும் பொதிகை மலைப்பக்கத்தில் புண்ணை விருக்ஷவடிவமாக அநேகர் தவஞ் செய்தனர், அங்கே நீயுஞ் சென்று தவஞ் செய்வாயாக, அப்போது நீ விரும்பிய திருவருக்காட்டுகோம். விஷ்ணுவும் நாமும் வேறில்லாமையை நினைத்துத்தரிசித்துப் பெரியமாதவர்களும் பெறுதற்கரிய மோக்ஷத்தையடைவர். இவ்விடத்தைவிட்டு நீ போய்த்தவஞ் செய்யுவிடத்தில் நாமும் விசேடமாக இருப்போம். அந்தத்தலத்தை நினைத்தவரெல்லாருமோக்ஷமடைவர்” என்றருளிச் செய்தனர், உடனே அவருடைய திருவடிகளைப் பணிந்து உமாதேவியார் தம்மை வணங்கிப் பக்கத்திலே நின்ற தேவர் முதலோர்களை நோக்கிச் சொல்லுவார்.

“சங்கரநாராயண வடிவந்தரிசிக்கும்பொருட்டு அரிய தவஞ் செய்தற்குத் தென்றிசைக்குச் சென்றுவருவேன் நீங்கள் அவரவரிருப்பிடத்துக்குப் போங்களென்று கட்டளையிட்டருளலும், தேவர் முதலியவர்கள் உமாதேவியாரை விட்டுப்பிரிந்திருக்கமனமில்லாதவராய் அவரை வணங்கி, “அவ்விடத்து நாங்களுங் கூடவே வந்து உனக்கு அடிமை செய்து கொண்டிருப்போ” மென்று

வேண்டிக்கொண்டனர். உமாதேவியாரும் அதற்கிணைந்து “நீங்கள் புண்ணைவனத்திலே வந்து விருக்ஷவடிவாயிருந்து தேன் மிகுத்தலாந்தழுவாலுங் கனியாலுஞ் சந்தோஷிப்பித்திருங்கள். தெய்வப் பெண்களே நீங்கொல்லாரும் ஆ (பசு) வடிவமெடுத்து வந்திருந்து பால் கொடுத்து மகிழ்ச்சியைச் செய்யுங்கள். ஆகாகிய உங்களையுடைய காரணத்தாலெனக்கு ஆவுடையாள் என்ற பெயரையுலகெலாஞ் சொல்லவேண்டும். முனிவர்களே! நீங்கள் ஆதிசைவர் (பட்டமார்) ஆகி வந்திருந்து நம்மைப் பூசை செய்யுங்கள். தும்புரு நாரதராகிய நீங்கள் வந்து நல்ல இசைப்பாட்டுப்பாடுங்கள். அக்கினியே நீ வந்து திருவீனக்கிடிக. வாயுவே நீ வந்து திருவலகிட்டுக்கொண்டிருக்க ” என்று அவாவர்களுக்குரிய பணிவிடைகளைக் கற்பித்துச் சிவகணங்களிற் சிலரை நோக்கி “ நீங்கள் மனித வடிவெடுத்து வந்து புட்பப் பணிவிடைசெய்யுங்கள் ” என்றும், மற்றவரை “நீங்கள் வந்து நம்முடைய சீ பாததரிசனஞ் செய்து கொண்டிருங்கள் என்றும், அரம்பை யுருவசி முதலிய நீங்கள் மானி உப் பெண்கள் வடிவாகிவந்து நம் முன்னே நடனஞ்செய்திருங்கள். இப்போழுதே புறப்பட்டு எல்லாரும் காசி, கோகன்னம், மதுரையைத் தரிசித்துக்கொண்டு புண்ணைவனத்தில் வந்து சேருவர்கள். பிருதுவி முதலிய பஞ்சபூதங்களும், சூரியனும், சந்திரனும், ஆன்மாவுமாகிய அட்டமூர்த்திகளாகிய சிவலிங்கங்கள் பூலோகத்திலே பலவுள. அவ்வனமே சத்திகளும் வேறாக அனந்தமுள்ளன. சிவமும் சத்தியும் வேறுபட்டகாரணத்தால் வணங்குவார்களெய்தும் பலன்களும் வேவ்வேறாகும். புண்ணைவனத்திலே யெல்லா அமிசங்களும் பிரிவுபடாமல் ஒன்றாகவே நம்முடைய தலைவராகிய சிவ பிரானெழுந்தருளியிருப்பர் ” என்றஞ்சொல்லி விட்டுச் சர்வலோக மாதாகிய உமாதேவியார் தாம்பிரபருணி நதிக்கு வடதிசையிலுள்ள புண்ணைவனசேஷத்திரத்திலெழுந்தருளி வந்திருந்து தோழிப்பெண்கள் சூழ்ந்திருக்க ஆயிர உருடந்தவஞ் செய்திருந்தனர்.

திருக்கயிலாசபதியாகிய சிவபிரான, உமாதேவி தவத்தினாலே திருமேனியினைத்து விட்டனளென்று நினைந்தோ, பிரிந்திருந்ததனல் ஆசையகிப்பட்டோ புண்ணைவனத்திலெழுந்தருளி வந்து சங்கரநாராயணராகிய திருவுருவகொண்டு காட்சி கொடுத்தனர்;

அக்காட்சியை யுமாதேவியார் கண்கள் களி கூரத்தரிசித்து, அமுத த்துளிபோன்ற வார்த்தைகளாலே பலமுறை தோத்திரஞ்செய்து நிற்க, சிவபிரான் தவக்கோலத்துடனின்ற உமாதேவியாரைநோக்கி ‘யன + குவேண்டிய வரத்தைக் கேட்பாய் கொடுப்போ’ மென்றரு ளிச செய்தனர். உமாதேவியார் சுவாமீ! இந்தத்திருக்கோலத்தை மறைத்து உம்முடைய திருவுருக்கொள்ளவேண்டுமென்று பிரார்த் தித்தலும், சிவபிரான் சிவலிங்க வடிவமாகி அவ்வுமாதேவியாருடன் புன்னை வனத்தி லெழுந்தருளியிருந்தனர்.

“அந்த இடத்தில் நீங்க ளரியதவஞ்செய்து, உமாதேவியார் தரிசித்த சங்கரநாராயண வடிவக்காட்சியைக் கண்டால் உங்கள் மனமயக்கம் நீங்கு” மென்று சங்கபத்மராகிய நாகர்களுக்குத் தே வுருளுவாகிய வியாழபசுவான் சொல்லினர். நாகராசாக்களாகிய சங்கபத்மர் எவ்விடத்திலுள்ளது புன்னைவனமென்று கேட்ட வியா ழபசுவான் சொல்லுவார்? “வேணுவனமாகிய திருநெல்வேலிக்கு மேற்கு, சண்பகவனமாகிய திருக்குற்றாலத்துக்கு வடக்கு, களாவன மாகிய சரிவலம்வந்த நல்லூர் (கருனாவல்லூர்) க்குத்தெற்காகக் புன்னைவன கேடத்திரமுள்ளது; அதன்பெருமை சொல்லும் பகுப்புடையதன்று. அந்தத்தலத்தில் வீற்றிருக்குங் கோமதி யம்மை சந்நிதிக்குமுன்னே தேவர்கள்செய்த சுனையொன்றுள் ளது; அதிலே தீர்த்தமாடி நீங்கள் தவஞ்செய்வீரானற் சிவபிரான் தானுந் திருமாலுமொன்றாகிய திருக்கோலத்தைக் காட்டுவர். அங் கே போ” மென்று கூறினர். அதுகேட்டுச் சங்கபத்மர் புறப்பட்டு விண்ணுலகமு மண்ணுலகமுந் துதிக்கும் புன்னைவனத்திலேவந்து கோமதியம்மை சந்நிதியிலிருக்குந் தேவர்களாற்செய்யப்பட்டசுனை யில் தீர்த்தமாடிச், சிவபிரான் திருவடியையும் விஷ்ணு மூர்த்தி திரு வடியையு நினைந்து தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தனர்.

இங்ஙனம் சங்கன் பதுமனென்னு மிருவரும் ஒருவருக் கொ ருவர் சமீபத்திலே யுயர்ந்தபல தவங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கு வகாலத்தில் மேகவண்ண னுடைய விஷ்ணுவினிடத்திலே யாதிசேட ன் எழுந்து “சுவாமீ! சிவபிரானுடனென்றாயிருக்கும் உம்மு டைய திருமேனியைத் தரிசிக்கும்பொருட்டுப் புன்னைவனத்திலே பத்மன் அரிய தவஞ்செய்கின்றான்” என்னலும், ஆதிசேடனை நோக்கி விஷ்ணு மூர்த்தி சொல்லுவார்: “உலகத்தைச் சிருட்டிக்

சங்கர நாராயணரான சருக்கிச் சுருக்க வசனம். ௯௭

கும்பீரமனும் காப்பவனாகிய காணும் சிவபிரானுக்கு வேறுவோமோ? தேவர்களென்று சொல்லப்படுவா ரெல்லாருஞ் சிவபிரான் அபி சமாவார். தமது இடப்பக்கத்திலே யிருக்கிற என்னுடைய வடிவத் தை அச்சிவபிரானே காண்பிப்பர்” என்றனர். வாசுகியெழுந்து தன்னுடைய தலைவராகிய பரமேசுவரன் பாதார விந்தத்தை வணங் கித்து நித்துப் “பாற்கடலிலே நித்திரை செய்யும் விஷ்ணுவுடனொ ன்றருயிக்கும் உம்முடைய திருவுருவைக்காணும் பொருட்டும் புன் னைவனத்திலே சங்கன் தவம்புரிகின்றான்” எனத்தெரியப்படுத்தி னான். அந்தவார்த்தையைத் திருவுளத்துட்கொண்டு சிவபெரு மான் வெள்ளியங்கிரி பூ பியிலே நடந்தாற்போலும் தருமரிஷபத் தின் மேலெழுந்தருளி அகத்தியமுனிவர் வசிக்குந் தென்றிசை க்குத் திலகமாக விளங்கும் புண்ணைவனத்தில் மாணிக்கமலைபச் சேர்ந்த நீலமலையென்று சொல்லப் பேரமருடனே சங்கபத்மர்க்கு முன்னேவந்து ஒருபக்கத்தில் கங்கையைத்தரித்த சடாமருடமும் நாககுண்டலமும், சந்திரகிரணம் போன்ற விபூதியும் மழுவாயுத மும் சர்ப்பாபரணமும் கொன்றைமாலையும் புலித்தோலும் சர்ப்பமா கிய வீரக்கழலும், மற்றொருபக்கத்தில் இரத்த கிரீடமும் மகரகுண் டலமும் இரத்தகிரீடத்தின் நீல மணியினொளிபோன்ற கஸ்தூரிப் பொட்டும் சக்கராயுதமும் பொற்பூனாலும் துள்வாமாலையும் பீதாம் பரமும் பொன்னாலாகிய வீரக்கழலும், பிரகாசிக்க நின்று காட்சி கொடுத்தனர்.

• இங்ஙனங் காட்சி கொடுத்த சங்கரநாராயண வடிவத்தைத் தரிசித்து மனமுருகித் தாழ்ந்து வணங்கிப் பரமானந்தமுண்டாக மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்பக் கண்கள் ஆனந்த நீர்த்துளிபெருகச் சங்க பத்மர் பலதரந் தோத்திரஞ்செய்தனர். அதன்பின் “கமலக்கண் ணாகிய விஷ்ணு உம்முடைய அபிசமென்று அநியும் புத்திகூர் மையில்லாமல் நீங்குநிருவரும் வேறென்றெண்ணும் அடியேனுக் குத் திருவுருள் செய்ததென்னையோ? கங்கையைத் தரித்த கருணை மங்கடலாகிய கடவுளே” யென்று பத்மன் கூறுதலும், அதுகேட் டித் திருவுருளகிழ்ந்து சங்கபத்மரிருவரையு நோக்கி “யுங்களுக்கு வேண்டிய வாமெதுவானாலுங் கொடுப்போம் கேளுங்கள்” என்று சங்கரநாராயணராகிய பெருமான் கட்டளைபிட, சங்கபத்ம ரிருவ ரும் அவரை வணங்கிச் “சுவாமீ! பிரமவிஷ்ணுமுதலிய தேவரெங்

லாரும் உம்முடைய அமிசமென்னும் உணர்ச்சி யெந்தக்காலத்து
மெய்களுக்கு விருத்தியாகவேண்டும். உம்முடைய திருவடிகளை
யருசசனைசெய்து தோத்திரஞ்செய்து நாக்க னெப்பொழுதும் உம்
மிடத்திலே யிருக்கவேண்டும். இந்தப்பூலோகத்தில் பாபத்தைச்
சம்பாதிக்குங் கொடியவரும் ஒருதரம் இந்தச்சுனையிலேதீர்த்தமாடி
பும்முடைய திருவடிகளை வணங்குவராகில் அவர்கள் மோக்ஷம
டையவேண்டும். நீரும் இந்தப் புன்னைமரநீழலிலிருந்து உலகத்தார்
விரும்பிய வரங்களைக் கொடுக்கவேண்டும்” என்று கேட்ட, அவ்வா
றே கொடுத்தருளிச் சங்கபத்மருக்கன்றி மற்றொருவருக்குந் தெரி
யாமல் மறைந்து புன்னைமரநீழலில் சங்கரநாராயணராகிய பெரு
மான் எழுந்தருளியிருந்தனர்.

எட்டாவது:

உக்கிரன்வழிபடுசருக்கம்.

என்றலு முனிவர் வாழ்த்தி யினமலர் முருகு விம்மு
மன்றலம் புன்னை நீழன் மறைத்துறை யண்ண ரேன்றி
நின்றவா றுரைத்தி பென்ன நெஞ்சகங் குழைந்து கூற
நன்றென மகிழ்ந்து சூகன் மீளவு நவில லுற்றான். (க)

மலைபமா மலையிற் சாந்தும் வடிரமும் வரன்றிப் பாயு
மலைகுலாம் பொருநை யாற்றி னகன்கரை மணலூர் மேவுஞ்
சிலைகுலாங்குவவுத்திண் டீடாட்டென்னவ னனரவாய்வேம்பி
னிலைகுலா மலங்கன் மார்பி னெண்டிசை புரக்குங் கோவே()

மற்கிளர் குவவுத் திண்டோண் மாறுகொண் டெழுந்து
நின்ற, பொற்கிரி திரித்துச் செஞ்சேற் பொறித்துவெம்
புலிகான் போக்கி, விற்கொடி தடிந்தோ ணும்பர் விண்ணு
விழ்ந்திருந்த தன்ன, கொற்கைகா வலவன் முந்நீர்க் குமரி
யந் துறைபி னானே. (ஈ)

செருமுகத் தேற்ற தெவ்வர் செம்மல ரகலம் போழ்த்து
சொரிபசங் குருதி மாந்திச் சுவைத்திடு நிணம்வாய்ப் பில்லி

*அரவாயிலை - அகம்பேரலும் வாயிணையுடைய இலை, வாய் - விளிம்பு.

யெரியுமிழ்ந் திலங்கு வேலா னிருநில வரைப்பின் மன்னர்
குருமணி மவுலி தேய்க்குங் குரைகழற் காலி னானே. (௪)

மழைக்கருந் தடங்க ணல்லார் வனமுலைக் கோடு முழுகி
யுழக்கலி னுடைந்து பைந்தே றாற்றிருந்தொழுநுந் தாரான்
பழுத்தமு தொழுநு தீஞ்சொற் படுவாந் வலவ ராய்ந்து
கொழித்ததீந் தமிழ்கூட் டெண்ணுங் கூடலம் பதியி னானே.()

முடியிலா வுலகின் மன்னர் முடித்தழும் பிருந்த தானாற்
படுதிரை சுவற்றி நீலப் பனிமுகி ரொடரின் விக்கிக்
கடிமலர் முருகு கிம்முங் கற்பக நீழல் வேந்தின்
சுடர்கிரிபசும்பொன்மோலிதொடி.யினுற்றுக் கன்செய்தானே()

மோட்டிள முனைகயிற் றோன்றி முருகுசொப்பனிக்கு மன்றற்
றோட்டுமென் கமல வாகித் துறைதொறு மெழுந்து துள்ளிப்
பாட்டிள வண்டு மூசப் பாணீவாய்க் கழுவி னென்றிச்
சேட்டிளங்கயல்உள்பாயுஞ் செந்தமிழ்நாட்டின்வேந்தே. (௭)

கந்தடு வெருகரி வேகக் கடாக்களி யாணை மன்னர்
வெந்திறல் விளைக்க ஸாற்றார் வெருண்டுதா மகளி் ரென்னப்
பந்தொடு பாணை நல்கிப் பனிமதித் கவினக நீழ
துந்துரீர் ஞாலங் காக்கு முக்கிர னென்னுங் கோவே. (௮)

பூடல்வண் டார்த்து மூசப் பச்சிளந் தேற லுற்றுந்
தோடலர் கடம்பி வீழற் சுடரிழை யொருபா லாகக்
கூடலம் பதிவா ழீசன் குரைகழ வினங்கு றோன்று
ஹோடா லுஞ் சென்று சூடு நகைமணி முடியி னானே. (௯)

சூயங் னொருநாட் டெண்ணீ ரணைகடன் முகட்டிற்றோன்றிப்
பாயிருட் பிழம்பு சேக்கும் பக்கதிர்ப் பரிதி யன்ன
சேயொளி மவுலி தாங்கித் திருமணிக் குழைவில் விச
மாயிரு ஞாலம் விற்கு மணிகினர் வலைய யின்ன. (௧௦)

அதிர்ந்திரைக் கடலிற் பட்ட வலங்கொளி யாரத் தோடும்
பொதியினிற் பிறந்த வாரம் பொலிவுறு மலங்கன் மார்பிற்

றதைமலர்ப் பாரி சாதத் தண்ணிழ லுறையும் லேந்தின்
கதிர்மணி பாரந் தாங்கிக் கணிகழல் வீக்கி னானே. (௧௧)

ஆழ்கடல் வரைப்பிற் றெவ்வ ரருவரை யகலம் போழ்ந்த
போழினுற் படுவண் டோச்சிப் பொருதிறற் கூற்று மஞ்ச
வழிவெங் கனலிற் சிறி யுருமென வுரறி யார்க்கு
மேழுமர் கனிநல் லியானை யெருத்தமேற் றேன்றி னானே. (1)

விண்ணுற விவந்த கோட்டு மேருமால் வரையிற் றீட்டு
மண்ணலஞ் சுறவு வாய்த்த வாடமை பதாமை யோங்கத்
தண்ணிலாக் கவரிக் கற்றை யிருபுடை பெழுந்து தாமுக்
கண்ணகன் ஞாலங் காக்குங் கடவுள்வெண் குடைநி ழற்ற. (2)

பாய்திரைக் கடலிற் புட்ட பானிறப் பதுவாய்ச் சங்கஞ்
சேயுயர் விசம்பி னோடு திசைமுகங் கிழிப வார்ப்ப
யீயுயர் குடுமிக் குன்ற மிசைத்தவழ் கமஞ்சூற் கொண்டல்
வாய்திறக் தார்ப்ப தென்ன மண்கணை முழவு விம்ம. (௧௪)

நகுமணிர் சூட்ட ராவி னனந்தலைக் கிடந்த ஞாலத்
திசுல்பெஞ் வாகி நம்மே லெழுந்தன போலு மென்ற
பகலவன் பசம்பொற் றேறிற் பாய்பரி வெருவி யோட
வகலிரு விசம்பிற் றாவு மலங்குளைப் புரவி சூற. (௧௫)

படர்சிதை யரிந்து வென்ற பழம்பகை தீர வேண்டி
மிடல்கெழு மவுணர்ச் செற்ற வெந்திறற் குவிச வேந்தின்
சுடர்முடி தூளி யாகத் தொடியெறி கொற்ற சோக்கித்
தடவரை யடைந்த போலத் தறுகண்மா லியானை ரெல்ல. (1)

எரிசுடர்க் கற்றை கக்கு மிலங்கொளிப் பரிதி பொற்றேர்
விசைதரு கரின மாவின் வெந்தழ லாற்று மாபோற்
கருவிவா னகடு கீண்டு கதிரின நிலவு கான்ற
குருமணிக் கொடிக ளாடுங் கொடிஞ்சிமான் றடந்தேர் சூழ. (1)

வானம ரழுவ நீத்தி மற்பழுத் துயர்ந்து விங்கு
தோவினர் திருவில் விசுர் தொடுசுழ னரல யாகத்

தாளினர் முருகு விழும தண்மலர் தொடையன் மாப்பர்
கோளரி யேறு மாணங் கொலைத்தொழி விளைஞர் சுற்ற. (௧௮)

எரிமணிக் குன்றஞ் சேர்த்த மரகத வல்லி யேய்க்கு
மருள்சுரந் துலக மீன்ற வங்கயற் கண்ணி. பா.கம். 11
பிரிவில் னினிது வாழும் பிறைக்கொழுந் தணிந்த பெம்மான்
மறைமல ரணைய பொற்றாள் வணங்குவா னேகி னானே. (௧௯)

புண்ணுறு புலவ வேலான் புதநற வுயிர்க்கும் புன்னைத்
தண்ணுங் கவி னெல்லை சார்ந்தாழித் தறுகட் சீற்றத்
தண்ணலங் களிந லியாணை யாடல்வெண் கோடு பரய்ந்து
மண்ணகங் குழிப்ப நீல வரையென வீழ்ந்த தன்றே. (௨௦)

கொலைமகத் தறுக ணியாணை கோடுமண் குழிப்ப வீழ்ந்த
நிலைமைமற் றென்கொ லென்று மன்னவ னினைக்குங் காலை
மலைமகள் சாபந தன்னுற் புலையன மணிக்கிரிப
னலைகடன் ஞாலங் காக்கு மரசன்முன் னெய்தி னானே. (௨௧)

வார்கழ லீலங்கு னோன்றிள் வந்துமுன் னின்றஞ்சி நிற்பக்
கூரிலை யலங்கல் வெள்வேற் கொற்றவன் குறித்துநோக்கி
யாரைநீ யென்ன லோடு மய்வனந் திருத்தி யிடுஞ்சி
சேர்த்து புலைய னென்றே செப்புவான் மெட்டங்கி னானே. (௨௨)

கொற்றவர் விங்கு எகக் கோய்மலர்க் கூனொன் றுண்டான்
மற்றத னிடைபே தோன்றி வானுற சிவந்து நின்ற
புறறினை யெறிதலோடும் பொறிவரி நாகந தன்வா
லற்றிடவொன்றுதோன்றிற் றத்தன்றிமுரைப்பார்யாரே. (௨௩)

கள்ளுயிர்ததலர்ந்தகொன்றைக் கடிமலர்க்கண்ணியண்ணல்
வெளொளிற் றரவ மாதல்வேண்டுமென் றுரைத்த லோடு
மன்னிலை யலங்கல் வேலா னாகது காட்டு இகன் னா
வள்ளுறை கழிஇய லொள்வாள் வயவரோடேகி னானே. (௨௪)

போயவன முருகு விழும புன்னைபங் பொதும்பர் நீழற்
சேயுயர் புறறின டாங்கர்ச சிவலிங்க மொன்று கண்டா

ஐயபே ருவகை வெள்ள மலையுலட் டெடுத்துப் பொங்கத்
தாயவா னரவந் தோட்ட சுணையினீ ராடச் சென்றான். (௨௫)

தேனொடு சுருப்பும் வண்டுஞ் செவ்வழி பாட விண்டு
காணுலாம் பசுந்தேன் மல்குங் காவியஞ் சுணை ராட
மீனவே றுயர்த்த வண்ணன் மேகின னின்ற காவை
வானிடைபெழுத்தோர்தெய்வம்வாய்விட்டுமொழிந்ததன்றே
கொங்குலா மலர்து யேத்தக் கூடலம் பதியி னாளும்
பொங்கிய வுனகை யோடு போதரு வருத்த நோக்கி
யங்கயற் கண்ணி யோடு மாலவா யமர்ந்த வண்ண
லிங்கெழுந் தருளி நின்ற னிருநிலம் புரக்குங் கோவே. ()

கோல்வளை யுமையா னோடு கூரெயிற் றரவ வேந்தர்
மேலைநா ளன்பு முற்றி மெய்த்தவம் புரித லாலே
மாலொரு பாதி யாகி வயங்கிட வடிவு விண்டோ
பாலமர் கடவுள் காட்டி யருளிய தலமு மீதால். (௨௮)

இன்னினர் தென்றல் வாழு மிவ்வன முருகு கிம்ம
புன்னையம்பொதும்பரென்னப் புதல்வரிப்பொதும்பர்வாழு
மின்னவிர் சடையி னுனை விதிமுறை யருச்சி யென்னுச்
சொன்னவைகேட்டலோடுமகிழ்ந்தனன்சுடர்செம்பூனான் ()

ததைமலர்க் குவளை பூத்த தன்குணப் புனலின் மூழ்கி
மதிதவழ் பசும்பொற் கோட்டு மலையச்செஞ் சாந்து மன்றற்
புதறாப் பேரது மேந்திப் புன்னையம் பொதும்பர் வாழும்
கொதியழற் குலமேந்துங் குழகனை வழிபட் டானே. (௩௦)

மற்பக மலர்ந்த திண்டோன் மன்னவன் மகிழ்ச்சி கூர்ந்து
சிற்பதுற் றுறைபோ யுள்ளந் தெளிவுறு தச்சர்க் கூறிப்
பொற்பிதிசகிழ்த்ததன்பூம் புன்னையம்பொதும்பரெல்லங்
கற்பக காடு நாணக் கடிந்த ராககி னானே. (௩௧)

வானக டுருவி நீண்ட மணிமதில் பரவை மேய்ந்த
நீனிநக் கொண்ட றுழ நிவந்தமண் டபங்க னோங்கு

உக்கிரன் வழிபடு சருக்கச் சருக்க வசனம். ௧௦௩

கூனிளந் திங்க டேய்க்குங் கோபுரந் திகழ்ந்து தோன்றத்
தேனுலாங்கொன்றையார்க்குச் சினகரமியற்றினானே. (௩௨)
ஒண்ணிறப்பசும்பொன்னாழி பொளிபரந்திமைத்தலாலே
கண்ணினிற் பொலியுந்திண்டேர் காண்டகமியற்றல்செய்து
தெண்ணிலா வேணி யார்க்குச் சித்திரைத் திங்க டன்னில்
விண்ணவ ரிறைஞ்சி யேத்த விழாவினை நடத்தி னானே. (௩௩)
மஞ்சலாக் கடம்பி னீழன் மணிபிடற் றிறைவற் போற்ற
விஞ்சிசூழ் மதுரை மூதூர்க் கேகலான் கூழை வாழுஞ்
செஞ்சுடர் மவுலி யண்ணல் சேவடிக் கமலம் போற்றி
வெஞ்சின வடிவேல் வேந்தன் வியனார் மேவி னானே. (௩௪)
விடம்பொழி யரவு போற்ற விற்சால் கூழை வாழு
மடந்தையோர் பாகன் பொற்றாள் வைகலும் வந்து போற்றி
யடங்கலர்ச் செருக்கும் வேலா னளப்பருங் காலம் வைகி
யுடம்பொடு மழிவி லாத வுபர்கதி யெய்தி னானே. (௩௫)
பொருப்பினங் கன்னி சாபம் பொருந்தலாற் புலைய னாகி
மருத்துணர் விரிந்த புன்னை வனத்துறை மணிக்கிரீபன்
விரைத்துணரிதழி வேயந்தோன் கொள்ளிவெற்படைந்தான் பின்ன
ரொருத்தியு மாங்கண் வைகியுயர்கதி யெய்தி னானே. (௩௬)

உக்கிரன் வழிபடு சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகச் செய்யுள் - ௩௬௬.

உக்கிரன் வழிபடு சருக்கச் சருக்க வசனம்.

(சங்கராசாராயணராகிய பெருமான் புன்னைவனத்தில் மறைந்
தெழுந்தருளியிருந்தனர்) என்று குதமுனிவர் கூற கைவிசாரணைய
முனிவர் அவரைத் துதித்து, “அவ்வெம்பெருமான் பின்னர் வெ
ளிப்பட்டிருந்த சரிதஞ் சொல்லியருளுக” என்று கேட்டு மனமு
ருகியமிகிழ்ந்து குதமுனிவர் கூறுவாராயினர்:—

“பொதியமலையிற் சுந்தனக்கட்டைகளையும் ஷிரங்கனையும்
வாரிக்கொண்டு செல்லும் தாம்பிரப்ருணி நதிக்கரையிலிருக்கிற

மணலூரில் வசிக்கும் மலைபோலும் வலிய தோளையுடைய பாண்டியன் ஷேய்யமாஸையைத் தரித்த தன் புயவியா லெட்டுத் திக்குகளையுங்காக்கும் அரசன், தன்னுடைய புயங்களுடன் பகைத்துநின்ற மகாமேருமலையைச் செண்டாலடித்து, அதிலே தனது மீனக்கொடியை யெழுதிவைத்தவன், சோழனுடைய புலிக்கொடியைக் காட்டிலே தூத்தியவன், சேரனுடைய வீர கொடியை யறுத்துத் தள்ளினவன், தேவருலகக் கீழே யிறங்கியிருந்தாலொத்த கொற்கை நகரத்துக் கதிபதி, கன்னியாகுமரித் துறையையுடையவன், புத்தக்களத்திலெதிர்த்த பகைவர்மார்பைப் பிளந்து, இரத்த முதலியவற்றையுண்டு பிரகாசிக்கும் வெலாயுதத் தையுடையவன். நிலவுலகிலுள்ள அரசர்களுடைய கிரீடங்களிலே உரோஞ்சும் வீரக்கழலையணிந்த பாதங்களையுடையவன், இளம்பெண்களுடைய கொங்கைகளாகிய கொம்புகள் பொருது கலக்கலால் அரும்புவிளிந்து பசிய தேனெழுக்கும் பூமாலை புனைந்த வன், முதிர்ந்த தித்திப்பாகிய சொற்களைப் பயிலு காலினுலையாராய்ந்து தமிழைக் கொள்ளுகொண்டெண்ணு மதுரைமாமகரத் தையுடையவன், பூலோகத்தரசர் மகுடத்திற்றழும்பிருந்த தன் பாதங்களால் கடல்நீர்வற்றச் செய்தவன், மேகத்தைத் தளையிட்டவன், தேவேந்திரனது பிரகாசம்பொருந்தியபொற்கிரீடத்தைவிளையெறிந்து பொடியாக்கினவன், தாமரைத் தடாகங்களின் துறைதோறும் வானமீன்களெழுந்து துள்ளிக் கழுமரத்தினுசலியிலே தாவுந் தமிழ்காட்டிற்குத் தலைவன், கட்டுத்தறியை முறிக்கின்ற கோபத்தையும் மதத்தையும்பொருந்திய யானைகளையுடைய தன் னோடு புத்தஞ்செய்யமாட்டாமற் பயந்து நாங்கள் பெண்களென்று சொல்ல; அவர்கள் கைகளிலே * பந்தம் பாவையுங்கொடுத்து (அவரைப் போக்கிச்) சந்திரவட்டக்குடைநீழலில் உலகத்தை இரக்பிக்கும் உக்கிரனென்னுஞ் சிறப்புப் பெயருடையவன்;

இவன் வண்டிகன் முழங்கி மொய்ப்பத் தென்றற்காற்று வீசும் மலர்கன்விரிந்தகடம்பவனத்தில் மீனாகியம்மையிடப்பழமாகலிருக்

* பந்தம் பாவையுங்கொடுத்துப் பண்டைக்காலத்தரசர்வழங்கு. அந்தரவது—தோற்ற பகைவர் வணக்கஞவாராகில அவர் கையில பந்தம் பாவையுங்கொடுத்து விளையாடசொல்லிப் பாரதது விட்டுவிடுதல்; இதற்காகவே பந்தம் பாவையும் அரசர் தம் வாயினில் கட்டித் தாங்கவிட்டிருப்பர். (திருமுருகாற்றுப்படைமீல் 'விளிபுனைபு கொடு பாவையுங்கப்பெருந்தேயத்தோருவாயில்') என்பதனுதாரணம்.

க மதுரைமாநகரத்தில் வீர்பூஞ் சோமசுந்தரக் கடவுள் திருவடித் தாமரைகளைத் தினந்தோறும் போய்த் தரிசிக்கு நியதியுள்ளவன். ஒருளாள் வீவர்த்த கிரீடந்தரித்து இரத்குண்டலங்கள் ஒளிவீசவும், பெரிய பூமண்டலத்தில் விலையுயர்ந்த மாணிக்கங்கள் பதித்த வாகு வலயம் பிரகாசிக்கவும், முத்தாரமுஞ் சந்தனமும் பொலிவு பெற்ற மாற்பிலே தேவேந்திரனாற் கொடுக்கப்பட்ட இரதநாபரணத்தைத் தரித்து வீரக்கழலணிந்து, கடல்சூழ்ந்த இடத்திற் பகைவர் மலை போன்ற மாற்பைப்பிளந்த பிளப்பால் (அப்பிளப்பில்) வந்து மொ ய்க்கும் வண்டுகளை விரட்டிப், போர்செய்யும் வலியயமனும் பயப்பட் க் காலாக்கினிபோற் கோபித்து முழங்கும் ஏழுமுழமுயர்ந்த பட் டத்தியானமேலேறி உயர்ந்த சிவர்க்களையுடைய மகாமேருமலையி லெழுதப்பட்ட பெருமைபொருந்திய மீனக்கொடி யுயர்ந்து விளங் கவும், குளிர்ந்த சாமரங்க ளிருபுறமு மெழுந்து வீசவும், இடமகன் றபூமியைத்தன் கிரணததாலே காக்குஞ் சந்திரவட்டக்குடை நிழ லைச் செய்யவும், ஆகாயமுந் திசைகளுங் கேட்கும்படி பிளந்த வாயையுடைய வெற்றிச்சுவகமுழங்கவும். குல்கொண்ட மேகங்கள் ஒலி த்தாற்போல மண்கணை, முழவம் என்னும் வாத்தியங்கள் ஒலிக்க ளும், பூலோகத்திற் சண்டைகிடையாமல் நம்மேல் புத்தத்துக்கு வந்தனவோவென்று சூரியன் குதிரைகள் பயந்துபோக ஆகாயத்தி லே தாவும் குதிரைகள் சூழ்ந்துவரவும், விரிந்த சிறகுகளை யறுத்து வென்ற பழைய பகையைக் கெடுக்க விரும்பி, வசிராயுதத்தைபு டைய தேவேந்திரன் இரதகிரீடம் பொடிபட வளையெறிந்த வெ ழ்றியை யுக்கிரனிடத்திலேகண்டு பெரிய மலைகளெல்லாம் வந்தன போல அஞ்சர்மையுடைய யானைகள் நடந்துவரவும், கிரண்கூட்டி டத்தைவீசிப் சூரியனுடைய தேரில் விரைந்துசெல்லுங் குதிரைகளின் கொடிய வெப்பத்தைப் போக்குதல்போல மேகங்களைக் கிழி த்துச்சென்று பிரகாசஞ்செய்ய மணிகள் பதித்த கொடிகளையையு மும், தலையலங்காரத்தைபுடைய தேர்கள் சூழ்ந்து வரவும், புத்தக் கடலைக்கடந்து உயர்ந்து பருத்த புயங்குளையுடையராய் முழங்கும் படி வீரக்கழலணிந்த காலையுடையவராய் வெற்றிமலை யணிந்தவ ராய் ஆண்டிங்கம்போன்ற கசலாள்கள் (சுத்தவீரர்) சூழ்ந்துவரவும், இரதநாமையைசுற்றிப் படரு மரகதவல்லிக்கொடிபோலும் மீனா ட்சியம்மையைப்பிரியாத சோமசுந்தரக் கடவுளைத் தரிசிக்கும் பொருட்டு மதுரைமாநகரத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

இங்ஙனம் புறப்பட்டுப் புலான்மணங்கமழும் வேலாபுதத்தை யேந்திய உக்கிரபாண்டியன் புதிய வாசனையைச் செய்யும் புன்னை வனத்தின் பக்கத்தில் வந்த இடத்தில் பட்டத்தியானை கொம்பினாலே குத்தி மண்குழியப்பாய்ந்து கிழே வீழ்ந்தது; அதுகண்டு உக்கிரனினதுயாதுகாரணமென்று நனைக்கும்போது உமாதேவி சாபத்தினாலே புலையானாகிய மணிக்கிரீபனைப்பவன் அவன் மூன் னேவந்து வணங்கிநிற்ப, அரசனவனைப்பார்த்து நீயாரென்று வினா வன்னன். மணிக்கிரீபன் “அடியேன்புலைய” எனென்றுசொல்லிப் பின்னுஞ் சொல்லுவான் “மகாராஜாவே இவ்விடத்திலேயொரு புன்னை வனமிருக்கிறது. அதிலே ஆகாயத்தையனாலிவளர்ந்தபுற்று ஒன்றுள்ளது; அதை வெட்டினேன் அவ்வெட்டுப்பட்டு ஒருபாம்பு வாவற்றுவெளியேதோன்றிற்று; அதன்வலிமையைச் சொல்லவல்ல கூர்யாவர்? அந்தப்பாம்பு: கொன்றைமாலையைத் தரித்த சிவபிரானு டையதாக இருக்கவேண்டும்” என்றான். உடனே அரசன் “அந்த இடத்தைக் காட்டுக” என்று வானாபுதத்தையேந்திய வீரர் குழ மணிக்கிரீபனுடன் போய்ப்புன்னையஞ்சொலை நீழலில்மிகவுயர்ந்த புற்றின் பக்கத்திலே ஒரு சிவலிங்கத்தைக்கண்டு பெரியமகிழ்ச்சியா கியகடல்பெருக்கெடுப்பவந்து ஒளிபொருந்தியதாகத்தினாலே தோ ண்டப்பட்ட நாகசுனையிலே ஸ்நானஞ்செய்தற்கு சிந்திப்போது, அங்ஙராசன் கேட்கும்படி ஆகாயத்திலேயொரு தெய்வவாக்கானது “வாசனைதங்கிய மலர்களாலருச்சித்துப் பூசைசெய்ய மதுராககாத் துக்கு நீ தினந்தோறுஞ் செல்லும் வருத்தத்தைப்பார்த்து மீனாட்சி யம்மைபுடன் திருவாவவாயாகிய மதரையிலெழுந்தருளிய சோம சுந்தரக்கடவுள் இவ்விடத்திற் சிவலிங்கமாகியிருக்கின்றார். அரச னே! உமாதேவியாரும் சங்கபத்மரிசுவரும் பூருவகாலத்தில் அன்பி னாங் அருந்தவங் செய்தலாலே சங்கராநாராயண வருவத்தைச் சிவ பிரான் காட்டியருளிய தலமு மிதுவே. தென்றற்காற்றஞ் சஞ்சரித் து மிந்தவனத்தைப் புன்னைவனமென்று சொல்லுவார். இந்தவனத் திலே தங்குஞ் சிவலிங்கப்பெருமானை விதிப்படி பூசைசெய்” யென் னு கூறியது.

அதுகேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்து அரசன் நாகசுனையிலே தீர்த்த மாடிப் பொதிய மலைச்சத்தனமும் அன்றலர்ந்த மலர்களுக்கொண் டி மேற்கூறிய சிவலிங்கமூர்த்தியைப் பூசைசெய்து மகிழ்ச்சி மிகுந் து சிற்பசாத்திரத்திற் தேர்ந்த தச்சர்களை வரவழைத்துப் புன்

ளைபுங்காடெல்லாங் கற்பகாரும் காணமடையக் காஹல்பொருந்
திய காடாகச் செய்து, ஆகாயத்தையுருவிச்செல்லு மழைய திரு
மதில்களும் நீருண்ட மேகங்கள் உந்துபடி மண்டபங்களுக்குச்
திரமண்டலத்தை யளாவிய கோபுரமும் விளங்கித் தோன்றச் சிவா
லயங்கட்டுவித்து, ஒள்ளிய நிறந்தங்கிய பசியபொன்னுலாகிய சக்
ரங்களின் கிரணம் வியாபித்துப் பிரகாசித்தலாலே (தூரத்திலே
சென்றாலும்) கண்ணுக்குப் புலப்படுத் தண்ணிய தேர் அழகாகச்செ
ய்து சித்திரைமாதத்தில் தேவரும் வணங்கத் திருவிழாவு நடாத்தி,
அதன்மேல் விடர் தங்கிய சங்கபத்மர் முதலிய சர்ப்பங்கள் வண
ங்கப்பெருமை மிகுந்த கூடையென்னும் புண்ணாவனத்திலே தங்கு
ம் அச்சிலவிங்கப் பெருமானைத் தினந்தோறும் வந்துபூசித்து, அள
வற்ற காலமிருந்து தேகத்துடனேயுயர்ந்த மோகுத்தை யடைந்த
னன். பார்வதிதேவி சாபத்தாற் புலையாகிப் புண்ணாவனத்தில் வசி
த்திருந்த மணிக்கிரீபணுங் காலாசபதவி யடைந்தனன். அதன் பின்
தக்கணையென்பவன் அவ்விடத்தில் வசித்து, உயர்ந்த மோகம
டைத்தனன்.”

ஒன்பதாவது :

தக்கவண தவம்புரிசருக்கம்.

—\r/—

என்னலு முனிவ ரெல்லா மீறிலா வுலகை பூத்து
முன்னுநான் முழுதுந் தேர்ந்த முனிவனை விருப்பி நோக்கி
யன்னவள் வீடு பெற்ற தன்மையை யறைவா பென்னத்
தொன்னெறியுணர்ந்தருதன்சொல்லுவான் ஞெடங்கினானே.

வேறு

மதுரநர் திவலை பருகுவான் வீழ்ந்து மழலையஞ் சரும்
பர்பாட்டயரப், பொதியனிழ் கமலப் பொய்சைசூழ் பிரமபுரத்
தீனின் முடிவிலா வேத, விதியில் விண்டு சருபனென் றுள்
னோர் வேதிய னங்கவன் நனக்குத், ததைமலர்க் கூந்தற் றக்
கணை பென்றோர் தனையுண் டணங்கெனத் தருவான். (உ)

* கூறல் - இப்பொழுது மணிக்கிரீபணுங் காலாசபதவி பரமபுகாராய் அதன்மேல்
அப்பாமபு வசொரும புறநிலைகொண்ட புகழ்க்கதைத்தவரேயிதது; பின்னர் அந்
வசொரும சிவபிரமபுகாரமாதலானது.

புத்தமுத தணையாள் வடிவிகேட் றெகிப் புட்கர சன்ம
னென் றோது, மெய்த்தவ மறையீரின் விருப்புறு புதல்வ
ன் விரிபுன்ற காசிராடகன்று, சத்தியகீர்த்தியென்பவ் னன்
னா டங்கைத் தனடியிணை கொழலு, மெத்தலை நின்று வர்
தனை பேரென் னிசைக்கென விசைத்தன னன்றே. (௩)

சொல்லலு மந்த மனறபவன் தனக்குத் துவர்படு
கொண்டையங் கணிவாய், முல்லைவெண் முறுவற் புதல்வியை
வேத முறைபினிற் கடிமணம் புணர்சித், தல்லியங் கரலத்
தாரினான் தனக்கோ ரரும்பெறற் புதல்வரின் மையினு, லில்
லறம் புரிதி யென்றவன் தனைத்தன் னில்லிடை யிருத்தினன்
றுறத்தான். (௪)

அங்கவன் மகிழ்கூர் தங்கலுழ் மேனி யணங்களுள்
புதுநலங் கவர்ந்து, திங்கனொன் றிருந்து மாண்டன னெ
ன்று செப்பலு மிருந்தவத் தோர்கள், பொங்குலெவம் பூலை
யா ளிளமையிற் கைமை பொருந்துறக் கடிமணம் புணர்ந்த,
கொங்கலர் தாரா னிளமையி னிறத்தல் கூறெனக் கூறுவா
ன் சூதன். (௫)

முற்பிறப் பதனிற் தத்தரி நெடுங்கண் முகிழ்முலைத் தக்
கணை பென்பாள், சொற்புனை கவிஞ் னாகுமாற் தனது அடி
யிடைத் தாமொழித் கணிவாய்க், கற்புடை மனை பாள் காத்தல்
கூர் திருப்பக் கணிகையர்ப் புணர்ந்தீ வினையாற், பொற்
பினிற் பொலிந்த பெண்பிறப் படைந்து *கைமையைப்
பொருந்தின னன்றே. (௬)

வானவ னொருவன் றேவியுந் தானுமுயலுருத் தாங்குபு
மணப்ப, வுனவாய்த் தேவ னுபிரசெகுத் திடலுந் தேவியாக்
குறைத்தகா பத்தாற், கானுலா மலங்கற் சத்திய கோத்தி
கதிரிள வனமுலைக் துயற்கட், டேனவாந் கிளவித் துணைவி
யோ டின்பந் தினைத்திடு காலையி லிறத்தான். (௭)

கைமையுற் றுருகுந் தக்கணை தடங்கண் தலுழந்தனள்
புலம்புறு காலை, மெய்மைநா நெளிந்த காலப னென்னும்
விழுத்தவ னவ்வயின் மேவி, யிம்மையே யன்றா லெழுபிறப்
படையுங் கைமைநீ யிரங்கலென் றேக, மம்மர்நோய் தவிர்ந்
து புண்ணிய ரதிக ளாடுவான் மனக்கொடு போனாள். (அ)

தெளிபுன னதிகள் பற்பல தோய்ந்துந் தெளிந்தில
ளுள்ளமா தலினுற், றளிமுகி றவழுஞ் சந்தனச் சீரற் றட
வரைக் குறுமுனி யுள்ளங், களிகொள வுறையுந் தென் றிசை
பெழுந்து கடிமலர் முருகுசொப் பளிக்கு, மளிமூரல் புன்னை
வனத்தினி லடைந்தா ளகன்றது மனத்தழுக் கன்றே. (க)

மனவிரு ளகற்றுந் தன்மைபா னீல மணிமிடற் றிறை
வன்வாழ் பதியி, னினமலர்ப் புன்னை வனத்தினுந் கீணையொ
ன்றிலதென வெண்ணிவா ளரவச், சீனையினீர் படிந்து வற்
கலை யுடுத்துத் தூபவெண் ணிற்றணி துலங்க, வினையிருள்
கடியுமஞ்செழுத்துணர்ந்துமெய்த்தவம்புரிந்தனன்மன்னே .

மற்றவன் கனவின் மழவலான் றேன்றி மதிநுதன் மன்
னுமோர் பிறப்பி, னுற்றதோர் குழவி யாகமற் றேழாம்
பிறப்பினி லோரெழு புதல்வர்ப், பெற்றபி னீக்கு வந்துயர்
வெள்ளிப் பிறங்கல்சென் றடையென வருளாற், சொற்ற
வை கேளா வவ்வழி யகன்று தஞ்சின வெரிதழ் மடவாள்.

என்னலு முனிவர் சூதனை நோக்கி யீறிவா தான்முழு
துணர்ந்தோய், பின்னென துடிங்கு துண்ணிடைக் கனிவாய்
மெல்லிய விருந்தவம் புரிந்துந், துன்னிய பாவந் தீர்த்தில தா
கித் தொடர்ந்தது கூறுவா யென்னத், தன்னிக ரில்லாச் சூத
மா முனிவ னத்திறஞ் சாற்றுவான் சமைந்தான். (கஉ)

முத்தியை வினைத்தல் கருமமே பென்று முழுதுணர்
ளுனமே யென்று, மிக்திற முலக முரைக்குமற் றன்றா லிய
ற்றால் வினையினுற் றெளியுஞ், சித்தமங் கதனுன் ஞானம்வந்

தெய்திச் செல்கலா முத்திதந் திடுமென், றய்த் துணர் வுடை
போருரைப்பராலெண்ணிலுண்மைறுந் தெளிவுமற்றலிதே.()

கருநெறி பயின்ற குழலினுர்க் குள்ளம் அணிவுறு காது
லர்கே கேவல், புரிவதே விதித்த கருமமங் கதனைப் புரிந்திடப்
பெற்றில ளதனா, லரியதோர் வீடு பெறுவதற் குரிய ளல்ல
ளா யழுங்கினள் பின்னர்ப், பிரசுரான் மலர்ப்பூம் புண்ணியம்
பொதும்பீர்ச் சேர்தலா லுயர்கதி பெறுவாள். (௧௪)

என்றலு முனிவ ராங்கவள் பெற்ற வண்ணீ யிசைத்
தியென் றியம்ப, நன்றெனச் சூத னருந்தவத் தோர்க ணாகை
முத னோக்குபு பிறவி, பொன்றிலோர் குழவி யாகமற் றே
ழாம் பிறப்பினி லோரொழு புதல்வர், மன்றலங் குழலா ளின்
றுயர் புண்ணி வனத்திலவர் தடைந்தனண் மன்னோ. (௧௫)

வந்தன ளீசன் குரைகழல் வணங்கி மாதவம் புரிந்தன
ளிநுப்ப, விந்துவார் சடிசைத் திறையவன் னெளிப்பட் டென்
கொனீ வேண்டிய தென்னத், தந்திட வேண்டு நினைதுதொல்
லுலக மென்றன டந்தன னென்னச், சிந்தரி நெடுங்கட் டே
மொழி மடவாள் சேயுயர் கயிலைசென் றடைந்தாள். (௧௬)

தக்கனை தவம்புரி சருக்க முற்றிற்று.

செய்யுள் - ௩௮௫.

தக்கனை தவம்புரி சருக்கச் சுருக்க வசனம்.

தாருகா வனத்து முனிவரெல்லாரு மகிழ்ச்சியடைந்த பழை
ய சாத்திரங்க ளெல்லாவற்றையுந் தேர்ந்த சூதமுனிவரைப் பார்த்
து “மேலே சொல்லிய தக்கனை யென்பவள் மோக்ஷமடைந்த தன்
மையைச் சொல்லியருளுக” என்று கேட்கச் சூதமுனிவர் சொல்லி
வாராயினர்:—

தக்கண தலம்புரி சருக்கச் சருக்க வசனம். ௧௦௯

“வண்ணம் தேனுண்ணும்பொருட்டுத் தேங்கள் பாடிச்செல்ல இடழ்விடபுத் தாமரைத்தடாகஞ் சூழ்ந்த பிரம்புரத்தில் அளவிவ்வா த தேவதிதிப்படி நடக்கின்ற விண்டுசெரும னென்னும் பிராமண னொருவனிருந்தான்; அவனுக்குத் தக்கணை யென்னும் ஒருபுத்திரி தெய்வப்பெண்ணென்று சொல்லத்தக்கவளா யிருந்தான், புதிய தேவாமிர்தம் போன்ற அழகுடைய அவளை விசாரித்தறிந்து மன முருகிப் புட்கரசன்மனென்னும் பிராமணன் புத்திரனாகிய சத்திய கீர்த்தி யென்பவன், தன்னுடைய பதியாகிய கர்சிகேசுத்திரத் தைவிட்டு நீங்கிப் பிரம்புரத்தில் வந்து விண்டுசெருமன் பாதங்களை வணங்குதலும், அவன் இவனோடுகே “நீ ரெவ்விடத்திலிருந்து வந்தீர்? உம்முடைய பெயர் யாது” என்று கேட்கச் சத்தியகீர்த்தியும் வந்தவறலாறினேத்துங் கூறினன். அவையனைத்துங் கேட்டு, அவனுக்கு விண்டுசெருமன் தன்புதல்வியாகிய தக்கணையை வேதசாத் திரவிதிப்படி விவாகஞ் செய்வித்துத் தனக்குப் புத்திரனில்லாமையா “விடேயிருந்து இல்லறஞ் செய்வீராக” என்று சொல்லி யிருந்திவைத்துச் சின்னாட்சென்றபின் இவ்வுலகத்தை விட்டு நீங்கினன்

அதன்மேல் தக்கணையுடன் புதிய போகங்களைச் சத்தியகீர்த்தி யொருமாதகால மறுபலித்துப் பின்னர் உயிர்நுதந்தனன்” என்றுசொல்லிய சூதமுனிவரை மந்தை ரூபுகள் கேர்த்தித் தக்கணை யிளமைப்பருவத்திலே விதவையாகும்படி அவள் நாயகனாகிய சத்திய கீர்த்தி யிறத்ததற்குக் காரணமென்னே” யென்றுகேட்டிச் சூதமுனிவர் சொல்லுவார்.

பூருவ சன்மத்திலே தக்கணையென்பவன் கியாதிபடைத்த கவித்துவமுன்ன வித்துவாரஞ் இருந்து தன்னுடைய கற்புடைமனைவி காமத்தால் வருந்தி யிருப்பக் கணிகையரைக் கலந்துகொண்டிருந்த தீமையினாலே பெண் சன்மமெழுத்து வாழிபத்திலே விதவையாயினன், விண்ணுலகத்திலுள்ள தேவனொருவன் நன்மனைவி புத் தாமரையும் முயலுருவங்கொண்டி காம சலமனுபவித்திருக்கிற போது மாமிசத்தை விரும்பி அத்தேவனுயிரைக் கொலைசெய்தலும் அத்தேவன் மனைவியிட்ட சாபத்தினாலே சத்திய கீர்த்தி தக்கணையோடு கெடுகாட் போகமறுபலித்தற்கில்லாம யிளமையிலே யிறத்துவிட்டான். விதவையாகி வருந்துந் தக்கணை யழுது புலம்புங் காலத்தில் உண்மைதூலுணர்ந்த காலபமுனிவர் அவ்வி

டத்துக்குவந்து “விதவையாகிய மாதே இந்தப்பிறப்பு மட்டு மன்று, இன்னும் ஏழுபிறப்பு அடைவாய். இதற்கு வருத்தமடையாதே” யென்று சொல்லிச் சென்றனர்.

அதன்பின் தக்கணையக்கம் நீங்கிப் புண்ணியதீர்த்தங்களாடு சற்குச் சென்று அநேக நதிகளிலே தீர்த்தமாடியு மனந்தெளியாத வளாய் அகத்தியமுனிவர் மனமகிழும் பொதிகைமலைச் சார்பின் நென்றிசையிலிருக்கும் புண்ணைவனத்தையடைதலும், அப்பொழுதே மனத்தின்றுன்ப நீங்கியது. தன்மனத்திருளைப் போக்கிய காரணத்தா லிந்தப் புண்ணைவனத்துக்கு நிகரொன்றுமில்லமென்று நினைத்து நாகசுனையிலே ஸ்நானஞ்செய்து மரவுரியுடுத்து விழு திதரித்துப் பஞ்சாக்ஷர செபஞ்செய்து தவஞ் செய்திருந்தனன்; அவ ஞ்ஞைய சொப்பனத்திற் கூழைநாத ரொழுந்தருளித் “தக்கணையே சீயினி யொவ்வொரு பிறப்புக்கும் ஒவ்வொரு பின்னைபெற்று ஏழா வது பிறப்பி லேழு புத்திரரைப் பெற்றபின் இவ்விடத்துக்குவந்து உபர்ந்த கயிலாசபதவி யடைவா” மென்றருளிச் செய்தனர். அது கேட்டு அவ்விடத்தை விட்டுத் தக்கணையுயிர் துறந்தனன்” என்ற சூதமுனிவரை ஷைமசாரணிய முனிவர் “தக்கணையரிய தவத்தைச் செய்தும் பாவம் நீங்காம லவனைத்தொடர்ந்த காரணஞ் சொல்லிய ருளுக” என்று கேட்கச் சூதமுனிவர் சொல்லுவார்.

“முத்தியைத்தருவது கருமமென்றுங் ஞானமென்றுங் கூறுவர், அப்படியன்று. சற்கருமத்தால் மனத்தெளிவுண்டாகும். அத்தெ ளிவினாலு ஞானங்கிடைக்கும். அந்தஞானம் மோக்ஷத்தைக் கொடு ச்கும். உண்மையாகிய சாத்திரக் கருசதுமிதுவே. கற்புடைப் பெ ண்கள் தங்கள் கணவருக்குப் பணிவிடை செய்வதுவே சற்கருமம். அந்தக் கருமத்தைச் செய்யாதவனாதவினாலே தக்கணையோக்ஷம் பெறதற்குரிய ளல்லளாகி வருந்தினவளாய் மேலே கூறிய ஏழாவது பிறப்பிலே யேழுபுத்திரர்களைப் பெற்றுப் பின்னர்ப் புண்ணைவன த்தையடைந்து சங்கரேசர் திருவடிகளை வணங்கித் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்து அவ்வெம்பெருமான் நிருவருளாலே திருக்கயிலாச பதவி யடைந்தனன்.

பத்தாவது:

வீரசேனன்பிணிதீர்ந்தசருக்கம்.

என்ன முனிவர் மகிழ்தாங்கி யிணர்வா யகிழ்ந்து மட்டு
பிர்க்கும், புண்ணை வனத்தின் வீரின்னம் புகல்வா பென்ன
மாதவதேதார், சொன்ன தன்மை மனக்கொண்டு துகடர்
கேள்விச் சூதமுனி, மின்னி னகுசெஞ் சுடரிலைவேல் வேந்
தன் கதையொன் றுரைசெய்வான். (க)

வெண்ணந் துயிர்த்த கதிர்முத்தம் விளங்கு மரங்கத்
தரவணைமேல், வண்ணங் கரிய முகில்காட்ட வாபு முகமுங்
கருணைபொழி, கண்ணுங் கமல மலர்காட்டுங் கண்ணன் றுபி
லுங் காவேரித், தண்ணந் துறைவண் புனனாடன் நமிழ்தே
ருறந்தை காவலனே, (உ)

ஒளிரும் வடிவாள் விதிர்த்திடும்போ ருழக்கு மருவா
ருரம்போழ்ந்து, குளிரும் பரவைத் திரைசிவப்பக் குருதிப்
பெருக்கா நெடுத்தோடப், பிளிறு முருமுக் குரற்பனைக்கைப்
பிறைவெண் கோட்டுப் பாவடிய, களிது தொலைத்து மூவெ
யில்குழ் கலிங்க மெறிந்த கதிர்வேலான், (ங)

திரைசெய் கடற்பார் பொதுநீக்கித் திங்கட் கவிதை
தணிசிழற்று, மரசர்த் கரசன் மனுதுங்க னபய னடல்வே லக
ளங்கன், குரைசெய் வரிவண் டொருகோடி கொழுதி நறவு
கூட்டுண்ணும், விரைசெ யலங்கற் றடமார்பன் வீர சேன
னெனுமவேந்தன். (ச)

அமர்வேட் டெழுந்த திணிதடந்தோ ளபய நெருநா
ளரையிருளிற், நயிப னாக வெழுத்துநகர்த தன்மை தேருங்
காலையிரு, மிமிப மின்னி யதிந்துகமஞ் சூல்வான் பொழிப
விதிர்விதிரா, வுமிழுங் கைவே லவன்மறையோ நெருவன்
மனைவாய்ச் சென்றடைந்தான். (ரு)

வேட்டு முத்தீ நெறிவளர்க்கு மெய்நான் மறையோன்
நென்புலத்தோர்க், கூட்டக் கொணர்ந்த திங்கனியை யுடற்று

பசியாற் றருகென்னக், கேட்ட பொழுதின் வேந்தனெனக்
கிளர்ந்த வுரையா லறிந்துதனத், தோட்டு மலர்த்தா ரடல்
வேந்தன் றய்த்துக் *கோவில் சென்றடைந்தான். (௬)

சுடர்வேற் காளை வரல்கண்டு தொழுது நெஞ்சற் றுண்
னென்று, வடமீன் புகழு மருங்கற்பின் மதர்வை நோக்கின்
மணிமுறுவற், படவா ளரவப் பைத்தனைப் பரவை யல்குற்
பிணைமென்றோட், கொடிநேர் மருங்கி னவன்றேவி குறித்
தோர் மாற்றங் கூறுவளால். (௭)

மன்னர் மகுட நிரையுழுது வயங்கு கழற்கா லகளங்கா,
வேன்னை களங்க முற்றனைகொ லெழுதா மறையின் றுறை
போய், பொன்னங் கமலத் தார்மார்பர் பொருள்வெள வினை
கொல் பிழைபுரியா, மின்னி னகுவேல் வேந்தர்கமை வெகு
ண்டு கொலைசெய் தனைகொல்லோ (௮)

அருள்பார்த் திருக்குற் தொல்குடிக ளலமுற் றிரங்க
வாறின்றிப், பொருள்வேட் டனைகொல் புராணநவில் பொ
ழுது பொய்ம்மை யிதுவென்ன, மருளா னிகழ்ந்து கூறினை
கொன் மதிசேர் சடையா னடிபரவு, மிருடர் மனத்தார்
தமக்கின்ன லிழைத்தி கொல்லோ வெனப்புகன்றான். (௯)

மருவா ரலங்கற் றடமார்பன் டடந்தை மதிவான் முக
நோக்கி, நிரைவால் வளைகை யணங்கனையாய் நெருந லிரவு
மறைநெறியா, யொருநான் மறையேன் நென்புலத்தோர்க்
கூட்டக் கொணர்ந்த தீங்கனியைத், தருவா யென்ன வெழற்
தபசி தணிப்பான் வாங்கி யருந்தினனாள். (௧௦)

மணநா றிதழிப் பூந்தொடையு மாலை மதியு மணிச்சூட்டுப்
பணவா ளரவு முடித்தசடைப் பரமன் முதலாக் கடவுளருக்
குணவா மதனை யறிந்திருந்து முண்ட வதனா னுள்ளருகிக்
தணவாவுடலடுக்குற்றேன் றவிர்க்குந்திறனுங்காணேனாள்.

கறைசேர் மிடற்றான் கடலு லதங் காட்டு முர்தி மலர்க்
கடவுண், மறையோ ரிவர்தகு பொருள்கவாந்து துய்த்த

வீர சேனன் பிணி தீர்ந்த சருக்கம். ௧௨௨

வஞ்ச மொருதூறு, பிறவி வளைவான் ஞானியாய்ப் பிறந்து
பின்னர் நரகத்தி, ஊறுவா மென்ன வகுத்துரைத்தா னோ
டர்த் தானே விதல்வேந்தே. (௧௨)

தேவி கேளா மனநடுங்கித் தெருமந் தினியென் செய்
துமெனக், காவி நெடுங்கண் ணிர்வாரக் கலங்கி யயர்கூர்ந்
தனளிநுப்ப; வாவும் பரிமான் தேர்க் கின்னி வருக வென்று
திடலமைச்சர்க், கூவி யுற்ற பிணிதீர்ப்பான் குறிப்பி னவ
ரோ டாய்ந்தனனூல். (௧௩)

ஆய்ந்து நிருபர் சிகாமணிபென் நறையும் புதல்வன்
நனையருளாற், பாந்தன் முடிமேற் றெடுத்தகடற் பரவை ஞா
லம் பரித்தியெனப், பூந்தண் மாலை முடிமிலைச்சிப் புலவு கம
முங் கூரிலேவே, லேந்த லுற்ற வன்மத்தந் தீர்ப்பா னெண்ணி
பெழுந்தனனூல் (௧௪)

நெய்வா யொழுது மழற்றிகிரி நெடியோன் தலங்கள்
பலபணிந்து, வெவ்வாய் வடிவேற் றிறற்கின்னி மீட்டும் விரி
பூர் துளவமுகில, பெய்வான் முகில்போன் மணிமேனி *பிற
முத் துணைக்கட் கமலமலர்ந், தைவா யரகிற் றுயில்கின்ற
வந்த புரஞ்சென் தடைந்தனனூல். (௧௫)

விங்கு புனித நீர்படிந்து விரைசேர் பசும்பொற் றுணர்
தூவி, வாங்கு கடல்கூழ் மண்ணளந்த மாய னடித்தா மரை
யிறைஞ்சி, யாங்குந் தனதுன் மத்தனோ யகலா மையினூன்
மீள்கின்றான், தேங்கொ ளரும்பு கதிர்முத்திற் றிகழும்
புன்னை வனஞ்சேர்ந்தான். (௧௬)

வார்ந்து பசுந்தே னூற்றிருந்து வழியு நறுந்தண் மலர்
வனத்தி, வீரந்த பவிங்கிற் மெளிகின்ற வெறிநீர்ச் சுணையி
னிடையூழ்கி, யார்ந்த விடத்தா லிருண்டமிடற் றண்ண
லடித்தா மரையிறைஞ்சித், தேர்ந்த கேள்விச் சிவசன்ம
ஊறையு மில்லஞ் சென்றடைந்தான். (௧௭)

* பிறழ - விளங்க.

எய்தா விருப்பான் மறைந்கிழவ னினைத்தாட் கமல
மலர்பரவி, மைதோய் புன்னை வனத்தியல்பு வகுத்து மொ
ழிய வேண்டுமெனப், பொய்தீர் கேள்வித் துறைபோய வந்த
ணுளன் புலவுகமழ், நெய்தோய் வடிவே லகளங்க னெஞ்சங்
களிப்ப வுரைசெய்தான். (க௮)

உரைத்த லேடு முள்ளுருகி யுடலுஞ் சினத்த திற
லாழி, தரித்தோன் நனைமுன் வழிபட்ட தவத்தாற் குழைந்
து மூவெயிலன், நெரிததோர்க் கன்புற் றஞ்செழுத்தி
னியல்பு மனத்தி னிருடர, விரித்து நவில வேண்டுமென
மெய்நான் மறையோ னுரைசெய்தான். (க௯)

தேறு புனல்வார் சடைக்கரந்த தேவ னுலு மஞ்செழுத்
தின், விறு தெரிந்து நூறாண்டு விரித்து மொழிதற் கரிதா
மா, னுறு கமலத் தவன்முதலோ ரின்னு மறியார் நானறி
நது, கூறுந் தன்மை யுடையேன்கொல் குவவுத் திணிதோட்
கோவேந்தே. (௨௦)

இன்ன தாய வஞ்செழுத்தின் றன்மை தன்னை யித்தல
த்திற், நென்னன் பொருப்பின் வீற்றிருக்குந் தெள்ளு தமிழ்
மமா முனிவர்க்கு, முன்னம் பகர்ந்தான் புரிசடையோன்
முனிபுந் திங்க டொறும்வந்து, பொன்னந் துணர்தூ யிறை
வனடி போற்றி வழிபட டேகுவனால். (௨௧)

பரிதி வெயிலாற் பாயிருள்போம் பான்மை யென்னப்
பண்டுநான், புரியும் வினைவல் விருளெல்லாம் புறந்தற் திரிய
வாங்கதனைத், தெரியுந் தமிழ்மா முனியெனக்குத் தெரிய
வுரைத்தான் நிறல்வேந்தே, யரிய தவமாற் றினனினக்கின்
றதனா லன்றயப் பட்டதால். (௨௨)

கறங்கு பரவைக் கடற்றயிலுவ் கண்ணன் முதலாங்
கடவுளரு, ணுறுந்தண் கொர்ன்னை மாலையுனை நம்பன் சிறந்த
தகைமையா, லறிந்தோர் பரவு மந்திரங்க ளனைத்தி னுள்ளு

வி ர தே ச ன ன் பி ணி தீ ர் க் த ச சூ க் க ம் ௧௧௫.

மஞ்செழுத்தே, சிறந்த தாகு மென்றென்றுஞ் செப்புந் தெ
ய்வ நான்மறையே. (௨௩)

முருகு கமழும் பசுந்தேறன் முகைவிண் டொழுகு
நறுங்கொன்றை, யரவு புனையும் புரிசடிலத் தண்ண லுருவா
மஞ்செழுத்தின், வருண நான்குந் தோற்றினவான் மக்கட்
கதிரின் வந்துதித்தும், பரவுந் தகைய வஞ்செழுத்தின் பா
ன்மை யறியார் விலங்காமால். (௨௪)

எண்ணின் மறையின் நெளிவாய வெழுத்தஞ் சறியா
ரிநங்கடல்குழ், மண்ணி னடக்குஞ் சவமாகு மவனைக் கா
ணின் மறையோரை, விண்ணி னிருள்சீத் தெழுங்கதிரை
வெய்ய கனவி தனைப்பசுவைக், கண்ணிற் காண வேண்டு
மிவை காணான் பதித னாவானே. (௨௫)

அறத்தின் வழியே யனல்வெள்ளி யனைத்து மாற்றி
யொருதூறு, பிறப்பு மேலாம் வேதியனாய்ப் பிறந்தார்க் கன்
றிப பெறலாகா, நறைப்பூங் கடுக்கை மாலைபுனை நப்ப னடித்
தா மரைககன்புஞ், சிறப்பி னுபரந்த வஞ்செழுத்தூந் தெரி
யக் கேட்குஞ் சிந்தையுமே. (௨௬)

பூலைபனென்னுஞ்செந்நாயின் புலால்வாய்மடுப்போனானு
மலர்தார் வேணி யண்ணலெழுத் தஞ்சு மறிந்தான் முனிவனா
மலர்பூங்கமலத்தொடைபுனையுமறையோனென்னுமறியாதா
னுலகிற்பூலைபனமெனவேயுரைக்குங்கடவுணன்மறையே.

காசி பிரயா கைகாளத் திகாஞ்சி கைமி சாரணிய
மாசின் மதிதோய் முதுகுன்றஞ் சித்தாச் சரிய மறைக்காடு
விசு தென்ற றவழ்மலைபங் கும்ப கோணம் வேணுவன
மூசி யளிக ளொருகோடி மொய்க்குங் கடம்ப வனந்தில்லை.

என்னுந் தலத்தி னைந்தெழுததை யீரைந் தாண்டு
நலின்றபலன், புன்னை வனத்தி னொருநூன்று பொருந்திப்
புகலிற் பெறலாமாற், பன்னும் பழநான் மறைபவற்குங்

பகரம் பாற்றோ ஷுமுருகி, யன்ன வனத்தி லெஞ்ஞான்று
மமர்ந்து நவில்வோ ருறுபேறே. (௨௬)

வழுத்தூர் தகைய வித்தலத்தின் மறைதூற் றுறை
போங் குரவனுழை, யெழுத்தஞ் சன்பாற் கேட்டறிந்தோ
ரியாண்டுச் சென்று துஞ்சிடினுங், குழைக்குங் கடுக்கைப்
பொலந்துணருங் குளிரெவண் டிங்கட் பசங்கொழுந்துஞ்
சுழிக்கும் புனற்செஞ் சடர்னொலித் தொல்லோன் கயிலை
யடைவாரே. (௩௦)

மஞ்ச தவழு நறம்புன்னை வனஞ்சே ரிர்தத் தலத்தி
னெவர், துஞ்சம் பொழுது மழவிடைமேற் றுவர்வா யுமையி
னெடுந்தோன்றி, நஞ்ச பொதிந்த மணியிடற்று நம்ப னவர்
தஞ் செவியிலெழுத், தஞ்சம் புகல்வ னுங்கவர்பே றறையற்
பாற்றோ வடவ்வேலோய். (௩௧)

அலர்பூஞ் சிணைய புன்னைவன மடைது மென்ன மனங்
குழைந்து, புலரி யெழுந்தோ ரடியிடினும் புரிந்த வினைவல்
லிருளகல, விலகு பசும்பொன் கொழித்துமணி யெறிந்து
முழங்கு திரைக்கங்கை, மலிபூம் புனல்குழ் வடகாசி வைகும்
பெரும்பே றடைவாரே. (௩௨)

பிள்ளை மழலை யளிபரந்து மிதிப்பக் கிளர்ந்து பிறங்கிண
ரின், கள்ளு வழியு நறம்புன்னைக் காவு சூழ்ந்த வித்தலத்தி,
னுள்ளங் குழைந்தோர் பிடியேனும் வறிபார்க் குதவி னொளி
வயிரந், தெள்ளு நறவந் திசைதிசைபாய் செழும்பொற் கயிலை
சென்றடைவார். (௩௩)

என்ன மறையோ னியம்புதலு மெறிநீர்த் தரங்கக்
கருங்கடற்பார், மன்னன் வணங்கி யினியக்க மணியின் விழு
விரித்தெனக்குப், பன்ன வேண்டு மெனப்பகரப் பவளச்
செவ்வாய்ப் படர்சிறைய், வன்ன முயர்த்த மறைக்கழவ னனை
யோன் கூறத் தொடங்கினனூல். (௩௪)

வீரமேனன் பிணியீர்ந்தசூகம் ககன

ஆற்றற் கரிதாமுவெயில்வா னவுணர்க் கிணியென் றறை
ந்தமரர், போற்றி யருள்வா பெமக்கென்னைப் பொன்னங்
கமலத் தாடொழுது, மாற்றற் கரிய வெந்துப்பி னகோரப்
படையை மனத்துணரா, வேற்றுக் கொடிமீ துயர்த்ததனி
யிறைகண் முகொ திருந்தனனால். (௩௫)

சுழிக்குமரவம்புனற்கங்கைகுடும்பவளச்சடைமுதல்வன்
விழிக்குவகமலமலர்க்கண்ணீர்விழுந்ததலத்தினிடைநின்ற
தழைத்ததருவின்மணிபானதன்மையான்மற்றுங்கதனை
வழுத்தற்கரியவக்கமணிபென்னுங்கடல்குழுவையகமே. (௩௬)

போற்றற்கரியவெண்ணிறத்தபொன்மைகிறத்தவிருகிறமுந்
தோற்றத் திசழ்வகருகிறத்தவாயதுசுடர் தருமணிகள்
சாற்று மறையோர் முதலான சாதி நான்கு மாமென்பர்
கூற்ற மடர்ந்து கொலைபுரியுங் குருதி காலுங் கூர்வேலோய் ()

ஒற்றை முகத்த மணியணியி னுடன்று சினத்தாற் றே
ன்றலுயிர், செற்ற பாவந் தீருமுக மிரண்டிற் சிறந்த மணி
யணியி, னற்ற தாகும் பசுவினுயி ரட்ட வினைமும் முகத்த
மணி, முற்ற வணியின் மகளிருயிர் முடித்த பாவந் தொலை
ந்திடு மால். (௩௭)

பொருந்தி நான்கு முகத்தமணி புணி லுறுவர்க் கொன்
றவினை, யிரிந்து சாயு மைந்துமுக மிலங்கு மணிகள் விழைந்
தணியி, னருந்தா ததனை யருந்துவினை யகலு மாறு முகத்தம
ணி, தெரிந்து புணையி லந்தணனைச் செகுத்த பாவந் தீர்ந்தி
டுமால். (௩௮)

ஏழு முகஞ்சேர்ந் திலங்குமணியிலங்க வணியிற் பிறர்க்
குரிய, மாழை கவர்த்த வினையகலு மெட்டு முகத்த மணிய
ணியிற், குழுங் குரவற் கிழைத்தவினை தொலையு முகமொன்
பதுதிகழுங், கேழ்சேர் தெய்வ மணிபிணியிற் கேடில் செல்வம்
பெறலாமாவு. (௪௦)

கச்சு சங்கரநாராயணச்சுரீ கோயிற்புராணம் -

சீர்சால் பத்து முகத்தமணி தெரிந்து புனையிற் பேயினிடர்,
வாரா தாகும் பதிகொன்றாய் வயங்கு முகத்த மணிபணியி,
னேராப் பொருள்க ளனைத்தினையு நேருமவேள் விப் பலனுண்
டா, மீரா ரூப வக்கமணி யணிவார் முத்தி யெப்துவரால். ()

இவ்வா ரூப வக்கமணிக் கணிபுமிடனு மிறையவனும்,
வெவ்வே றென்பா ரறியாதார் விரிவெண் ணிலவுப் பசங்கொ
முந்து, மொவ்வா தெனூ நிலகுமுடன் முழுது மணியா
வணிசுவனேற், செவ்வான பதியங் கிடந்தசடைத தேவா
மிறைய னாகுமால். (சஉ)

வேறு.

என்று கூறலு மிருசில மன்னவ னிறைஞ்சி
நன்று சொற்றனை நீற்றது தனமையை நவின்று
துன்றுப் வல்வினைத்தொடர்ச்சிதீர்த்தருளெனத்தொழுவங்
கொன்றை வேணியார்க் கன்புறு மறையவன் கூறும். (சஉ)

கூற்ற டர்ந்தபூங் கழலினான் கோயில்வெண் ணீறும்
போற்றும் வேள்விசெ யந்தணன் பொங்கழ னீறும்
தோற்ற மேவிய மறையவன் றுறந்துசெல் காலை
யாற்று மோமவெண் ணீறமற் றனைவர்க்கு மாகும். (சச)

தெரிந்த வேதிபர் நாடொறுஞ் செய்கடன் வழாமற்
புரிந்த வோமவெண் ணீறவர்க் கல்லது பொருந்தா
விரிந்த சாதிக ளெவற்றிற்கும் வெவ்வழ னஞ்ச
மருந்தி னுன்றிரு நீற்றினை யணிபலா மன்றே. (சரு)

தனையி னீற்றினை யணிந்திடிற் றழைத்தயிர்ங் கதிர்க்
ணிலவு வெண்மதி சேர்தரு நெற்றியி னணியி
னிலகு கண்மலர் பொருந்திடு மெழிற்கழுத் தணியின்
மலரு மொண்கதிர் மணிநிற மடைந்திடு மாதோ. (சரு)

சுந்த ரத்தடங் தோளினிற்றுவலங்கீ றணியிற்
கொந்த முற்கொலை மழுவொடு கன்றுமான் குலவு

முந்தி மீதினி லணித்திடி லுடலும்வெஞ் சினத்த
வெந்தி தற்புலி யதருடை மேகிடு மன்றே. (௪௭)

வேறு.

தலையி னுதலிற் றடமார்பி னுத்தித் தடத்தின் முழந்தா
ளின், மலையி னுயர்ந்த திணிதோளின் மணிகண் டத்தின் மு
ன்கைதனி, லிலகு கழுத்திற் சுவன்மிசையிற் பஞ்சப் பிரம
மெடுத்தோதி, நிலவு பொழிபும் வெண்ணீறு நெறியி னணி
தல் வேண்டிமால். (௪௮)

இறைவ னீறு புணையாம லிழைத்த வினைகள் பயனுதவா,
நெறியின் வெண்ணி றணிந்துகதிர் நிலவு புணையு முழுமுதலே,
முறையினிபற்றிவழிபட்டான் முத்திபெறுவதெனிகாசுந்,
கறைசேர் மிடற்றான் பூசையின தியல்புஞ் சிறிது கட்டுரைப்
பாம். (௪௯)

பிறகிக் கடற்கோர் புணையாகும் பெம்மான் பூசை யாங்
கதனை, நெறியிற் புரியா வாக்கைகளை சிலையென் றிருக்குங்
கொடியோரை, முறையிற் றிகிரி தனையுருட்டி முந்ரீ ருலகமி
னிகளிகுது, மிறைவன் சினகிக் கான்போக்கா திருக்கிற்பாவ
மெய்துவனாவு. (௫௦)

மண்ணின் மணலிற் சிலைதன்னிற் படிசு முதனா மாமணிபி
ணன்னும பஞ்ச லோகத்தி னிழைத்த லிங்க நன்னகரின்
விண்ணினுயருந்தடவரையின் விரைசேர்காவிற்பேராற்றின்
றண்ணந் துறையின் வழிபடுவா வழிபா முத்தி நெறிகார்னார்.

திருத்த தவத்தா லுயர்குடுமிச் செம்பொ னிமயப்
பொருப்பின்று, முருத்தின் முறுவற் கொடிபாகன் பூசை
முறையிற் புரியாமற், புரித்த வினைகள் பயன்படா பொங்கி
யெழுந்த பசிதீர, வருந்து முணவு நாயுணை யமென் றுரை
க்கு மருமறையே. (௫௧)

சீர்சால் கமலைப் பொருட்டிருந்து தெண்ணி ருணகம்
படைப்பதுவு, மேர்சார் யசுடபொற் றருவினிழ லிருந்து

வான் மளிப்பதுவுங், கார்சேர் மேனித் திருமான் யுலக
மனைத்துங் காப்பதுவும், வார்சேர் முலையாள் பாகனைமுன்
வழிபட் டவர்தம் பேறுமால், (௫௩)

என்று மறைபேர வியம்புதலு மிகல்வே லரசர் முடியு
ரிஞ்சு, துன்று கழற்கால் கிறல்வேந்தன் சுடர்வெண் மதிய
முடித்தபிரா, என் னறி யினறவ னில்லைபென வறிந்தா னறிந்
தாங்கவண் றுணைத்தான், மன்றற் கமல மலர்பரவி வணங்குக்
கேட்டா னஞ்செழுத்தே, (௫௪)

எழுத்தஞ் சனன்றன் செவிப்படலு மெறிககுஞ் சுடர்
முன் னிருளேபோற், றழைத்த வினைநோய் தணிந்தொழி
யத் தணிபா வுவகைக் கடன்முழுகி, குழைத்த தளிர்ப்பூங்
கொன்றையணி குழகன் கமல மலர்ப்பாதம், வழத்தித்
தொழுது னிறைபவனு மழுவ றிவர்த்து வெளிப்பட்டான்.

வெளிவந் தெப்து மிறையோனை வீழ்ந்து தொழுது
பேரின்பக், களியின் மூழ்கித் தனிமுதலே கருணைக் கடலே
மெய்ஞ்ஞான, வெளியி னெளியே யருட்பசந்தே நெழுது
முக்கட் கொழுங்கனியே, தெளியு மமுதே யென்னென்று
சித்தை யுருகிப் பரகினனாள், (௫௫)

பரவு மன்னன் முகநோக்கி விழைந்த தென்னை பகரெ
னவென், மரபின் வந்தோ ரியாஸூரின் மலர்த்தாட் கன்ப
ராய்முடிகி, னெரிபொற் குடுமி வெள்ளிவரை பெய்தல்
வேண்டு மெனக்கூற, விரைசெய் கடுக்கை மாலையுனை கிமலன்
வழங்கி மறைந்தனனாள், (௫௬)

பொன்னங் குடுமி யெயிலுடுத்த நகரிற் போய்த்தன்
புதல்வனை, முன்னம் போல வகன்ஞால முழுதும் புரத்தி
யெனப்பணித்தே, யன்னுண் டெய் துந் தேவியொடுங் கான்
போ யரிய தவமாற்றி, மன்ன மன்னன் மணிமிடற்றோன்
மலர்த்தாட் கமல மலர்சேர்ந்தான், (௫௭)

வீரசேனன் பிணிதீர்த்த சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆச் செய்யுள் - சச்சு.

வீரசேனின் பீணிதீர்த்த சூருக்கச் சூருக்க வசனம்.

நெய்சாரணிய ருஷிகள் மகிழ்ச்சியடைந்து “புண்ணைவனத்தி ன்பெருமை யின்னரு மஞ்சிசெய்ய வேண்டு” மென்றுகேட்கச் சூதமுனிவர் மின்போலப் பிரகாசிக்கும் வேலாபுதத்தைத் தாங்கிய வீரசேன அரசன்கதையைச் சொல்லுவாராயினர்:—

வெள்ளியசங்குகளாற் கொடுக்கப்பட்ட மூத்துக்கள்வீளங்கும் காவிரியாற்றின் மத்தியிலுள்ள சேங்கத்தில் சர்ப்ப சயனத்தில் நிறி ம் கரியமேகத்தைக்காட்டவும், வாயும் முகமும் கண்களும் தர்மரை மலரைக்காட்டவும் விஷ்ணுபிரான் நித்திரைசெய்கின்ற சோழதே சத்திலே தமிழறிவீற்றிறந்த உறந்தை (உறைபூர்) க்கு அரசன் பகையரசர் மார்க்பைப்பின்று இரத்தவெள்ளம் பெருகியோட வா னைப்படைகளேக்கொண்டு பொன் வெள்ளி இருப்பாள்வகிய கோட் டைகள் சூழ்ந்த கனீமகதேசத்தை வென்றவன், சூழ்ந்திரார் சூழ்ந்த வுலகத்தைத் தனக்கே சொந்தமாக்கிச் சந்திரவட்டக்குடை நீழ லில் வைத்துக்காக்கும் இராசாதிராசன். மனுதுவகன் அயயன் அவ ள்ககன் வீரசேனென்னுஞ் சிறப்புப்பெயர் படைத்தவன்; அவ் னெருநாள் கரோத்திரியிலெழுந்த தனியானாகசென்று நகர்காவல் செய்துகொண்டிருக்கபோது பெருமறைப் பொழிய நடுங்குகி யெய் ருபிராமணன் வீட்டிற்சென்று பசிகுருத்தத்தினாலே அவன் கிராத் தத்துக்காகக் கொண்டுவந்து வைத்திருந்த மதரமான பழத்தைக் கேட்டான். பிராமணன், வார்த்தையினாலே யவன் இராசாவென் றறிந்து உடனே கொண்டுவந்துகொடுக்க அரசன் அதனை உண்டு பசிதீர்த்த பின் அரசன்மனைக்குச் சென்றான்.

இங்னனம் வீரசேனமகாராசன் வரவை அவன் மனைவியாகிய பட்டத்தரசி கண்டு வணங்கிக் ‘எளக்கரகிதரான பிரபுவே! உம்மைப் பாரக்கும்போது எளக்கமுற்றவர்போலத் தேர்த்துகின்றீர் தர்மரை மாலையணியப்பட்ட பிராமணர்பொருளை யபகரித்திரோ? நீர்பாரதி களாகிய இராசாக்களைக் கொலைசெய்திரோ? உம்முடைய சூரனை யை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் பழைய குடித்தனக்காரர்கள் வருந்த நியாயமில்லாமல் அவர்கள் பொருளைப் பறிமுதல்செய்தி ரோ? புராணங்கள் படிக்குமிடத்திலே சதைகளைப் பெரிய்யென்று புனன்றிரோ? சிவனடியார்களுக்குத்தியாகுசெய்திரோ’ வென்றுவினா வினன். வீரசேனத்தனிய மாலையணிந்து புயத்தைப்படைப வீரசே

என் மனவியைநோக்கித் தெய்வப்பெண்போன்ற மாதே! நேற்றிரவில் சிராத்தத்தில் விசுவதேவர் முதலியோருண்பதற்காக வைத்திருந்த பழமென்றறிந்தும், அதை யொருபிராமணனிடத்திற்கேட்டுவாங்கிப்பிசித்தேன். அந்தத் தோஷத்தாலே சரீர நடுக்கமடைந்தேன். இதைத்தவிர்க்கு மார்க்கமுந் தெரிந்திலது சிவதிரவியம் விஷ்ணுதிரவியம் பிராமண்திரவியமாகிய இவைகளைக் கவர்ந்து அறுபவித்த வஞ்சகர் நூறு சனனம் நாயாகப்பிறந்து பின்னர் நாகத்தையடைவார் என்று சொல்லினன். அதுகேட்டு இராசபத்தினி மனநடுக்கிக் கலக்கமுற்றுக் கண்ணீரொழுகும்படி யினியென்செய் வோமென்று சோர்ந்து நிற்க. அரசன் மந்திரிமார்களை வரவழைத்துத் தனக்குவந்த வியாதியைத் தீர்க்கும்பொருட்டு, அவர்களுடன் ஆராய்ச்சி செய்து நிருபர் சிகாமணியென்னுந் தன் புத்திரனுக்கு மகுடந்தரித்து, 'இந்த வலகத்தை யிரட்சிப்பா' யென்று கொடுத்துவிட்டு வெளிப்புறப்பட்டு அநேக விஷ்ணுசேஷதிரவுகளிற் சென்று வணங்கி அப்பால் திருவணநதபுரமென்னு ம் லையாளத்துக்குப் போய்த தீர்த்தமாடி அனந்தசயனத்திலே நீத்திரை செய்யும் பத்மநாதசுவாமியை யருசனைசெய்து கும்பிட்டு அவவிடத்துந் தன்னுடைய மயக்கமாகிய நடுக்கவிடாதி நீங்காமையினாலே யவ்விடத்தைவிட்டு நீங்கிப் பூவருமபுகள முத்தைப்போலப் பிரகாசிக்கும் புண்ணைவனசேஷத்திரத்தில்வந்து பளிகுருபோலத் தெளிந்த சுத்த சஷத்தையுடைய நாகசனையிலே ஸ்ரானஞ்செய்து சங்கரேசரை வணங்கிக் கல்வியறிவிற்பத சிவசன்மமென்னும் பிராமணருடைய கிருகத்திற்போய்ச் சேர்ந்தனன்.

பின்னர் வீரசேனன் சிவசன்மருடைய திருவடிகளைத் துதித்து, 'இந்தப் புண்ணைவனமான்மியஞ் சொல்லியருளவேண்டு' மெனக்கேட்ட, அவரும் களங்கமில்லாதவனாகிய வீரசேனன் மனமகிழும்படி சொல்லி முடித்தலும், அரசன் நெஞ்சநெக்குருகிச் 'சக்கரபாணி யாகிய விஷ்ணுமூர்த்தியை முதலிலே தரிசித்த தவத்தினாலே திரிபுரதகனராகிய சிவபிரானிடத்தி வன்புபொருந்திய அடியேன் இருதயத்திலுள்ள மயக்கம் நீங்கப் பஞ்சாக்ஷரமந்திரத்தி னியல்பைவிரித்துக்கூறியருளுக' வென்று கேட்ட, நான்கு வேதங்களை யு முணர்ந்த சிவசன்மன் சொல்லுவாரியினர்.

வீரசேனன் பிணிதீர்ந்த சருக்கீ கருக்கீ வசனம். ௪௨௩

கங்கைவார் சட்டையுடைய பரமேசுரனாலும் பஞ்சாக்கர மந்திரத் தின் பெருமை தூறுவருடஞ்சொன்னொழுமடியாத, பிரம விஷ்ணுக்கள் முதலியோரின்னமும் அறியார். அதனை நானறிந்துசொல்லுந் தரமுடையேனோ? அரசனே! உததகைய பஞ்சாக்கரமந்திரத்தின் நன்மையைப் பொதியமலையிலிருக்கும் அகத்தியமுனிவருக்கு இத்தத்தலத்திலே சிவபிராணுபதேசித்தருளினார். அம்முனிவரும் மாதந்தோறு மிகவேகவந்து சங்கரேசரை வணங்கி வழிபாடுசெய்து செல்லுவார். சூரியகிரணத்தாற் புறவிரு னோடுதல்போலப் புருஷத்திலே நான்செய்த வீனையெல்லாம் ஒட்டெடுப்ப அம்முனிவரெனாகும் பஞ்சாக்கர மந்திரப் பொருளை புபதேசித்தனர். அம்மந்திரத்தை யுனக்குச சொல்லுவதனால் அரிய தவஞ்செய்தவனாவேன். விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களுக்குள் சிவபிரானே புயர்ந்தோளுதல்போல, பெரியோர் துதிக்கு மந்திரங்களுக்குள் பஞ்சாக்கரமந்திரமே புயர்ந்ததாகும் என்றுதெய்வத்தன்மையுள்ளனான்கு வேதங்களுஞ்சொல்லும். சிவபிரான் நிருவுருவாகிய ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தின் நன்மையறியாதவர் நான்கு வருணமு முண்டாதற்கிடமாகிய உயர்ந்த மானிடப்பிறவியில் வந்து பிறந்தும் மிருகமாவார். வேதசாரமாகிய பஞ்சாக்கரத்தை யறியாதவர் நடைப்பிணமாவார். அப்பிணத்தைக் கண்டால் அந்தப்பாவம் பிராமணரை, சூரியனை, அக்கினியைப், பசுவைப்பார்த்துப் போக்கல் வேண்டும். இவற்றைக் காணாதவன் இழிந்தோனாவான். சிவபிரான் நிருவடிக்கண்பும் பஞ்சாக்கர மந்திரப்பெருமை தெரியக்கேட்கு மனமும் தர்மமபுழியே யாகமெல்லாஞ்செய்து தூறுசனனம் பிராமணனாகப் பிறந்தார்க்கன்றி யேனையோகருக ஊடகையாடார்.

புலையனாலும் நாய்மாமிசம் புசிப்பவனாலும் பஞ்சாக்கர மந்திரம் தெரிந்தவன் முனிவனாவான். பிராமணனாலும் அம் மந்திரம் தெரியாதவன் புலையனென்று நான்குவேதமுஞ் சொல்லும். காசிமுதலிய புண்ணியக்கேத்திரங்களில் பஞ்சாக்கர மந்திரத்தைப் பத்துவருடம் உச்சரித்தபலன் இந்தப் புண்ணைவனத்திலே யொருவருட முச்சரித்தாற்கிடைக்கும். இவ்வனத்தி லெந்நாளு மிருந்து அம்மந்திரசெபஞ்செய்வோர் அடையும் பலன் நான்குவேதந்தெரிந்த பிரமனாலுஞ்சொல்லும் பகுப்புடையதோ? இத்தலத்திலே குருவினிடத்திற் பஞ்சாக்கர மந்திரோபதேசங் கேட்டுத்

தெரிந்தவர் எந்த இடத்திற் போ யிறந்தாலும் கயிலாசபதவிய டைவர். யாவரிந்தத் தலத்திலிறந்தாலும் மமாதேவியுடன் சிவபி ரான் இடபாருடராய்த் தோன்றி, அவர் காதுிலே பஞ்சாக்கரத்தை டுபதேசிப்பர். அவருடைய பவன் சொல்லும்பகுப்புடைய தன்று. புண்ணவனத்துக்குப் போகினென்று வீடியற்காலத்தி லொரு அடி யெடுத்துவைத்தாலும் காசினேத்திரத்திலே தங்கும் பயன டைவார்கள். இத்தலத்தில் ஒருபிடி சோறாவது தரித்திரருக்குக் கொடுத்தவர் திருக்கயிலாசமலையைச் சேருவர்' என்று சிவசன்மர் சொன்னவுடனே வீரசேனராசன் அவரை வணங்கி “யினிமேல் உருத்திராக்க மான்மியஞ் சொல்லவேண்டு”மென்று கேட்கப் பிர மனுக்குச் சமமான சிவசன்மர் கூறுவார்.

‘திரிபுரத்தசுரர் செய்யுந் துன்பஞ் சகிக்கமுடியவில்லையென் று தேவர்களெல்லாருஞ் சிவபிரான் றிருவடிகளை வணங்கி முறை யிடுதலும்; அவ்வெம்பிரான் அகோராத்திர மந்திரத்தை நினைத் துத் திருக்கண்களினையாமலிருந்தனர்; அவரதுகண்களினின்றஞ் சிந்திய நீர்த்துளிகள் வீழ்ந்த இடத்தினின்று முளைத்த மரத்தினு ண்டாகிய மணிகளே உருத்திராக்கமணிகள். உருத்திரன் (சிவன்) அக்கத்தில் (கண்ணில்) உண்டான காரணம்பற்றி யிப்பெயர் பெற் ற அம்மணிகள் வெண்ணிறமும் பொன்னிறமும் இவ்விரண்டுகல ந்தநிறமும் கருநிறமும் உடையன. இந்நான்குநிறமணிகளையு முறை யேபிரம கஷத்திரிய வைசிய சூத்திரராகிய நான்குசாதீமணிகளென் பர்; இவற்றுள் ஒருமுக மணியணிந்தால் புத்திரனைக்கொன்றபாஷ டபம் லொண்டொரு மணியணிந்தால் பசுவைக்கொன்ற தோஷமும், மூன்றுமுக மணியணிந்தால் பெண்கொலையும், நான்குமுக மணி புனைந்தால் முனிவரைக்கொன்றபாவமும், ஐந்துமுக மணியணிந் தால் போசனத்துக்கு விலக்கப்பட்டவைகளைப் புசித்த தோஷ மும், ஆறுமுக மணியணிந்தால் பிரமகத்தியும், ஏழுமுக மணிபுனை ந்தால் பொருள்களையு செய்த பாதகமும், எட்டுமுக மணிதரித்தால் குருஷுக்குச் செய்த தீவினையும் நீங்கும். ஒன்பதுமுக மணிதரித் தால் கெடாத பெருஞ்செல்வம் கிடைக்கும். பத்துமுக மணிதரி த்தால் பேயினாலே துன்பம் வரமாட்டாது. பதினொருமுக மணி தரித்தால் எல்லாப்பொருள்களையுக் கொடுக்கும் யாகபலனுண்டா குழி. புன்னிரண்டுமுக மணிதரித்தால் மோஷங் கிடைக்கும்.

லீரசேனின் பிணிதீர்ந்த சருக்கச் சருக்க வசனம். ௧௩௫

இத்தகையவாய உருத்திராக்க மணிகளணியிடமும், அவற் றிற்குத் தெய்வமும் வெவ்வேறென்று சொல்லுவர் அறிவில்லாத வர். விபூதி பூசிய சரீரமெங்கும் உருத்திராக்க மணிகளணி வாளு லவனே சிவபிரானாவன், என்று சொன்னவுடனே அரசன்வணங்கி விபூதிமான்மியத்தை யினியருளிச்செய்க் என்று கே ட்க முனிவர் கூறுவார்:—சிவன்கோயில் விபூதியும் யாகத்திலுண் டாகிய விபூதியும் பிராமணன் துறவியாகுங்காலத்திற் செய்யும் ஒமத்திலுண் டாகிய விபூதியும் எல்லாருந் தரித்துக்கொள்ளலா கும். பிராமணி ரித்தியாக்கினியிற் செய்த விபூதி அவரேதரித் துக்கொள்ளற்பாலது. சங்கராசாதி முதலிய கீழ்ச்சாதி யார்களுள் லாம் சிவன்கோயில் விபூதி தரித்துக்கொள்ளலாம். விபூதியைச் சிரசிலேதரித்தால் அதிலே சந்திரனையும் நெற்றியிலே தரித்தால் அதிலே நேத்திரத்தையும் கழுத்திலே யணிந்தால் அதிலே கரிய நிறத்தையும் கைகளிலேயணிந்தால் அவற்றிலே மழுங்கையும் மா னையும் கொப்பூழிலே யணிந்தால் அதிலே புலித்தோலையும் பெற ளாம் (எனவே சாளுபபதவி பெறுவரென்பதாயிற்று) தலை, மாற்பு, கொப்பூழ், முழந்தாள்கள், புயங்கள், கண்டம், (கழுத்தின் முற்பா கம்) முன்கைகள், கழுத்து, பிடர் இவைகளில் பஞ்சப்பிரமம் (கலாமந்திரம் ஐந்து) சொல்லி விபூதி முறைப்படி யணியவேண் டும். விபூதி தரியாமற் செய்யுங் கிரியைகள் பயன்படமாட்டா, விபூதியணிந்து சிவபிரானே வழிபாடுசெய்தால் இலேசாக மோக்ஷ ங்கிடைக்கும்.

இனிச் சிவபூசையி னியல்பையுந் சிறிது சொல்லுவோம். சிவபூசையானது பிறவிக்கடலுக்கு ஒரு தோணியாகும். அப்பூசை யைச் செய்யாமல் சரீரத்தை நிலையென்று நினைக்குந் தீயவரை அரசன் காட்டிற்குத் தூரத்திவிடாமலிருந்தா லவன் பாவத்தை யடை வன். மண், மணல், கல், படிகம், இரத்தம், பொன், வெள்ளி, செ ம்பு, இரும்பு, ஈயம் ஆகிய இவற்றி லொன்றாற் செய்யப்பட்ட இலி ங்கங்களை நகரத்திலும் மலையிலும் சோலையிலும் நதித்துறையிலும் பூசைசெய்தவர் முத்திகெறியடைவார். சிவபூசை செய்யாதவர் செய்யுந் தொழில்கள் பயனடையமாட்டா. அவருண்ட வுணவு மலமே யென்று வேதஞ்சொல்லும். உலகத்தைப் பிரமன் சிருட் டிப்பதும் வீஷ்ணு காப்பதும் இந்திரன் தெய்வலோகத்தை யாளு

வதும் சிவபூசை செய்தவ ரடையும் பதவிகளாகும், என்று முனிவர் சொல்ல அரசன் கேட்டுச் சிவபிரானையன்றித் தெய்வ மில்லையென் றதெரிந்து முனிவரைப் பணிந்து அவரிடம் பஞ்சாக்ஷர வுபதேசம் பெற்றுத் தன்னுடைய தீவினையாகிய வியாதி சூரியனைக்கண்ட இருன்போலக் கெட்டொழியச் சுந்தோஷமாகிய சமுத்திரத்திலா ழுந்து சங்கரேசரைத் தோத்திரஞ்செய்து வணங்கினான். உடனே சங்கரேசர் இடபாஸுடராய் அவன்முன் நெழுந்தருளினர்; அவரை அரசன் தரிசித்து மனமகிழ்ந்து வாயில்வந்தபடி அவருடைய குணங்களைத் துதித்து வந்தித்தலும் அவனைச் சங்கரேசர் நோக்கி 'நீ வேண்டும் வரங்களென்' நென்றுகேட்க, அரசன் 'என் குலத் திலுதித்தோரெவ்வாரும் சுவாமீ! உம்முடைய திருவடிக்கன்புண டவராயிருந்து முடிவிலே கயிலாசபதவி பெறவேண்டும்' என்ற னன். அவ்வாறே யருளிச்செய்து சங்கரேசர் புன்னைவனத்தின் மறைந்தருளினார். பின்னர் வீரசேனராசன் தன்பட்டினத்துக்கு ப்போய் முன்போல அரசுசெய் யென்று தன் புத்திரனுக்குச் சொ ல்விவிட்டு மனைவியுடன் வனத்துக்குப் போய்த் தவஞ்செய்திருந்து திருவடி நீழலிச் சேர்ந்தான்.

பதினொராவது:

சயந்தன்வினை தீர்த்தசருக்கம்.

கேட்டலு முவகை வெள்ளங் கிளந்தெழு முனிவ ரின்னம் பாட்டின வண்டு மூசிப் பச்சினர் தேற னானுங் கூட்டுணும் புன்னை நீழற் குழகன்றன் காதை கேட்பான் வேட்டன மென்னச் சூதன் மீளவும் விளம்ப லுற்றான். (௧)

புலத்தியன் புதல்வன் தேவி யரும்புபுன் மாலைக் காலை, நலத்தகு கொழுநன் றன்னை நசையினும் கலத்தி யென்னக், கலத்தவி னரக்க னாகிக் கண்ணகன் ஞால மஞ்ச, வுலத்தொ டும் பொருத திண்டோ விராவண னுதித்தா னன்றே. (௨)

பூவுறை யவனை நோக்கி யருந்தவம் புரிந்த போதிற் தேவராற் செஞக்க லாகாத் திண்டி றல் வலியி னோடு

மூவுல காளுஞ் செல்வம் பெற்றனன் முறையி னீங்கித்
தாவருஞ் சிற்றத் துப்பி னழித்தனன் றவங்க ளெல்லாம். (1)

முயலுந் றவத்தி னோடு மூதறங் காப்பா னன்பாக்
கயிலையி னுறைபு முக்கட் கடவுடன் னேவல் பூண்டு
தயரதன் புதல்வ னாகிப் பிறந்தனன் றயங்கு செஞ்சூட்
டயிலெயிற் றரவப் பள்ளி யரிதுயி லமர்ந்த வள்ளல். (௨)

பூசல்வண் டார்த்து மூசும் பூந்தளி ரலங்கன மாலை
மேன்வார் கிலையி ராம னெனப்பெயர் புனைந்து பாரின்
மாசற விளங்கு கோட்டு மதியென வளரு நாளிற் [றன்.
கோசிகன் வேள்வி காப்பான் கொண்டனன் வனத்திற் சென்
தாடகை மடிய நூறித் தவமுனி வேள்வி போற்றி
யாடகப் பசும்பொன் மாட மிதிலையி லடைந்து விண்டோய்
கோடுயர் பசும்பொற் குன்ற மன்னவிற் குழைய வாங்கி
வாடுநுண் மருங்குற் சிதை வனமுலை வேட்டா னன்றே. (௩)

சுமயலங் களிரல் லீயாலை மறங்கிளர் தந்தை க் கு
மெய்புரை நிறுத்தல் வேண்டி வெஞ்சிலை யிராமன் கானிற்
செய்யபூங் கமல நீத்துத் திருவுறை மிதிலை வந்த
வையநுண் மருங்குற் செவ்வா யணங்கொடு மேவி னானே.

சித்திர கூடஞ் சேர்ந்து தேமரு துளப மாயோன்
றத்தரி பரந்த வுண்கட் சானகி குறங்கிற் சென்னி
வைத்தனன் றுயிலுங் காலை மற்றவண் முலையின் மீது
கொத்தினன் காக்கையாகுகொடுந்தொழிற்சயந்தனென்பான்

சில்லரி நெடுங்கட் பேதை தெருமா லுழந்து மாழ்கி
மல்லலைத் தெழுந்த தீண்டோண் மன்னவன் றுயிலை நீக்கி
யல்லலுற் றுரைத்த லோடு மவனழ லம்பு கொள்ளத்
தொல்லுருவெடுத்திழ்ந்துதொழுதனன் சயந்தன்மன்தோ

மழைநிற வண்ணல் பொற்றா மரையடி யிறைஞ்சி யேத்திப்
பிழைபது பொறுத்தி பென்னி வவனருள் புரியப் பெற்றந்

தொழுதகு கற்பின் றேவி துணைமுலை தொட்ட வாற்றூற்
பழியுறு காக்கைத் தன்மை நீங்கிலன் பரிவு கொண்டான். ()

மல்லலங் கங்கை சூழ்ந்த வளமலி சாசி யாதிக்
தொல்லையம் புதிகள் சேர்ந்துந் தூய்நதிப் புனல்க டோய்ந்தும்
புல்லிய காக்கைத் தன்மை போகல னாகி யுள்ள
மல்லலுற் றழுங்கி நாணி யகலிநு விசமபிற் போனான். (கக)

இன்றளிர்க் தருவி நீழ லிந்திர னவையி னெய்திக்,
கன்றிய மனத்தி னோடு கண்கணிர் வார வெள்கி, நின்றதன்
புதல்வற் குற்ற தன்மையை நெஞ்சி லெண்ணி, யொன்றுநீ
கவல லென்றாக் குரைசெய்வான் றொடங்கி னானே. (கஉ)

சேர்த்தின் காக்கைத் தன்மை தெண்ணிலாக் குழவி
வேய்ந்த, பாந்தளங் கற்றை வேணிப் பரமனா லன்றித் தீரா,
தேந்துவெண் கோட்டு வேழத் தீருரி போர்த்த தேவன், பூந்
துணர் முருகு விம்மு புன்னையங் காவொன் றுண்டால். (கங)

ஆங்குநீ பெய்தி முக்க ணண்ணலுக் களித்தி பென்ன
விங்கிருட் பிழம்பு மேயும் விழுமணி யார நல்கித்
திங்கறச் சேறி பென்னச் செப்பலுங் குவிச வேந்தன்
பூங்கழல் வணங்கி யேகிப் புன்னையம் பொதும்பர் புக்கான்.

மணிதெளித் தனைய வாவி மறிதிரைப் புனலின் மூழ்கி
யணிகிள ராரஞ் சாத்தி யண்ணலை வழிபட் டேத்தித்
தணவாநுங் காக்கைத் தன்மை தணந்தனன் மருழ்ச்சி பெய்தி
யினர்விரி தருவி நீழ லிந்திர னிருக்கை சேர்ந்தான். (கரு)

சயந்தன் விளைதீர்த்த சருக்க முற்றிற்று.

ஆ. செய்யன் - ௪௫௮.

சயந்தன் வினைதீர்த்த சருக்கச் சருக்கவசனம்.

மேலே கூறிய சரித்திரங்கேட்ட நாயகாரணிய ருஷிகள் மன மகிழ்ந்து “இன்னமும் புன்னைவனநாதர் கதை கேட்க ஆசையுந் தோ” மென்று விண்ணப்பஞ்செய்யச் சூதமுனிவர் சொல்லுவாரா விரர்—

“புனத்தியமுனிவர் புத்திரனாகிய விச்சிரவசு தன்மனைவியா கிய கைகசியைச் சிறிய மாலேக்காலத்தில் ஆசையதிகப்பட்டுக் கா மதுகர்ச்சிசெய்துகனத்தலினாலேஇராகுதனாகியிராவணன்பிறந்து பிர மானவனோக்கித் தவஞ்செய்து சகல செல்வமும்பெற்று முறைதவறி முனிவர்தவங்கனையெல்லாங்கெடுத்தனன். அதைத்தெரிந்துதருமத் தைக் காக்கும்பொருட்டு விஷ்ணு திருக்கயிலாசபதி ஆஞ்ஞையி னாலே தயரகன் புத்திரனாகத் திருவவதாரஞ் செய்து இராம னென்னும் பெயரைத் தரித்து வளருங்காலத்தில் அவரை விசுவாமித்திர முனிவர் தமது யாகத்தைக் காப்பதற்காக அழைத்துக் கொண்டு காட்டுக்குச் செல்லுதலும், அங்கே தாடகையாகிய இரா வணன் பாட்டியைக்கொன்று யாகத்தைமுடித்து மிதிவெகரத்துக் குப்பைய் யகாமேரு மலைபோன்ற வில்லவளைத்துச்சீதாதேவியை விவாகஞ்செய்து, அயோதிக்குவந்து தந்தையாகிய தயரகன் சொற்படி மனைவியுடன் வனத்துக்குவந்து சித்திரகூடமென்னும் ஓரிடத்தைச்சேர்ந்து சீதாதேவியின் தொடையிலே தலையை வைத்து சித்திரைசெய்துகொண்டிருந்தான். அப்பொழுது கொடிய பாதகனாகிய சயந்தன் (தேவேந்திரன் மகன்) காக்கை வடிவங்கொண்டு வந்து, அவன் தனத்திலே கொத்தினான்; அதைச்சீதாதேவி பூரீராமனுக்குச் சொல்லுதலும் அவன் ஒரு பாணத்தைக் காக்கைமேலே செலுத்தினான். சயந்தன் பழைய வடிவெடுத்து வந்து இராமனை வணங்கிப் ‘பிழைபொறுத்தரு’ என்று அவனருளைப் பெற்றும் தான் செய்த பாதகத்தாற் காக்கைத்தன்மை நீங்காமல் துன்பமுற்றுக் காசி முதலிய புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களிற்சென்று கங்கையாகி நதிகளிலே தீர்த்தமாடிபுங் காக்கைத்தன்மை போகாமல் வெட்கமுற்றுத் தெய்வலோகத்திற் சென்று இந்திரன்சபையிலே போய்க் கண்ணீரொழுக வெட்கத்துடன் வருந்திநின்றான். அதை யிந்திரன் கண்டு சிகழ்த்தவையெல்லாந் தெரிந்து புத்திரனை நோக்கிப் ‘புயப்புடாதே புன் காக்கைத்தன்மை சிவபிரானுலன்றி நீங்கமாட்

டாது. சூலோகத்திலேயொரு புண்ணைனமிருக்கிறது, அவ்விடத்திலெழுந்தருளியிருக்குஞ் சங்கரேசர்க்கு இந்த முத்தாரத்தைச் சாத்தி வழிபாடு செய்க' என்று கூற அவ்வாறே சயந்தன் புண்ணை வணத்திலேவந்து நாகசனையிலே தீர்த்தமாடித் தான் கொண்டு வந்த முத்தாரத்தைச் சங்கரலிங்கத்துக்குச் சாத்திப் பூசித்துக் காக்கைத்தன்மை நீக்கி மனமகிழ்ந்து தன் பிதாவினிடம் போய் சேசுர்தான்.

பன்னிரண்டாவது:

கானவன்வீடுபெற்றசருக்கம்.

என்ன லு முவகை பூத்த விருந்தவமுனிவ ரின்னும் புணையம் பொதும்பர் விறு புதலெனப் பரவ லோடுங் கொன்னுனைச் சூல மேந்துங் குழகனை வணங்கிச் சூதன் பின்னுமோர்காதேதீர்து பேசுவான் றொடங்கினுனே, (க)

பல்தலை புலகி னுலாம வருணத்தான் றனக்குத் தாமும் புலைமகள் வபிறு வாய்த்த புதல்வன்மற் றொருவன் வேலை யலைமுகங் கிழிக்கும வைய்பாற் றகன்கரை மருங்கி நெய்தி யெரிகவர் வேட்கை தூண்ட விருநில மகழ்ந்திட் டானே (உ)

அகழ்ந்திடு நிலத்தி னாங்கோ ரருநிதிக் குடமுன் றோன்ற மகிழ்ந்தனன் கொண்டுபோய்த்தன் மரபினைமறைத்துஞால மிகழ்ந்திடக் கருப்பை வெளவு மியல்பினை யொழிந்து காம நிகழ்ந்துளங் கனற்ற வாற்றா நெறிகடந தொழுக னுனே. (ங)

பின்னவன் குலத்துட் டோன்றும் பிணையெனு மதர் வை நோக்கி, சுன்னிமற் றொருத்தி தன்னைக் கடிமணம் புரிந் தம மாதின், பொன்னளிர் த்தலை பூகத புணர்முலைப் போகந் துய்த்து, நன்னிதிக்குப்பையெல்லா நாளினிலழித்திட்டானே.

வறியனாய்க் கொலைகள் செய்து மரபினே நிகழப் பட்டு விறகுவிற் றயின்று வாழ்தான் விறகது விற்பான் வேண்டிச்

கானவன் வீடுபெற்ற சருக்கச் சருக்கவசனம். ௧௩௪

சிறையளி குடைந்து பாடத் தேங்கமழ் கடுக்கை வேணிக்
கறைமிடற் றிறைவன் வாழும் புன்னையங் காவிற் புக்கான். (௧)

விலைப்பட லின்றி யாங்கோர் வீங்கிருட் போது வைகி, யலை
த்தெழு பசியி னுற்று தாகவ நெழந்த காலை, மலர்ச்சுனை
த் தெண்ணி ருண்ண வருகலுந் தளர்ந்து மாழ்கித், தலைப்படு
வருத்தந் தனினுற் றடங்கரை விழந்திட டானே. (௨)

அளியுடை மனத்தாற் கண்டோ ராங்கவ னுற்ற மம்
மர், தெளிவுற முகத்திற் றெண்ணிர் தெளித்தனர் தெனிக்
கப் பொற்றுந், தளர்வுறு பசியி னுற்ற மூர்ச்சனை தவிரா தாகி,
விளைதர வறிவு சேரர்ந்து மெய்யுயிர் நீங்கி னானே. (௩)

ஓரிரா வைச லானு மொலிகெழு சுணையின் றெண்ணிர்
தீர்கலா மமபர் தீரத் தெளித்திடப் படுத லானு, மேரிணர்
விநித புன்னை வனத்தினி லிறத்தலானுங், கார்தொட நிவந்
த கோட்டுக் கயிலைசென் றடைந்தான் மன்னே. (௪)

கானவன் வீடுபெற்ற சருக்க முற்றிற்று.

ஆசெய்யுள் - ௪௬௩.

கானவன் வீடுபெற்ற சருக்கச் சருக்கவசனம்.

மேற்கூறிய சரிதங்கேட்டு மனமகிழ்ந்து “இன்னமும் புன்னை
வனகேடத்திர மான்மியம் அருளிச்செய்க” என்று நைமிசராணிப
முனிவர் வணங்கச், சூலபாணியாகிய சிவபிரானைக் கும்பிட்டுச் சூத
முனிவர் மேலுமொரு சரிதங் கூறுவாராயினர்:—

“விரிந்த இடத்தைபுடைய நிலவுலகத்தில் சூத்திர னுணத்
தாமனெருவனுக்குத் தாழ்ந்தசாதிப் புலசை உயிற்றிற் பிறந்த கான
வனென்பவன் சமுத்திரசங்கமஞ் செய்யும் வைப்பாற்றங் கரையின்
யக்கம்வந்து எலிபிடிக்கும் ஆசையால் பூமியைத் தோண்டினான்.
தோண்டிய நிலத்தில் நிறைந்த தீரவியழுடைய ஒரு குடம் வெளிப்

படக்கண்டு சந்தோஷித் தெடுத்ததுத் தன்வீட்டுக்குக் கொண்டு போய் வைத்துத் தன் சாதியை மறைத்து, எலியிடிக்குத் தொழிலை யும் வீட்டுக் காமமானது மனத்தை வருத்தப்படுத்தச் சகியாமல் மூறைகூடந்த செய்கைகூடையையுமாய் பின்னர் அகின் குலத்திற் பிறந்த ஒரு பெண்ணை மணந்து அகினுடன் போக மறுபலித்துத் திரவியங்களைவ்லாஞ் சிறிதுசிறிதாகச் செலவாக்கித் தரித்திரானகி க்கொலத்தொழிவ்செய்து தண்குலத்தோரிகழு வீற்குவிற்றுக் கா லவகழிப்பானாய் புண்ணையஞ்சோலைக்குவந்து விநகுவிலைப்படாமல் ஒருநாளிராத்திரிப்பொழுதி லங்கிருந்து பசியைச்சகியாது மறுநாட் சூரியோதயநாலத்தில் நாகசுனையில் சலம் சாப்பிட வருதலுந் தள ர்ந்து மயங்கி வருத்தத்தாற் கரையிலே வீழ்ந்துகிடந்தனன். அப் போது அன்புடைய மனத்தினாலே கண்டவர்கள் அவன் மயக்கந் தீரும்பொருட்டு நாகசுனைத்தண்ணீரெடுத்து முகத்திலே தெளித்த னர்; அங்மனம் தெளிக்கப்பட்டும் பசியினாலுற்ற மூர்ச்சைதெளியா மல் அறிவுசோர்ந்து சரிதத்தைவிட்டிறந்தனன். ஒருநாளிரவு அந் தநேகத்திரத்திலே விசித்தலாலும் நாகசுனைநீர் தெளிக்கப்பட்டத னாலும் புண்ணவனத்திலே மரணமடைதலாலும் கானவன் சயி லாசபதவி யடைந்தனன்.

பதினமூன்றாவது: கன்மாடச்சருக்கம்.

என்று கூற மறைமுனிவ ரிழந்த குலத்திற் றேன்றியு யிர், கொன்றான் மிசைந்த கொடும்பாவி குளிர்பூஞ் சுணையி னீர்தெளிப்ப, மன்றல் கமழு மலர்ப்புண்ணை வனத்தி னெய்தி யுள்ளாவி, பொன்றப் புரிந்த தவமென்னை புகல்வா பென்ன முனிபுகலும். (க)

திக்குவெண் முத்த மலைசுருட்டுந் தேனீ யாற்றற் தடங் கரையிற், நுகடர் மறைமின் நுறைபோய வாம தேவன் முதலானோர், முகின்மென் முலையா னொருபாகன் முளரி மலர்த்தா ளிணைபோற்றி, நகுமா மலந்துஉய்த் தவமாற்றி னானு முவந்து னைகுவரால். (உ)

தினசெயாற்றந்தடங்கரையிற் றின்கட் சடையா னடிபர
வு, மரிய தவத்துச் சிவராத னென்னப் புகனு மந்தணற்குத்,
தரும சின்னத பெனக்கற்பாற் றனமுக்கு மனையாள் வயிற்று
தித்தா, னெருவ னுள்ளுற் கன்மாட னென்னு நா மழுடை
யோனே. (ந)

சாற்றும் புதல்வ னெருஞானு தந்த யேவற் றெ
ழில்பூண்டு, போற்று மோம விறகுனெடுந் தருப்பை கவர்ந்து
போதுங்கா, லாற்றி னிளையே யெதிர்ப்பட்ட வாவொன்
றதனை யாழ்ந்தகருந், சேற்றிற் றள்ள வாங்கதுவுஞ் சேற்றி
லாழ்ந்து துஞ்சியதால். (ச)

மைந்தன் வெருவிச் சகிமழுங்கி மனைவா யடைந்த கா
லையினிற், றந்தை நோக்கி யென்புரிந்தாய் தயங்கு மொளிதி
ர்ந் திருக்கின்றாய், சிந்தை வெருவல் செய்தவினை செப்பிற்
றீர்க்கு மாறுளக்கு, முந்து னூல்கண் டுரைப்பனென் னனனும்
புரிந்த வினைமொழிந்தான். (ரு)

கேட்டு வெருவித் தீர்க்குநெறி தன்னுற் கிளத்த லரிதெ
ன்று, வேட்டு முத்தி நெறிவளர்க்கு மெய்ந்நான் மறையோ ர
வையெய்தி, யீட்டுந் பாவ முறைத்திடனு மிருந்தமன்றயோ
ர் கனிலொருவன், கோட்ட மில்லா வருங்குணத்தோன் கு
றித்துக் கூற லுற்றனனூல். (சு)

பாவ மிதுபோற் கொடிதில்லைப் பகரி விவன்றன் குலத்
தோரை, முவேழ முறையின் வெந்நரகின் முழுது விக்கு மஃ
தறிந்து, நீவி ரிவனை நீத்திடுமி னிகழ்ந்த பாவ நும்மிடத்
து, கேவல்செய்யா தீசனடி விரும்பிவழுத்துந்தன் னையினூல்.

என்று புதல்வற் பயந்தோர்பா லியம்ப வுள்ள நடுக்கு
ற்று, நின்ற புதல்வன் றனைநோக்கி நெடுநீர்க் காசி முதலை
தி, சென்று தொழுதி யாங்காங்குச் சேர்ந்து வணங்கு நல்வி
னையான், மன்றல் கமழு மலர்ப்புன்னை வனத்தி னெய்தப்
பெறுதியால். (அ)

மொய்த்துச் சுரும்பு ரொருகோடி மூரலும் புன்னை வனம்
டைந்து, துத்தி யரவ முள்ளெயிற்றூற் றெட்ட வந்தண்
னைமூழ்கிப், பைத்த பாம்பு சடைக்கணிந்த பரமன் பசும
பொற் கழலினைகள், சித்த முருக வணங்கல்வினை தீர்ந்து
கடிலை சென்றடைவாய். (௬)

வேறு.

என்னதிப டிந்திடினு மீசனுறை கின்ற
புன்னைவன மூடுதிகழ் பொங்கரவ வாவி
தன்னுள் நினைந்துவிரி தண்புனல் படிந்தார்
முனனைவினை தீர்ந்திறைவன் மூலகு சேர்வார். (௭)

பாண்மூரலும் வண்டுகள்ப டிந்துநற வண்ண
மான் மலர்ம ணங்கமழ நாகனை யாட
கீணிலவ ரைப்பினி னினைந்தவரை யேனுங்
காணில்வெரு ஷற்றகல்வர் காவபடர் மாடோ. (௮)

பாயலைத வழந்தபணி வாவிவினோ யாட்டி-
னாடினு முழங்குபுன் லாடினவினை யெல்லாம்
போயகல வெண்மதி புனைந்தவணி ருக்குஞ்
சேயுயர்நெடு மங்கயிலை சென்றடைவர் மன்னோ. (௯)

கெய்வமறை மந்திர நவீன்றுசிறை வண்டின்
கௌவைமலி பூஞ்சனை கருத்தொடு படிந்தா
ரெஸ்வழி யடைந்ததுயி ரிறந்திடுவ ரேனு
மைவழிபிடற்றிறைவன் வாழலகுசேர்வார். (௧௦)

மார்கழி தொடங்கிமதி மூன்றுசுனை யாடி
போரொரு பகற்பொழுதி னோப்பிடிசு றைத்துண்
டார்வமொடு புன்னைவன மேலியார் கிற்பார்
தீர்வரிய வல்வினைக டீர்ந்துசிவ னுவார். (௧௧)

மாசிமகத் தாயிதழ், மலர்ச்சுனைபின் மூழ்கி
கேசமுந் வெள்ளிவெனுந் நீர்க்கட னிரப்பிந்

றேசுறுவ தாகுமெனத் தென்புலத்தி னுறைவோ
ராசிபகர் செய்வர்த மகங்களி சிறந்தே. (௧௫)

கார்த்திகையிற் சாகநுக ராதுகமழ் போது
பூத்தசுனை யாடிவளர் புன்னைவன மேவி
யேத்தியிறை யோனடி யிறைஞ்சில்வினை யெல்லா
நீத்துவளர் பொற்றருவி நீழலுறைவாரே. (௧௬)

ஆவணியின் வெங்கடிரின் வாரமதி னந்தண்
வாயியிடை மூழ்கினவர் வல்வினை தொலைப்பார்
மேவுமக ரந்தனில் விரிந்தசுனை யாடிற்
பாவமெனை யேனுமவர் பற்றுவிடு மன்றே. (௧௭)

வெள்ளியுறு மாயிலிய நாளில்வினை நாறு
தெள்ளுசுனை யாடியிறை சேவடி வணங்கி
யுள்ளமகிழ் பாலடிசி லந்தனைஞக் கூட்டிற்
கன்னொழுகுகொன்றைபுனைகடவுளுலகடைவார்.

போதுமண நாதவளி பொங்கரவ வாகி
யாதிரையி லாடிலம ரர்க்கிறைவ னுவார்
மூதறிவின் வைகறொறு மூழ்கினவர் பேறு
நாதனல தார்புகல்வர் நானவிவற் பாற்றோ. (௧௮)

வேறு.

வரைபு யிர்த்த பசுங்கொடி மாதவம்
புரியுங் காலையிற் பொன்னுல கத்துறை
யரம டந்தைய ஶாங்கறி யாவகை
யுரவு நீருருத் தாங்கி யுறைந்தனர். (௨௦)

தூய வாளராத் தொட்டிடு காலையி
லாய பூஞ்சுனை தோன்றிய தாங்கதன்
பாய்பு னற்கட் படிந்தவர் பேறுதான்
மாய னுலு முரைத்திட வல்லதோ. (௨௧)

தோட ஸ்ரீந்த துனிநற வுண்டவி
பாடு நூஞ்சினைத் தென்றிசைப் பாதலத்
தூடு பாய்நதி யுண்டதன் பாங்கெலாம்
வீடு பூர்தரு வாயினர் விண்ணவர். (௨௨)

என்ன லோடு மிசைத்த மறையவன்
பென்னத் தாமரைச் சேவடி போற்றுபு
வன்ன வாகுயிர் செற்ற மறையவன்
நன்ன திப்புன லாட நயந்தனன். (௨௩)

கங்கை பாதி கடலுல சத்தினிற்
பொங்கு மாநதிப் பூம்புனன் மூழ்கியுந்
தங்கு பாவத் தணந்திவ் னெய்தினான்
மங்குல் கண்படு புன்னை வனத்தினே. (௨௪)

அரவ வாக்னை யாடி யரும்பவிழ்
விரைசெய் கொன்றை மிலைந்த விழைவனைப்
பரவி நெஞ்சினுட் பாவித்து வல்வினை
யிரியும் வண்ண மிருந்தனன் மூன்றுநாள். (௨௫)

சடையுந் திங்களுந் தாமும் புலியத
ஞடையு மங்கை யொளிருந் திறன்மழுப்
படையுந் தாங்கிப் பசங்கொடி பங்கினன்
விடையின் மீது வெளிவந்து தோன்றினான். (௨௬)

தண்ணு நெஞ்சங் களித்திடக் கண்டுதன்
துண்ணி றைந்த வுலகையின் மூழ்கலு
மண்ண றன்னுரு நல்கின னாங்குது
நண்ணி யேத்தி நவிலலுற் றானரோ. (௨௭)

செய்த வம்பல செய்யினு முன்னுரு
வெய்து தற்கரி தாமெவர்க் காடினுங்
கொய்து ணர்ப்பொலகை கொன்றையந் தாரினாய்
கொய்து நான் பெற்ற தோற்றதென் னென்றனன்.

என்ன லோடு மிறைவ னியம்புவான்
மன்னு மாதவ மாற்றியெம் வாளரா
முன்னந தொட்ட சீனைப்புனன் மூழ்குதேவர்
துன்னு வல்வினை யாவுத் தொலைப்பரால். (௨௩)

யாங்கி ருப்பினு மின்ன வனத்தினை -
யோங்கு மன்பொடுறைய விரும்புவார்
நீகை லாவினை யாவை புநீத்துநீ
திங்கு லாவருள் சேர்வது தின்னமே. (௨௪)

தாவி லநதணர் சாதி முதலினே
ரியாவ ராயினு மேடவிழ் புன்னையங்
காவி னெஞ்சங் கரிபுற னைகினுன்
மேவ ருந்தனி வீட்டுல கெய்துவார். (௨௫)

வேறு.

மாயிரு ஞாலத் தன்னின் மற்றுநம் பதியின் மேவி
யாபிரம் பிறப்பிற் தீரா வருதவம் புரியு நன்றி
சேயுயர் விசம்பு தோயும் புன்னையங் காவிற் சேர்த
லேயுமத் தலத்தி லாவி யிறத்தல்வர் தெய்தி டாதே. (௨௬)

பணிமுடி கிடந்த ஞாலப் பரப்பின்முற் பவத்தி லக்க
மணிபகர் வணிக னீயம் மணிகளை வயங்க மெய்யி
லணிகிலையெனினுங்கையாற் றெடுதலான்மறைநூலாய்ந்த
துணிவுறுசிவராதற் குத்தோன்றலாபுதித்தாய்மன்தோ (௨௭)

நம்முடைப் பதிக னெல்லா நாடினை திரிந்த பேற்றான்
மைமுகி றவமும் புன்னை மலர்வனந் தன்னி லெய்தி
யம்மலர்ச் சீனையிற் றெண்ணீ ராடினை யதனா லிங்கே
யெம்முரு வெய்தப் பெற்று யிருக்கினை தொலைந்து மாதோ. (௨௮)

விரியிருள் பருகும்பைம்பொன்விமானமேற்கொண்டு வெள்ளி
யருவரை யடைதி யென்ன வாங்கவ னடைந்தா னாக

வெரிமணியிமைக்குஞ்செஞ்சூட் டிலங்குவாளெயிற்றுநாகம்
பரவிய சிவலிங் கத்தி னுறைந்தனன் பகவன் மாதோ. (௩௩)

ஆயவன் றுணு முன்னைப் பிறப்பிலோ ராய னாகி
யேயுமோர் பொருள்கொ ளாம லீசனைப் பரவு கின்ற
தூயவர்க் கேவல் கேட்ட தன்மையாற் சரும்பு பாட
வாய்விரிடலர்ப்பூப்புன்னைவனத்திடவந்தான்மன்னோ (௩௪)

அத்தலை விறகு விற்பா னடைந்துழிப் பசியின் மாழ்சித்
துத்திவா ளரவங் தெட்ட சனைப்புன நெளிக்கப் பெற்றாங்
கெய்த்ததோ றினைப்பா லாவி யிறந்திடப் பெற்ற பேற்றான்
முக்கலைச்சூலமேந்து முதல்வன்வாழ்கயிலேசேர்ந்தான். (௩௫)

அறிந்தில னாகி யோர்நா ளவ்வுழி யொன்று முண்ணு
துறைந்தவ னழிவி லாத வுயர்கதி யெய்தப் பெற்றா
னிறைந்தபே ரறிவா னாடி நெஞ்சுகந் திருக்கப் பெற்றார்
பெறுங்கதி யெம்ம னோராற் பேசலார் தகைமைத் தன்றே.

விரைப்புனற் கமலத் தண்ண னிகர்கரு வியாதன் மேனா
ஞரைத்தவா றுரைத்தேனின்ன னூலினையுரைப்போருள்ளத்
தருக்தியாக் கேட்டல் செய்வோ ரகலிரு விசம்பு கிண்ட
வரைச்சிலை குழைத்த வீசன் மலரடிக் கன்ப ராவார். (௩௬)

கோட்டமில் குணத்தா லீந்துல் குழைவொடு நனிலல்
செய்வோர், கேட்டுளங் கனிவோர் நெஞ்சங் கெழுமுபே ரன்
பி னாலே, தீட்டுதல் புரிவோர் தீட்டி யருச்சனை செய்யு நீரார்,
வேட்டன வேட்ட வெல்லாம் விரைவினி லெய்து மாதோ. (37)

துனிப்பசுந் தேறன் மாந்திக் துதைந்துமெல் லரும்பு
முசிக்கு, களிச்சுரும் பரற்றும் புன்னை வனத்துறை கடவு டொ
ன்னா, லுளத்தினில் விருப்பாற் றீட்டி யுணர்வுசா லந்தனா
ரங், களித்தவ ரசுவ மேதம் புரிந்தபே றடைவர் மன்னோ. (38)

விண்ணவர்க் கிறைவன் கூழை விமலனற் காலை கேட்
போர், தண்ணுளங் குழைந்து கூறுந் தகைமையோர்க் கருள்
வேண்டு, மண்ணைப் பசும்பொன் றாய வலங்கொளி யாடை
யென்று, நெண்ணருந் தவத்தோர்ப் போற்று மிருந்தவச்
சூதன் றானே. (௪௨)

முல்ல கினிது வாழி முதுமறை வாழி தாய
தாவினா மறையோர் வாழி தையலா வுடையான் பங்கின்
மேயியவிறைவன்காலை விரும்புடன்படிப்போர் கேட்போ
ரோவறு நிதிபெற் றோங்கி யுவப்பொடும் வாழி தானே. ()

கண்மாடச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆவ் செய்யுள். - ௫௦௯.

கண்மாடச் சருக்கச் சருக்கவசனம்.

மேலே சொல்லிய சதையைக்கேட்ட ருடிகள் “இழிந்தசாதி
யிற் பிறந்து மாமிசபோசனம்பண்ணிய பாவியாகிய கானவன் புன்
னைவன்கூத்திரத்தையடைந்து மரிப்பதற்கேற்ற தவம்யாது சொ
ல்லியருளும்” என்று கேட்கச் சூதமுனி சொல்லத் தொடங்கி
னார்:—

சேற்றாருக்குப் பக்கத்திலுள்ள தேவியாற்றங்கரையில் வேத
ங்களைபுணர்ந்த வாமதேவ முனிவராதியோர் சிவபிரான் றிருவடி
யைத் தொழுது தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர்; அம்முனிவரன்
சிவபத்தி முதிர்ந்த சிவராதனைன்னு முனிவர் புத்திரனாகிய கண்
மாடனென்பவன் ஒருநாள் பிதாவின் ஆஞ்ஞாநாலே யோமஞ்செ
ய்தற்குச் சமித்து (விறகு)தருப்பையெடுத்திக் கொண்டு வரும்போது
ஆற்றினிடையே யெதிர்ப்பட்ட ஒரு பசுவை ஆழமாகிய சேற்றிலே
தள்ளுதலும், உடனே யப்பசு மாண்டது. கண்மாடன் அதுகண்டு
பயந்து வீட்டிற்கு வர அவன்பிதா அவனைப்பார்த்து “என்ன செய்

தாய் சரீரம் பொலிவீழ்ச்சிருச்சின்ருய் பயப்படாதே. உள்ளதைச் சொன்னால் அது தீர்க்குமாறு பண்ணை - தூல்களாலே தெரிந்துசொல்லுவேன்' என்னலும் கண்மாடனும் நடந்ததைச் சொல்லினன்; அது கேட்டுச் சிவராதன் பயந்து நான்கு வேதங்களை யுணர்ந்த பிரம்மணர் சபையை யடைந்து பசுங்கொலை செய்ததைச் சொல்லினன். அவருள்ளே அரிய குணமுள்ள ஒருபெரியவர் சொல்லுவார்; 'இது போலுங் கொடியபாவமொன்றில்லை. இந்தப்பாபு மிவனுடைய குலத்துள்ளோர் இருபத்தொருபேரை நரகத்திலே சேர்க்கும். இவனை நீங்கள் சாதியிலே சேராமற் றள்ளிவிட்டா லுங்களைச் சேர மாட்டாது நீங்கள் சிவபத்தியுடையீராதலா' வென்று சொல்லக் கண்மாடன் பிதா மாதாக்க ளதுகேட்டு மனநடுங்கிக் கண் மாடனைப்பார்த்து நீ காசிமுதலிய புண்ணிய கேஷத்திரங்களைப் போய்த் தரிசனஞ்செய் அத்தரிசனத்தின் பலனால் புண்ணவனத் தை யடைந்து நாகசுனையிலே தீர்த்தமாடி, அதன் பக்கத்திலுள்ள சங்கரமூர்த்தியை வழிபட்டால் பசுவைக்கொன்ற பாவநீக்கிக் கயிலாசத்திற்குப் போயிருப்பாய். கங்கை முதலிய நதிகளில் மூழ்கினாலும் யாதுபயன்? புண்ணவனத்தின் நடுவே விளங்கும் நாகசுனையிலே ஸ்நானம் செய்தவர் பழவினே நீக்கிச் சிவபுரத்திலே சேருவர்.

அதிலே தீர்த்தமாட நினைத்தவரைக்கண்டாலு மவருக்கு யம தூதா பயந்தோடுவர். வினையாட்டுக்காவது நாகசுனையிலே மூழ்கினவரும் தெய்வ மந்திரஞ்சொல்லி உண்மையோடு மூழ்கினவராய் எந்த இடத்தாலே போயிறந்தவருஞ் சிவலோகத்தையடைவர். மார்கழி மாதமுதல் மூன்று மாதம் நாகசுனையிலே மூழ்கி முறையே யொவ்வொருநாளும் ஒவ்வொருபிடி யன்னங்குறைத்துச் சாப்பிட்டு விரதமாகப் புண்ணவனத்திலிருப்பவர் வினையெல்லா நீங்கச் சாளுபதவி பெறுவர். மாசிமகத்திலே நாகசுனைத் தீர்த்தமாடி எள்ளினாலே பிதூர்தர்ப்பணஞ்செய்தால் அழகுண்டாகுக என்று சென்புலத்தாரா லாசீர்வதிக்கப்பெறுவர். கார்த்திகை மாதத்தில இலை (கீரை) முதலிய வுண்ணாது நாகசுனையிலே மூழ்கிப் புண்ணவனநாதரைணங்கினால் வினையெல்லா நீக்கித் தேவேந்திரபதவி யடைவர். ஆவணி ஞாயிற்றுக்கிழமைமில் நாகசுனையிலே தீர்த்தமாடினவர் வலிய தீவினையைக் கெடுப்பார். தைமூர்த்தத்தில் மூழ்கினால் எல்லாப்பற்றும் நீங்கும். வெள்ளிக்கிழமைமகர்தி ஆயிலியநகரத்திரத்தில் ஸ்நானஞ்

செய்து சங்கரேசரை வணங்கிப் பாலுஞ் சோறும் பிராமணையுண் ணச் செய்தால் சிவலோகத்தை யடைவார். திருவாதிரை நஷத்தி ரத்திலே மூழ்கினால் இரத்திராகியிருப்பர். தினந்தோறு மூழ்கின வர்பலன் சிவபிரானன்றி நாஞ்சொல்லும் பகுப்புடையதன்று.

புன்னைவனத்தில் பார்வதிதேவி தவஞ்செய்யுங்காலத்தில் தெ ய்வப்பெண்கள் தீர்வடிவமாகிப் பிறரறியாமலிருந்தனர். அந்நீரையு டைய நாகசனையில் மூழ்கினவர் பலனை விஷ்ணுவாலு முரைக்க முடியுமோ? நாகசனைக்குத் தென்பக்கத்திற் பாதலத்துடு செல்கி ன்ற நதியொன்றுண்டு; அதன் பக்கமெல்லாம் வீரகூடிவாகித் தேவர்களிருந்தனர்” என்று சொன்னவுடனே தன்னுடைய பிதா வின் பாதங்களைத் துதித்து வணங்கிப் பசுக்கொலையெய்த கண்மா டனாகிய பிராமணன் தீர்த்தயாத் திரைபோய்க் கங்கையாதி நதிக ளிற் தீர்த்தமாடியும் பாவந்தீராமல் புன்னைவனத்தின்கண்வந்து சேர்ந்து நாகசனையிலே மூழ்கிச் சங்கரலிங்கத்தைத் துதித்து மூன் றுதினமிருந்தான்; அவன்முன்னர் பார்வதிதேவியாரோடும் சிவபி ரான் இடபவாகனத்தி லெழுந்தருளி, அவனுக்குச் சாரூப பதவி கொடுத்தனர். அவ்வுருவத்தைக் கண்மாடன் பெற்று, சுவாமி! அநேக தவஞ்செய்தாலுங் கிடைத்தற்கரியதாம் உமது திருவுருவம், அதை யெளிதி லடியேன் பெற்ற தென்னகாரண’ மென்று வினாவி னன். அவனுக்குச் சிவபிரான் சொல்லுவார். ‘பெரிய தவத்தைச் செய்து நம்முடைய சர்ப்பம் தோண்டியசனையிலே தீர்த்தமாடி னோர் வலிய வினைகளெல்லாவற்றையுங் கெடுப்பர். எந்தஇடத்தி லிருந்தாலு மிந்தப் புன்னைவனத்திலிருக்க ஆசைப்படுவர். நமது திருவருளே யடைவர். பிராமணர் முதலிய எந்தச் சாதியாராளு லும் புன்னைவனத்திலிருந்தால் மோகூத்தையடைவர்.

பூலோகத்திலே நம்முடைய பிறதலங்களிலேயோ யாயிரஞ் சனனத்தில் தீங்காத தவஞ்செய்யும்பலன் இப்புன்னைவனக் கேஷத்தி ரத்தையடைதலாலேகிடைக்கும். இக் கேஷத்திரத்தில் மரணஞ்சம்பவி க்கமாட்டாது (மோகூக்கிடைக்குமென்பதுகருத்து) கண்மாடனே நீ சென்ற பிறப்பில் உருத்திராக்கமணி விற்கும் வைசியன். அம் மணியை நீ யணியாவிட்டாலுங் கையாற்றொட்டு விற்க புண்ணிய த்தால் பிராமணனாகிய சிவராதனுக்குப் புத்திரனாகப் பிறத்தாய். நம்முடைய தலங்களை யெல்லாந்தேடித் திரிந்தகாரணத்தால் புன்

னைவனத்தைச் சேர்ந்து நாகசுனையிலே ஸ்நானஞ்செய்தாய் ஆதலால் எமது சாரூபம் உனக்குக் கிடைத்தது. இனி நீ பொன்விமானத்திலேறிக்கொண்டு போய்த் திருக்கயிலாசமலை யைச் சேர்வா' யென்ற ருபிச்செய்தனர். அவனும் அங்ஙனமே போய்ச்சேர்ந்தான். சிவபிரானும் புன்னைவனத்திலிருக்கிற சங்கரலிங்கத்துள்ளே புகுந்தனர்.

அந்தக் கன்மாடன் முன்னொரு பிறப்பிலே யிடைபயனாயிருந்து சிவனடியாருக் கேவல்செய்துகொண்டிருந்ததனாலே புன்னைவனத்தில் விறகுவிற்றும்பொருட்டு வந்த இடத்திற் பசியால் வாடி நாகசுனைத்தீர்த்தந் தெளிக்கப்பெற்றுத் தன்னுடலையிட்டுப் பிரிந்து கயிலாசபதவி யடைந்தான். அறியாதவனாகி யொருதினம் புன்னைவனத்தில் பட்டினியாயிருந்தவன் உயர்ந்த மோகனம் பெறுவானென்றால் அறிவாற் புன்னைவனத்தின் பெருமையைத் தெரிந்து மனமகிழ்த் திருக்கப்பெற்றவர் அடையும்பலன் கம்போலியர் பேசுந் தன்மையுடையதன்று. தாமரை மலரிலிருக்கும் பிரமதேவருக்கு நிகரான வேதவியாசமுனிவர் எனக்குப் பூருவகாலத்திற் சொன்னபடியே கைமிசாரணிய முனிவர்களே யுங்களுக்குச் சொல்லினேன்.

இந்தப் புராணத்தைப் படிப்பவரும் ஆசையாகக் கேட்பவரும் பொருமைக்குணமில்லாமற் பிறருக்குப் போதிப்பவரும் கேட்டு மனமுருகுபவரும் அன்பினால் எழுதினவரும் எழுதிவைத்துப் பூசிப்பவரும் நினைத்த நினைத்த பலன்களையடைந்து சிவபிரான் நிருவடிக்கன்புடையராவர். இப்புராணத்தை யெழுதி, அறிவான் முதிர்ந்த பிராமணருக்குத் தானஞ்செய்தவர் அசுவமேதஞ்செய்த பிரயோசனத்தைப் பெறுவர். வரராசை நாயகராகிய சங்கரேசர் சரிதமாகிய இப்புராணங்கேட்போர் புராணிகர்க்குப் பொன்னும் வஸ்திரமும் கொடுக்கவேண்டும்" என்று பெரிய தவத்தையுடையருத் முனிவ ரருளிச்செய்தனர். திரிலோகங்களும்வாழ்க. நான்கு வேதங்களும் வாழ்க. அவவேத பாராயணஞ்செய்யும் பிராமணர் வாழ்க. இப்புராணம் படிப்போருங் கேட்போரும் நீககாத திரவிய சம்பன்னராயிருந்து மனமகிழ்ச்சியுடன் வாழ்க.

சங்கரேசர் திருவடிவாழ்க.

சங்கரநாராயணசாமிகோயிற் புராண முற்றிற்று.

பரிசோதனா பத்திரம்,

பக்கம்	வரி	பிழை.	திருத்தம்.
2	26	வர	சீ
5	25	கல்வி	கல்வி
20	4	யடுவது	யாடுவது
„	18	தாடகம்	தடாகம்
21	2	நாடு	ம்
25	22	சொல்	என்றுசொல்
27	12	நெய்தரி	நெய்தனி
„	20	பொருந்து	பொருந்தும்
41	2	கொணர்ந	கொணர்ந
42	10	பணியுந்	பணியும்
45	13	தவ்வ	தவ்வந்
50	33	டபை	டைய
57	4	வெப்பாற்	வெப்பாற்
67	15	லெண்ணி	லெண்ணி
69	19	நதிகளுள்	நதிகளின்
91	14	துப்பு	துப்பு
94	5	யனக்கு	யுனக்கு
95	29	திருவுநு	திருவரு
97	5	ஊற்றி	ஊற்றி
106	27	குறை	குறை
116	12	மணி	மணி

